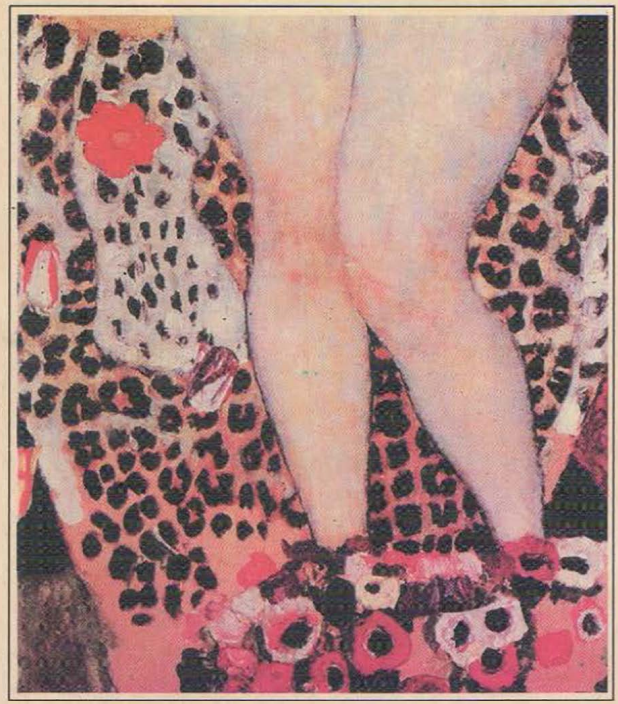
Roald Dahl

KANCIK

İngilizce aslından
çeviren
TÜLİN NUTKU

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

ISBN 975-510-528-X
© Dahl Nominee Limited, 1965 / Akcalı Telif Hakları Ajansı /
Can Yayınları Ltd. Şti. (1997)

Bu kitap İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Özal Basımevi'nde basıldı. (1998)
Dizgi: Mine Sarıkaya

Roald Dahl
KANCIK

ÖYKÜLER

İngilizce aslından
çeviren
TÜLİN NUTKU

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

Özgün adı
Switch Bitch

ROALD DAHL'IN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI

AMCAM OSWALD / *roman*
KANCIK / *öykü*
SON PERDE / *öykü*

çocuk kitapları

ÇARLİ'NİN ÇİKOLATA FABRİKASI
ÇARLİ'NİN CAM ASANSÖRÜ
DEV ŞEFTALİ

Roald Dahl, 1916 yılında İngiltere, Wales'te Norveçli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Eğitimini İngiltere'de tamamladıktan sonra Afrika'da Shell firması için çalışmaya başladı. İkinci Dünya Savaşında RAF savaş uçaklarında pilotluk yaparken, başından aldığı ağır bir darbe sonucu ordudan ayrıldı ve yazmaya başladı. *Roald Dahl*, başarılı ve tanınan çocuk kitapları yazarlarından biridir. Çocuk kitaplarının yanı sıra büyükler için yazdığı kitapları ve oyunları vardır. Bütün dünyada çocuklar tarafından zevkle okunan kitaplarından bazıları: *The Magic Finger*, *Fantastic Mr. Fox*, *The Twits*, *The BFG* ve 1983'te Whitbread Ödülünü kazanan *The Witches*'dır. Türkçeye çevrilen *Charlie and the Chocolate Factory* (Çarli'nin Çikolata Fabrikası), *Charlie and the Great Glass Elevator* (Çarli'nin Büyük Cam Asansörü) ve *James and the Giant Peach* (Dev Şeftali), Can Yayınları arasında çıkmıştır. *Roald Dahl*, 1990 yılında 74 yaşındayken ölmüştür.

İÇİNDEKİLER

Son Perde 9

Konuk 44

Değiştokuşların En Büyüğü 100

Kancık 130

SON PERDE

Kapının zili çaldığında Anna mutfakta ailenin akşam yemeği için Boston marulu yıkıyordu. Zil tam lavabonun üstündeki duvarda olduğundan yakınındaysa her seferinde onu zıplatmayı başarırdı. Bu nedenle ne kocası ne de çocuklar zil çalarlardı. Bu kez çok hızlı çalmıştı, Anna da çok hızlı zıpladı.

Kapıyı açtı, dışarıda iki polis duruyordu. Soluk balmumsu suratlarıyla ona baktılar, birşeyler söylemelerini bekleyerek o da onlara baktı.

Anna bakıp duruyordu, ama adamlar ne bir şey söylediler ne de bir hareket yaptılar. Öylesine kımıltısız, kaskatı dikiliyorlardı ki, şaka olsun diye birinin eşiğe diktiği iki balmumu heykel gibiydiler. İkisi de miğferini iki eliyle önünde tutuyordu.

"Ne var?"

İkisi de gençti, dirseklerine kadar gelen deri eldivenler giymişlerdi. Arkalarında kaldırımın kenarına yaslanmış devasa motosikletlerini ve onun dört bir yanına düşen, kaldırım boyunca uçuşan ölü yaprakları görebiliyordu; sokak berrak, rüzgârlı bir eylül akşamının sarı ışığında baştan aşağı pırıl pırıldı. Polislerden uzun boylusu huzursuzca ağırlığını bir ayağından öbürüne verdi. Sonra da usulca,

"Bayan Cooper mısınız efendim?" dedi.

"Evet."

Öbürü,

"Bayan Edmund J. Cooper mı?"

"Evet."

Burada oluş nedenlerini açıklamak için hiç de gönüllü görünmeyen bu adamların tatsız bir görevleri olmasa böyle davranmayacakları düşüncesi yavaş yavaş belirmeye başladı.

Birinin,

"Bayan Cooper," dediğini duydu, hasta bir çocuğu sakinleştirircesine usulca, yumuşacık konuşma biçiminden de korkunç bir şey söyleyeceğini anladı. Müthiş bir panik dalgası benliğini kapladı.

"Ne oldu?"

"Size bildirmemiz gerek Bayan Cooper."

Polis duraladı, onu gözleyen kadına da tüm bedeni derisinin içinde büzülüyor, büzülüyor, büzülüyormuş gibi geldi.

"...kocanız bu akşam saat tam beş kırk beşte Hudson Nehri Otoyolunda bir trafik kazası geçirdi ve cankurtaranda öldü..."

Konuşan polis, iki yıl önce yirminci evlilik yıldönümlerinde Ed'e verdiği timsah derisi cüzdanı uzattı, Anna da almak için uzanırken az önce kocasının göğsünde olduğundan hâlâ ılık mıdır acaba diye düşündüğünü fark etti.

Polis,

"Yapabileceğimiz bir şey olursa..." diyordu, "yani birini çağırmak... bir arkadaş ya da akraba filan..."

Anna adamın sesinin uzaklaştığını sonra da silindiğini duydu, işte tam o anda bağırmaya başlamış olmalıydı. Az sonra isteri krizine girdi; iki polis kırk dakika sonra doktor gelinceye kadar onu denetleyebilmek için iki elini de seferber etti, sonunda doktor koluna bir şey şırıngaladı.

Yine de ertesi sabah uyandığında daha iyi değildi. Ne doktor ne de çocukları hiçbir biçimde sakinleştire-

miyorlardı, sonunda birkaç gün, ömründe kullanmadığı ilaç tedavisinde kalması gerekti. İlaç saatleri arasında, bilincinin açık olduğu kısa sürelerde çıldırmış gibi davranıyor, kocasının adını bağırarak, en kısa zamanda ona kavuşacağını haykırıyordu. Onu dinlemek feciydi, ama davranışını savunmak için de Ed'in bilinen kocalardan olmadığını söylüyordu.

Anna Greenwood, Ed Cooper'la ikisi de on sekizindeyken evlenmişti, birlikte oldukları süre içinde de sözcüklerle anlatılamayacak kadar birbirlerine yakınlaşmış ve bağlanmışlardı.

Geçen her yıl aşkları daha yoğunlaşıp her şeye baskın çıkmış, sonlara doğru da öylesine gülünç bir noktaya gelmişti ki sabahları Ed'in büroya gitmesiyle yaşadıkları günlük ayrılığa dayanmaları neredeyse olanaksızlaşmıştı. Ed akşamları eve döndüğünde içeri dalıp onu aramaya başlar, ön kapının çarpışını duyan karısı da elinde ne varsa atıp aynı anda ona doğru koşar, başka bir tek şey umursamaksızın son hızla ya merdivenin yarısında ya sahanlıkta ya da mutfakla hol arasında onu karşılar, buluştuklarında da kocası onu kollarına alıp sarılır, Anna dünkü gelinmiş gibi, dakikalarca öperdi. Harikuladeydi. Öylesine inanılmayacak kadar olağanüstüydü ki insan artık kocasının olmadığı bir dünyada neden yaşama isteği ve cesareti bulamadığını asla tam olarak anlayamazdı.

Üç çocuğu, Angela (yirmi) Mary (on dokuz) ve Billy (on yedi buçuk) cenazenin başından beri sürekli başında beklediler. Annelerine tapıyorlardı, ellerinden gelirse elbette intihar etmesine izin vermeyeceklerdi. Büyük bir sevgiyle uğraşıp didinirken onu hayatın hâlâ yaşamaya değer olduğuna inandırmaya çalıştılar; artık Anna'nın bu karabasandan kurtulup gündelik yaşama yavaş yavaş tırmanabilmesi tümüyle onlara kalmıştı.

Felaketten dört ay sonra doktorlarca oldukça güvencede bulundu, o da kayıtsızca da olsa evi çekip çevirmek, alışveriş yapmak, çocuklara yemek pişirmek işlerinin eski tekdüzeliğine döndü.

Ya sonra ne oldu?

O kışın karları erimeden Angela, Rhode Island'lı genç bir adamla evlenip Providence banliyösüne taşındı.

Birkaç ay sonra Mary, Minnesota'nın Slayton Kasabası denen yerden uçuk renk saçlı bir devle evlenip geri dönmemek üzere uzaklara uçup gitti. Anna'nın kalbi her ne kadar yeniden bin parçaya ayrılıyorsa da kızların ikisinin de ona olanlar konusunda en küçük bir kuşkuları olmadığını düşünmek onu gururlandırıyordu.

"Anneciğim ne harikaydı değil mi?"

"Evet canım, bence bugüne kadar yapılmış en güzel düğündü! Ben senden daha heyecanlıydım..." filan falan...

Derken her şeyin üstüne tüy dikercesine on sekizine yeni basmış bir tanecik Billy'ciği Yale'deki ilk yılı için uzaklara gitti.

Böylece Anna bir anda kendini bomboş bir evde yaşar buldu.

Yirmi üç yıllık gürültülü patırtılı, işi başından aşmış büyülü aile yaşamından sonra önünde bir fincan kahve, bir parça ekmekle susup oturmak ve sizi bekleyen günde ne yapacağınızı düşünmek için sabahları kahvaltıya yapayalnız inmek korkunç bir duygudur. O kadar çok kahkaha duymuş, bir sürü doğum günü, Noel ağacı, bir o kadar da armağanın açıldığını görmüş olan oturduğunuz oda şimdi sessiz sedasızdır, garip bir biçimde de üşütücü gelir. Isıtılmıştır, ısı normaldir ama yine de orası sizi titretir. Saat durmuştur, çünkü onu siz kurmuyorsunuzdur. İskemlenin birinin bacağı eğrilmiştir, ona bakarak oturur, daha önce neden fark etmediğinizi düşünürsünüz. Yeniden başınızı kaldırdığınızda da

siz bakmıyorken odanın dört duvarının da üstünüze kapanmak için usul usul süründüğü gibi ani bir panik duygusuna kapılırsınız.

İlk zamanlar kahvesini yukarı, telefonun yanına taşıyıp arkadaşlarına telefon etmeye başlıyordu, ama arkadaşlarının tümünün de kocalarıyla çocukları vardı ve her ne kadar ellerinden geldiğince sıcak, neşeli, nazik olsalar da sabah ilk iş, eve kapanmış biriyle çene çalacak boş zamanları yoktu. O da bunun yerine evli kızlarını aramaya başladı.

Onlar da hep tatlı ve naziktiler, ne var ki Anna çok geçmeden tavırlarında hafif bir değişiklik sezdi. Artık onların yaşamındaki bir numara değildi. Kocaları vardı, her şeyi ona yoğunlaştırıyorlardı. Nazikçe ama kesin bir tavırla annelerini arka plana itiyorlardı. Bu, enikonu bir şok olmuştu ama haklı olduklarını da biliyordu. Yerden göğe kadar hakları vardı. Yaşamlarına tecavüz edip onu reddettikleri için kendilerini suçlu hissettirmeye hakkı yoktu.

Düzenli olarak Doktor Jacobs'a gidiyor ama pek bir yararı olmuyordu. Doktor Jacobs onu konuşturmaya çalıştı, Anna da elinden geleni yaptı; doktor ara sıra cinsellik ve bilinçaltına itilmiş yasak güdüleri yöneltmeye ilişkin belli belirsiz imalarla dolu küçük konuşmalar yapıyordu. Anna asla adamın neyi hedeflediğini almıyor ama şarkının nakaratı ona başka bir erkek bulması gerektiğini söylüyora benziyordu.

Evin içinde dolaşıp Ed'in eşyalarını ellemeye başladı. Ayakkabılarından birini alıp elini içine sokuyor, topuğun ve parmakların bıraktığı izi yokluyordu. Delinmiş bir çorap buldu; o deliği yamamak tarifsiz bir haz verdi ona. Ara sıra bir gömlek, boyunbağı, elbise çıkarıp yatağın üstüne seriyor, giymesi için hazır tutuyordu; hatta yağmurlu bir pazar sabahı İrlanda türlüsü bile pişirdi.

Bunu sürdürmenin yararı yoktu.

Öyleyse bu kez kesin sonuç için kaç tane hap alması gerekiyordu acaba? Yukarı çıkıp gizli dolabına gitti ve hapları saydı. Dokuz tane vardı. Bu kadarı yeter miydi? Sanmıyordu. Amaaan cehenneme kadar... Yeniden karşılaşmaya hazır olmadığı tek şey başarısızlıktı —hastaneye yetişme, mide pompası, Payne Whitney Bölümünün yedinci katı, ruh bilimciler, iyileşme ve bunların tümünün perişanlığı...

Bu durumda jilet olması gerekiyordu, ama onun da iyi uygulanma zorunluğu gibi bir derdi vardı. Bilekte kullanan insanların çoğu başarısız olmuştu. Hatta hemen tümü başarısız olmuştu. Yeterince derin kesememişlerdi. Oralarda bir yerde, kesinlikle ulaşılması gereken bir anadamar vardı. Küçük damarlara güven olmazdı. Bir sürü sorun çıkarır, sonuç asla tatmin edici olmazdı. Sonra doğru yere, iyice derine bastırıp yarmak isteyen biri için jilet, tutması zor bir nesneydi ama *Anna* başarısız olmamalıydı. Başarısız olanlar aslında başarısız olmak *isteyenlerdi*. Anna başarmak istiyordu.

Jilet aramak için banyodaki dolaba gitti, yoktu. Ed'in jilet makinesiyle kendininki oradaydı, ama ikisinin de içinde jilet olmadığı gibi görünürde jilet paketi de yoktu. Bu mantıklıydı. Daha önce bu tür şeyler evden çıkarılmıştı. Yine de sorun değildi. Herkes bir paket jilet alabilirdi.

Mutfağa döndü, duvardan takvimi indirdi. 23 Eylül'ü seçti, o gün Ed'in doğum günüydü, tarihin karşısına (J) yazdı. Bunu yaptığında 9 Eylüldü, bu da ona işlerini düzene koymak için iki haftalık bir süre bırakıyordu. Yapacak yığınla iş vardı —eski faturalar ödenecek, yeni bir vasiyetname yazılacak, ev temizlenecek, Billy'nin dört yıllık eğitimi garantilenecek; çocuklara, kendi anne babasına, Ed'in annesine mektup yazılacak— bu böyle uzayıp gidiyordu.

Bu kadar işin arasında o iki haftanın, o on dört uzun günün istediğinden çok daha yavaş geçtiğini fark etti. Jileti bir an önce kullanmak istiyor, her sabah istekle kalan günleri sayıyordu. Noeli bekleyen çocuklar gibiydi. Ed Cooper öldüğünde nereye gittiyse mezar bile olsa ona kavuşmak için sabırsızlanıyordu.

Arkadaşı Elizabeth Paoletti bir sabah sekiz buçukta çıkageldiğinde bu iki haftalık sürenin tam ortasındaydı. Anna mutfakta kahve yapıyordu; kapının zili çalınca zıpladı, ikinci kez daha uzun çalınca yine zıpladı.

Liz ön kapıdan fırtına gibi daldı, her zamanki gibi aralıksız konuşuyordu.

"Anna sevgili dostum yardımına ihtiyacım var! Büroda herkes gripten yatıyor. Gelmen *şart!* Sakın bana itiraz etme! Daktilo yazdığını ve gün boyunca gam çekmekten başka işin olmadığını da biliyorum. Şapkanla çantanı kap gidelim. Çabuk ol kızım çabuk ol! Zaten geç kaldım!"

"Çekil başımdan Liz. Rahat bırak beni."

"Taksi bekliyor," dedi Liz.

"Lütfen," dedi Anna, "beni zorlamaya kalkma. Gelmiyorum."

"Geliyorsun," dedi Liz. "Kendini toparla. O muhteşem cenaze günlerin bitti artık."

Anna direnmeyi sürdürdü, ama Liz onu o kadar yordu ki sonunda birkaç saat için gitmeyi kabul etti.

Elizabeth Paoletti bir evlat edinme kurumunun, hem de şehirdekilerin en iyilerinden birinin başındaydı. Bürodaki dokuz kişi gripten yatıyordu. Kalanlar, Elizabeth'i de sayarsanız iki kişiydi.

"İşle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun," dedi takside, "ama bizim için elinden geleni yapmalısın."

Büro ana baba günüydü. Yalnızca telefonlar Anna'yı çileden çıkarmaya yetti. Bir odacıktan öbürüne koşuyor, tek sözcüğünü anlamadığı mesajları yazıyor-

du. Bekleme odasında kül rengi taş gibi suratlı genç kızlar vardı, Anna'nın işlerinden biri de resmi bir formu onların yanıtlarıyla doldurmaktı.

"Baba adı?"

"Bilmiyorum."

"Hiçbir fikriniz yok mu?"

"Baba adının bu işle ne ilgisi var?"

"Cancağızım, baba belliyse çocuk evlatlık verileceği zaman seninki gibi onun onayının da alınması gerekir."

"Bundan emin misiniz?"

"Hey Allahım, söylüyorum ya işte!"

Öğleyin biri ona bir sandviç getirdi ama yiyecek zaman yoktu. O gece dokuzda tükenmiş, açlıktan bitkin, edindiği bilgilerin bazılarından sarsılmış bir halde sürüklenerek eve gitti, sert bir içki içti, pastırmalı yumurta yapıp yedi ve hemen yattı.

Liz,

"Yarın sabah saat sekizde seni alırım," demişti, "Allah aşkına hazır ol."

Anna hazırdı, o günden itibaren de oraya takılıp kaldı.

Bu kadar basitti işte.

Baştan beri tek gereksinimi sıkı bir iş, çözülecek bir sürü sorun... Kendininki yerine başkalarınınki...

İş çetin, çoğu kez de duygusal yönden oldukça sarsıcıydı, ama Anna her saniyesine gömülmüştü ve —burada o süreyi atlıyoruz— bir buçuk yıl içinde yine kendini enikonu mutlu hissetmeye başladı. Kocasını gözünde canlandırmak, Anna'yı görmek için merdivenlerden yukarı koşuşunu ya da akşam yemeğinde karşısında oturuşunu tam olarak gözünün önüne getirmek giderek zorlaşıyordu. Sesinin tam tonunu anımsamak giderek o kadar kolay olmuyor, hatta fotoğrafına bakmadıkça yüzü bile belleğinde tam belirmiyordu. Sürekli onu düşünüyordu, ama artık bunu gözyaşlarına boğulmadan ya-

pabildiğini fark etti; geriye, bir süre önceki davranışına baktığındaysa hafifçe tedirginleşiyordu. Giysileri ve saçıyla ilgilenmeye, ruj sürmeye, bacaklarındaki tüyleri almaya başladı. Yemekten zevk alıyor, insanlar ona gülümsediklerinde o da onlara gülümsüyor, bundan da haz duyuyordu. Yani bir kez daha yarışa katılmıştı. Yaşıyor olmaktan mutluydu.

Tam bu noktada Anna'nın, büronun bir işi için Dallas'a gitmesi gerekti.

Liz'in bürosu eyalet sınırları dışında iş yapmazdı, ama onlar aracılığıyla bir bebeği evlat edinmiş olan bir çift New York'tan Teksas'a taşınmışlardı. Şimdi taşınmalarından beş ay sonra kadın bir mektup yazmış, artık çocuğu istemediğini söylemişti. Anlattığına göre Teksas'a gitmelerinden kısa bir süre sonra kocası bir kalp krizi geçirip ölmüştü. O da hemen yeniden evlenmiş, yeni kocası da 'evlat edinilmiş bir çocuğa bakmayı olanaksız bulmuş...'tu.

Bu ciddi bir durumdu, çocuğun ruh sağlığı bir yana, her tür yasal zorunluluklar da söz konusuydu.

Anna, New York'tan çok erken kalkan bir uçakla Dallas'a gitti, kahvaltıdan önce oradaydı. Oteline indikten sonra sekiz saat işle ilgili kişilerle görüşmeler yaptı; bu süre içinde o gün ne yapabilirse yapmış, öğleden sonra dört buçuk sularında iyiden iyiye bunalmıştı. Bir taksiye binip otele döndü, odasına çıktı. Durumu bildirmek için Liz'e telefon etti, sonra soyunup uzun bir süre kalmak üzere kendini sıcak sulara gömdü. Çıkınca bir havluya sarınıp yatağa uzandı ve bir sigara yaktı.

Ortada kalan çocuğa ilişkin çabaları şimdiye kadar hiçbir sonuç vermemişti. Ona karşı tam bir aşağılayıcı tavır takınmış olan iki de avukat vardı. Nasıl da nefret ediyordu onlardan! Kurum kurum kurulup, Anna'nın yapacağı hiçbir şeyin müvekkillerini zerre kadar etkilemeyeceğine ilişkin yumuşacık sesleriyle yaptıkları ima-

lardan nasıl da iğrenmişti! Biri tartışma süresince ayaklarını masadan hiç indirmemişti, ikisinin de bellerinde kalın bir yağ kuşağı vardı, yağları sıvıymışçasına gömleklerinin altında birikiyor, pantolon kemerlerinin üstünden kalın kıvrımlarla taşıyordu.

Anna daha önce de birçok kez Teksas'a gelmişti ama şimdiye dek oraya hiç yalnız gitmemişti. Hep Ed'le birlikte gelmiş, iş gezilerinde ona eşlik etmiş, bu arada Teksaslılardan söz edip onları sevmenin ne kadar zor olduğunu konuşmuşlardı. İnsan kabalık ve bayağılıklarını görmezden gelebilirdi. Asıl sorun o değildi, ama bu insanlarda yaygın genel bir acımasızlık, hayvanca, şiddete dönük öylesine amansız bir şey vardı ki, işte onu bağışlamak olanaksızdı. Hiçbir merhamet, acıma, şefkat duyguları yoktu. Erdem diye sundukları tek şey, yabancılara her an cakalı bir biçimde sergiledikleri bir tür profesyonel iyilikseverlikti. Tepeden tırnağa bununla sıvanmış gibiydiler. Sesleri, gülümsemeleri bununla dopdolu, şurup gibiydi ama Anna'yı buz gibi yaptı. İçi kaskatı dondu.

"Neden bu kadar sert olmayı seviyorlar," diye sormuştu.

Ed de,

"Çünkü hepsi birer çocuk," demişti. "Büyükbabalarını yansılamaya çalışan tehlikeli çocuklar. Büyükbabaları yolu açmak için önde giden *öncülerdi*. Bunlar değil."

Bugünkü Teksaslılar bir tür bencillikle yaşıyor gibiydiler; seni itsinler, sen de onları it. Herkes itiyor, itiliyordu. Ortalarındaki bir yabancının kenara çekilip kesin bir biçimde *ben itmeyeceğim ve itilmeyeceğim* demesi iyi hoştu da bu olanaksızdı. Hele Dallas'ta söz konusu bile değildi. Eyaletteki tüm kentler arasında Anna'yı en çok rahatsız eden Dallas olmuştu. 'Öylesine Allahsız bir kent ki!' diye düşünüyordu, 'öyle açgözlü, insanı pençesine alan, demirden, Allahsız bir kent...' Parasıyla

deli gibi önüne gelene saldıran bir yerdi ve hiçbir yorum, yapmacık kültür ve şurup gibi konuşma o koca altın meyvenin içten çürüdüğü gerçeğini gizleyemezdi.

Anna banyo havlusuna sarılı, yatağın üstünde yatıyordu. Bu kez Dallas'ta yalnızdı. Yanında onu, o akıl almaz gücü ve sevgisiyle sarıp sarmalayacak Ed yoktu artık; bundan dolayı, ansızın kendini hafifçe tedirgin hissetmeye başladı. İkinci bir sigara yakıp tedirginliğin geçmesini bekledi. Geçmedi daha da kötüleşti. Midesinin tepesinde kaskatı, minik bir korku düğümü toplanıyor, iyice çöreklenerek her dakika büyüyordu. Çok tatsız bir duyguydu; insan gece evde yalnızken duyduğu ya da duyduğunu sandığı yan odadan gelen ayak sesinin uyandırdığı duyguya benzer bir histi.

Buradaysa milyonlarca ayak sesi vardı, o da tümünü duyuyordu.

Yataktan kalkıp havlusuna sarılı, pencereye gitti. Odası yirmi ikinci kattaydı, cam da açıktı. Koca kent, akşamüstünün ışığında soluk, süt beyazımsı - sarı uzanıyordu. Aşağıda cadde otomobilden iğne atsan yere düşmez haldeydi. Kaldırım insanlarla doluydu. Herkes telaş içinde ite itile işten eve dönüyordu. Bir arkadaş istedi. Şu anda konuşacak birine fena halde ihtiyaç duyuyordu. Gidecek bir ev, şöyle içinde aile olan bir ev, karı koca, çocuklar, oyuncak dolu odalar istiyordu; karı kocanın ön kapıda kollarını boynuna dolayıp 'Anna! Seni görmek ne güzel! Ne kadar kalabileceksin? Bir hafta mı, bir ay mı, bir yıl mı?' diye bağıracakları bir ev istiyordu.

Ansızın böyle durumlarda olduğu gibi beyninde bir şey 'klik' dedi ve Anna yüksek sesle,

"Conrad Kreuger!" diye bağırdı. "Hey güzel Allahım! Dallas'ta oturur o... Yani eskiden buradaydı..."

Conrad'ı NewYork'ta liseden sınıf arkadaşı olduğu yıllardan beri görmemişti. O zaman ikisi de on yedisin-

deydi; Conrad'sa onun gözbebeği, aşkı, her şeyiydi. Bir yıl kadar birlikte dolaşmışlar, birbirlerine sonsuz bağlılık yeminleri etmişler, en kısa zamanda da evlenmek üzere sözleşmişlerdi. Derken ansızın Ed Cooper, Anna'nın yaşamında şimşek gibi çakmış, bu da kaçınılmaz olarak Conrad'la aralarındaki romansın sonu olmuştu. Yine de Conrad bu kopuştan çok etkilenmemişti. Onu pek de *sarstığı* söylenemezdi, çünkü bir iki ay sonra sınıftan başka bir kızla çıkmaya başlamıştı.

Dur bakalım adı neydi o kızın?

Yapılı, iri güzel göğüslü, alev saçlı, özel ve çok eski bir adı olan bir kızdı. Neydi adı? Arabella? Yok Arabella değildi. Ara – bir şeydi ama... Araminty? Evet Araminty'ydi! Üstelik bir yıl içinde Conrad Kreuger, Araminty'yle evlenip onu doğduğu yer olan Dallas'a götürmüştü.

Anna yatağın başucundaki komodine gidip telefon rehberini aldı. *Kreuger, Conrad, P. Doktor.*

İşte Conrad'dı bu. Hep doktor olmak istediğini söylerdi. Rehberde hem ev hem muayenehane numarası vardı.

Ona telefon etse miydi?

Neden olmasın?

Saatine baktı. Beşi yirmi geçiyordu. Ahizeyi kaldırıp muayenehanenin numarasını verdi.

Bir kız sesi,

"Doktor Kreuger'in muayenehanesi," dedi.

"Merhaba. Doktor Kreuger orada mı?"

"Doktor şu anda meşgul. Kimin aradığını sorabilir miyim?"

"Anna Greenwood'un aradığını söyler misiniz lütfen?"

"Peki Bayan Greenwood. Randevu istiyor musunuz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Anna ona otelinin adını verip Doktor Kreuger'e iletmesini istedi.

"Memnuniyetle," dedi sekreter. "Hoşça kalın Bayan Greenwood."

"Hoşça kalın."

Doktor Conrad P. Kreuger'in onu bunca yıl sonra anımsayıp anımsamayacağını merak ediyordu. Anımsardı ama... Yine yatağa uzanıp Conrad'ın nasıl biri olduğunu gözünde canlandırmaya çalıştı. Kolay kolay rastlanmayacak kadar yakışıklı biriydi. Uzun... ince... geniş omuzlu... kuzguni siyaha bakan saçlar ve harika bir yüz... şu Perseus ya da Ulysses gibi Yunan kahramanların heykellerine benzer güçlü çizgileri olan bir yüz. Bunlara ek olarak da çok iyi bir çocuktu; aklı başında, dürüst, sakin ve iyi bir çocuk. Onu hiç gereğinden çok öpmemişti – yalnızca geceleri veda ederken... Asla öbürleri gibi onunla sevişmeye kalkmamıştı. Cumartesi geceleri sinema dönüşü Anna'yı evine götürürken eski Buickini Anna'nın evinin önüne park eder, arabanın içinde onun yanında oturup gelecekten, onunla Anna'nın geleceğinden söz eder, nasıl Dallas'a dönüp ünlü bir doktor olacağını anlatırdı. Sevişmeye ve onun getireceği bir sürü saçma sapan sıkıntıya kapılmayı reddetmesi Anna'yı etkilemişti. Bana saygısı var diyordu. Beni seviyor. Ola ki haklıydı. Durum ne olursa olsun hep iyi bir adam olmuştu; düşünceli, iyi bir adam ve Ed Cooper düşüncelinin düşüncelisi, iyinin iyisi bir adam olmasaydı kesinlikle Conrad Kreuger'le evlenirdi.

Telefon çaldı. Anna ahizeyi kaldırdı.

"Efendim."

"Anna Greenwood?"

"Conrad Kreuger!"

"Sevgili Anna! Ne inanılmaz bir sürpriz. Aman Allahım. Bunca yıl sonra..."

"Ne kadar uzun zaman oldu değil mi?"

"Bir yaşam. Sesin aynı eskisi gibi."

"Seninki de."

"Seni güzel kentimize getiren ne? Çok kalacak mısın?"

"Hayır. Yarın dönmeliyim. Aramakla rahatsız etmedim ya seni?"

"Olur mu hiç Anna. Çok sevindim. İyi misin?"

"Evet iyiyim. Artık iyiyim. Ed öldükten sonra azıcık sarsıldım ama..."

"Ne!"

"İki buçuk yıl önce bir trafik kazasında öldü."

"Vah vah Anna, çok *üzüldüm*. Ne berbat bir şey. Ben... şey... ne söyleyeceğimi bilemiyorum..."

"Hiçbir şey söyleme."

"Şimdi iyi misin?"

"İyiyim. Esir gibi çalışıyorum."

"Aferin sana."

"Şey... Araminty nasıl?"

"Aa, iyi."

"Çoluk çocuk?"

"Bir tane... oğlan... senin?"

"Benim üç tane. İki kız, bir oğlan."

"Hey Allahım, nerden nereye! Şimdi dinle bak Anna..."

"Dinliyorum..."

"Neden kaldığın otele gelip sana bir içki ikram etmiyorum? Bunu yapmaktan zevk duyarım. Saçının telinin değişmediğine eminim."

"Yaşlı görünüyorum Conrad."

"Yalan söylüyorsun."

"Hem de yaşlanmışım gibi geliyor."

"İyi bir doktor ister misin?"

"Evet, yani hayır. Elbette istemem. Artık doktor istemiyorum. Bana gereken tek şey..."

"Evet?"

"Burası beni rahatsız ediyor. Sanırım bir arkadaşa ihtiyacım var. Tek gereksinimim bu."

"Bir tane var. Bir tek hastam kaldı, sonra boşum. Seninle aşağıda barda şu bilmem ne salonu, ne diyorlardı oraya unuttum, yarım saat sonra, saat altıda buluşalım. Senin için uygun mu?"

"Evet. Elbette, şey... teşekkür ederim Conrad."

Ahizeyi yerine koydu, yataktan kalkıp giyinmeye başladı.

Azıcık telaşlıydı. Ed'in ölümünden beri dışarı çıkıp bir erkekle baş başa içki içmemişti. Döndüğünde Doktor Jacobs'a bunu anlattığında doktor sevinecekti. Çılgınca kutlamayacak, ama sevinecekti. Doğru yöne bir adım, bir başlangıç olduğunu söyleyecekti. Anna hâlâ düzenli olarak ona gidiyordu, artık çok daha iyiydi, doktorun dolambaçlı göndermeleri azalmış; ona sık sık depresyon ve intihar yatkınlığının, Ed'in yerine fiziksel olarak ve kesinlikle başka bir erkeği koymadıkça tümüyle ortadan kalkmayacağını söylemişti.

Konu son kez açıldığında Anna,

"Ama insan delicesine sevdiği birinin yerine başka birini nasıl koyar? Allah aşkına doktor geçen ay Bayan Crummlin -Brown'un papağanı öldüğünde, dikkat edin *papağanı* diyorum kocası değil, öyle sarsılmıştı ki, asla bir daha hiç kuş almayacağına yemin etti!"

"Bayan Cooper, insan bir papağanla cinsel ilişkide bulunamaz."

"Evet ama..."

"Onun için de yerine başka birinin konmasına gerek yoktur, ama bir eş öldüğünde hayatta kalan hâlâ aktif ve sağlıklı bir kadınsa üç yıl içinde olanağı varsa her zaman olduğu gibi yerine birini koyacaktır. Ya da tersi."

Seks. Bu tür doktorların düşündüğü tek şey buydu. Beyinlerinde seksten başka bir şey yoktu.

Bu arada giyinmiş, asansörle aşağı inmişti ve altıyı on geçiyordu. Bara [illegible]nelir yönelmez masalardan birinden bir adam ayağa [illegible]ktı. Conrad'dı. Kapıyı kolluyor olmalıydı. Anna'yı karşılamak için ona doğru yürüdü. Gülümsemesi gergindi. Anna da gülümsüyordu. İnsanların hep yaptığı gibi.

"Vay vay..." dedi Conrad, "vay, vay, vay!"

Anna'ysa gülümsemeyi sürdürerek yanağına kondurulacak nezaket öpücüğünü beklerken başını ona doğru kaldırmıştı, ama Conrad'ın ne kadar resmi biri olduğunu unutmuştu işte. Anna'nın elini alıp sıktı bir kez.

"Bu *gerçek* bir sürpriz. Şöyle otursana," dedi.

Salonun herhangi bir otelin barından farkı yoktu. Loş ışıklarla aydınlatılmış, bir sürü ufak masa doldurulmuştu. Her masada bir tabak yerfıstığı, duvar kenarlarında çepeçevre deri oturma yerleri vardı. Garsonlar beyaz ceket, kestane rengi pantolonlarla donatılmıştı. Conrad onu köşede bir masaya götürdü, karşılıklı oturdular. Bir [illegible]da tepelerinde bir garson bitti.

Conrad:

"Ne içersin?"

"Bir martini içebilir miyim?"

"Elbette. Votkayla mı?"

"Hayır, cin lütfen."

"Bir cin martini," dedi Conrad garsona. "Hayır, iki olsun. Belki anımsarsın Anna, içkiyle başım pek hoş değildir, ama bunu kutlamadan olmaz."

Garson gitti. Conrad iskemlesinde arkaya yaslanıp onu dikkatle inceledi.

"Çok iyi görünüyorsun," dedi.

"Sen de çok iyi görünüyorsun Conrad."

Gerçekten de öyleydi. Yirmi beş yılda bu kadar az yaşlanması şaşırtıcıydı. Her zamanki kadar ince ve yakışıklıydı – hatta daha çok. Siyah saçları hâlâ siyahtı, gözleri pırıl pırıldı, otuzdan fazla göstermiyordu.

"*Sen* benden büyüksün değil mi?" dedi Conrad.

Anna gülerek,

"Bu nasıl soru?.. Evet Conrad, ben senden tam bir yaş büyüğüm. Kırk ikiyim."

"Ben de öyle anımsıyorum." Hâlâ büyük bir dikkatle onu inceliyor, gözleri Anna'nın yüzünde, boynunda, omuzlarında gezinip duruyordu. Anna kızardığını hissetti.

"Çok mu başarılı bir doktorsun? Şehrin en iyisi misin?"

Conrad, kulağı neredeyse omzuna değecek kadar başını bir yana eğdi. Anna bu hareketini hep sevmişti.

"Başarılı mı?" dedi. "Bu zamanda büyük bir kentte her doktor başarılı olur –maddi açıdan demek istiyorum– ama işimde en iyi olmam başka bir konu. Ben öyle olduğumu umuyorum ve onu diliyorum."

İçkiler geldi, Conrad bardağını kaldırıp,

"Dallas'a hoş geldin Anna. Beni aradığına çok sevindim. Seni yeniden görmek çok güzel."

"Seni görmek de öyle Conrad." Doğru söylüyordu.

Conrad onun bardağına baktı. Anna koca bir yudum almıştı, bardağın şimdi yarısı boşalmıştı.

"Cini votkaya tercih mi ediyorsun?"

"Evet," dedi Anna, "öyle."

"Değiştirmelisin ."

"Neden?"

"Cin kadınlar için iyi değildir."

"Öyle mi?"

"Çok kötüdür."

"Erkeklere olduğundan çok olmadığına eminim."

"Aslında hayır. Erkeklere kadınlara verdiği kadar zarar vermez."

"Neden kadınlar için kötü?"

"Nedeni yok. Onların yapısıyla ilgili bir şey. Ne iş yapıyorsun Anna? Seni Dallas'a getiren nedir? Kendinden söz et bana."

"Neden cin kadınlar için kötü?" Anna gülümsüyordu.

O da gülümseyip başını salladı, ama yanıtlamadı.

"Söyle," dedi Anna.

"Hayır bu konuyu kapatalım."

"Beni böyle havada bırakamazsın. Haksızlık bu."

Bir an duraladıktan sonra Conrad,

"Peki, gerçekten bilmek istiyorsan söyleyeyim. Cinde ardıç meyvesinden çıkarılan bir yağ vardır. Koku için katarlar."

"Ne yapar o?"

"Çok şey."

"Ama ne?"

"Feci şeyler."

"Utanma Conrad. Ben büyüdüm artık."

Hep o eski Conrad diye düşündü Anna, hâlâ eskisi kadar çekingen, vicdanlı ve utangaçtı. Bunun için onu sevmişti Anna.

"Eğer bu içki bana korkunç şeyler yapacaksa bunları bana söylememen kötülük olur."

Conrad usulca sağ elinin baş ve işaretparmağıyla sol kulakmemesini çekiştirdi. Sonra da,

"İşin aslı şu Anna, ardıç yağı rahim üzerinde doğrudan bir yangı etkisi yaratır."

"Hadi canım sen de!"

"Şaka yapmıyorum."

"Hurafe," dedi Anna, "kocakarı lafı."

"Korkarım değil."

"Ama sen hamile kadınlardan söz ediyorsun."

"Kadınların tümünden söz ediyorum Anna."

Artık gülümsemiyor, ciddi konuşuyordu. Onun sağlık ve afiyetiyle ilgileniyor gibiydi.

"Senin uzmanlık dalın ne? Ne ihtisası yaptın? Bana bunu söylemedin."

"Jinekoloji ve doğum uzmanı."

"Aha!"

"Uzun zamandan beri cin içiyor musun?"

"Eh, yirmi yıldır," dedi Anna.

"Çok mu içiyorsun?"

"Allah aşkına Conrad, için için kaygılanmayı bırak. Bir martini daha içmek istiyorum lütfen."

"Elbette."

Garsonu çağırdı.

"Bir votka martini."

"Hayır cin."

Conrad için çekip başını salladı.

"Bugünlerde kimse doktorunu dinlemiyor."

"Sen benim doktorum değilsin ki."

"Hayır, ben senin dostunum."

"Karından söz edelim. Hâlâ eskisi kadar güzel mi?"

Conrad bir dakika duraladıktan sonra,

"Biz ayrıldık," dedi.

"Yok canım!"

"Evliliğimiz topu topu iki yıl sürdü. O kadar sürdürmek bile zor işti."

Bilinmez bir nedenle Anna derinden sarsılmıştı.

"Ama öyle güzel bir kızdı ki... Ne oldu?"

"Her şey oldu, kötü olarak düşünebileceğin ne varsa her şey..."

"Çocuk?"

"O aldı. Hep öyle yaparlar."

Sesi çok acıydı.

"Onu New York'a geri götürdü. Senede bir kez yazları beni görmeye gelir. Şimdi yirmi yaşında. Princeton'da okuyor."

"İyi bir çocuk oldu mu?"

"Harika bir çocuk oldu, ama onu çok az tanıyorum. Bu pek hoş değil."

"Yeniden evlenmedin mi?"

"Hayır asla. Haydi benden bu kadar söz etmek yeter. Şimdi senden söz edelim."

Usulca, çok incelikli ve nazik bir biçimde Conrad onu sağlığı ve Ed'in ölümünden sonra yaşamak zorunda kaldığı kötü dönemle ilgili konulardan çekip çıkardı. Anna bunlardan ona söz etmenin kendisini rahatsız etmediğini fark etti ve hemen hemen tüm öyküyü anlattı.

"İyi ama doktorun neden senin tümüyle iyileşmediğini düşünüyor. Pek öyle kendini öldürecek gibi görünmüyorsun bana."

"Ben de öyle olduğunu sanmıyorum. Yalnız arada bir, öyle çok sık değil, ama ara sıra bunaldığımda beni uçurumun kıyısına itmek için çok büyük bir tekme gerekmediği duygusuna kapılıyorum."

"Nasıl yani?"

"Banyo dolabına doğrularak uçurumun kıyısına gitmeye başlamak."

"Banyo dolabında ne var?"

"Pek bir şey yok. Kadınların bacaklarını temizledikleri birşeyler."

"Anlıyorum." Conrad onun yüzünü birkaç dakika incelédi sonra,

"Beni aradığında da böyle mi hissediyordun?"

"Pek değil, ama Ed'i düşünüyordum. Bu, her zaman az buçuk tehlikelidir."

"Aradığına sevindim."

"Ben de."

Anna ikinci martinisinin sonuna yaklaşmıştı. Conrad konuyu değiştirip uzmanlık dalı üstünde konuşmaya başladı. Anna onu dinlemekten çok izliyordu. Öylesine kahredici bir yakışıklılığı vardı ki, izlememek olanaksızdı. Anna dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıp paketi Conrad'a uzattı.

"Hayır, teşekkürler içmiyorum."

Masadan bir paket kibrit alıp onun sigarasını yaktı, sonra üfleyerek kibriti söndürdü.

"Bu sigaralar mentollü mü?"

"Evet."

Anna derin bir nefes çekip yavaşça dumanı havaya üfledi.

"Hadi şimdi de bana tüm üretim sistemimin kuruyup büzüleceğini söyle bakalım."

Conrad gülerek başını salladı.

Anna,

"Neden sordun öyleyse?"

"Merak ettim o kadar."

"Yalan söylüyorsun. Yüzünden anlıyorum. Çok sigara içenlerdeki ciğer kanseri vakalarının yüzdesini vermek üzeresin."

"Ciğer kanserinin mentolle ilgisi yoktur Anna."

Gülümseyerek daha elini sürmediği martinisinden ufak bir yudumcuk aldı. Sonra da bardağı yine dikkatle masanın üstüne koydu.

"Hâlâ bana ne iş yaptığını ya da Dallas'a neden geldiğini söylemedin."

"Önce şu mentolden söz et bana. Sanırım ardıç suyundan bin beter, benim de bunu hemen öğrenmem gerek."

Conrad güldü, başını salladı.

"Lütfen!" dedi Anna.

"Hayır madam."

"Conrad bir konuyu böyle açıp da sonra bırakamazsın. Beş dakikada ikinci oldu."

"Tıbbi bir sıkıntı haline gelmek istemiyorum."

"Sıkıntı değilsin. ınlar çok büyüleyici. Hadi! Anlat! Kötü çocuk olma!"

İki koca martiniden sonra kendini hafifçe kanatlanmış hissederek orada oturmak ve bu zarif adamla bu sakin, rahat ve zarif insanla akıcı bir sohbet yapmak çok hoştu. Conrad nazlanmıyordu. Böyle şeylerden çok uzaktı. Her zamanki vicdanlı tavrı içindeydi.

Anna,

"Çok mu sarsıcı?"

"Hayır, öyle denemez."

"Söyle öyleyse."

Conrad, Anna'nın önünde duran sigara paketini alıp markasını inceledi.

"Can alıcı nokta şu," dedi Conrad. "Mentolü içine çekersen, kana karışır, bu da iyi olmaz Anna. Sana zarar verir. Merkezi sinir sistemi üzerinde kesin etkileri vardır. Doktorlar hâlâ ara sıra salık verirler.

"Biliyorum. Burun damlaları, nefes açıcılar gibi."

"O küçük bir kullanım alanı. Öbürünü biliyor musun?"

"Soğuk algınlığında göğsünü onunla ovarsın."

"Bunu yapabilirsin, ama pek bir yararı olmaz."

"Yağa karıştırırsın, dudak çatlaklarını iyileştirir."

"O kâfurudur."

"Neyse işte."

Conrad onun başka bir tahminde bulunmasını bekledi.

"Sen söyle," dedi Anna.

"Bu seni biraz şaşırtabilir."

"Şaşırmaya hazırım."

"Mentol çok kullanılan bir anti-afrodizyaktır."

"Nedir?"

"Cinsel isteği azaltır."

"Conrad uyduruyorsun bunları."

"Sana yenim ederim ki uydurmuyorum."

"Kim kullanıyor?"

"Bugünlerde çok az insan. Kokusu çok keskin olduğundan güherçile daha iyidir."

"Ha, evet güherçile nedir bilirim."

"Güherçileyle ilgili ne biliyorsun?"

"Tutuklulara verirler. Her sabah sakinleştirmek için mısır gevreklerine serperler."

"Sigaraya da koyarlar," dedi Conrad.

"Yani tutukluların sigaralarına mı?"

"*Tüm* sigaralara."

"Saçma bu."

"Öyle mi?"

"Elbette öyle."

"Neden?"

"Kimse böyle bir şeye katlanmaz."

"Kansere katlanıyorlar ama."

"O çok başka Conrad. Sigaralara güherçile koyduklarını nereden biliyorsun?"

"Hiç düşündün mü? Tablaya bıraktığında sigaranın sönmemesini sağlayan nedir? Tütün kendi kendine o kadar uzun süre yanmaz. Bir pipo içicisi sana bunu anlatabilir."

"Özel kimyevi bileşimler kullanıyorlar."

"Kesinlikle; güherçile kullanıyorlar."

"Güherçile yanar mı?"

"Elbette yanar. Eskiden barutun temel maddesiydi. Fitil keza. Güherçileden iyi havai fişek yapılar. Senin şu sigaran da ağır yanan birinci sınıf bir fitil, değil mi?"

Anna sigarasına baktı. Birkaç dakikadır hiç içmemiş olmasına karşın yanıyor, dumanı da incecik mavimsi-gri bir sarmal biçiminde kıvrılarak ucundan yükseliyordu.

"Yani şimdi bunun içinde mentol *ve* güherçile var öyle mi?"

"Kesinlikle."

"*İkisi de* anti-afroc :yak..."

"Evet. Sen şu anda çift doz alıyorsun."

"Gülünç bir şey bu Conrad. O kadar azı ne yapabilir ki?"

Conrad gülümsedi, ama yanıtlamadı.

"Bir hamamböceğini etkileyecek kadar bile yoktur onda."

"Sen öyle san Anna. Günde kaç tane içiyorsun?"

"Otuz kadar."

"Eh, bu benim sorunum değil."

Duraladı, sonra ekledi.

"Ama öyle olsaydı senle ben bugün daha iyi durumda olurduk."

"Ne öyle olsaydı?"

"Benim sorunum olsaydı."

"Conrad *sen* ne demek istiyorsun?"

"Çok açık bir biçimde diyorum ki bir zamanlar durup dururken beni başından atmaya karar vermeseydin bu acıların hiçbirini ikimiz de çekmezdik. Hâlâ birbirimizle mutlu bir evlilik yaşıyor olurduk."

Yüzü ansızın garip bir sertliği bürünmüştü.

"Başımdan atmak mı?"

"Gerçek bir şok oldu Anna."

"Ah canım; ama o yaşta herkes herkesi başından atar, öyle değil mi?"

"Bilemem," dedi Conrad.

"Böyle bir şey yaptığım için hâlâ bana kızgın değilsin değil mi?"

"Kızgın mı? Aman Allahım Anna! Kızgınlık, oyuncağını kaybeden çocuklar içindir. Ben kadınımı kaybettim."

Anna söyleyecek hiçbir şey bulamadan bakakaldı.

Conrad,

"Söyle bakalım, o zaman neler hissetmiş olabileceğim konusunda bir fikrin var mı?"

"Ama Conrad *o kadar* gençtik ki..."

"Bu beni yıkıp mahvetti Anna. Tek sözcükle mahvetti."

"Ama nasıl?"

"Ne nasıl?"

"Nasıl oluyor da bu kadar önemli idiyse hemen arkanı dönüp birkaç hafta sonra başka birisiyle nişanlandın?"

"Ters tepki diye bir şey duymadın mı?"

Anna üzüntüyle ona bakıp başını salladı.

"Sana çılgınca âşıktım Anna."

Anna yanıtlamadı.

"Özür dilerim," dedi Conrad. "Saçma sapan bir patlayıştı. Lütfen bağışla beni."

Uzun bir suskunluk oldu.

Conrad arkasına yaslanmış, uzaktan onu inceliyordu. Anna paketten bir sigara daha alıp yaktı. Sonra da kibriti üfleyip dikkatle tablaya koydu. Başını kaldırdığında Conrad hâlâ onu inceliyordu. Gözlerinde uzak, dalgın bir bakış vardı.

Anna,

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Conrad yanıtlamadı.

"Conrad o yaptığım şey için benden hâlâ nefret ediyor musun?"

"Nefret etmek mi?"

"Evet. Nefret etmek. Böyle hissediyormuşsun gibi tatsız bir duygu var içimde. Bunca yıl sonra bile nefret ettiğine eminim."

"Anna."

"Efendim Conrad?"

Conrad iskemlesini masaya doğru çekip öne eğildi.

"Hiç aklından geçti mi?.."

Durdu.

Anna bekledi.

Conrad öylesine yoğun bir içtenlikle bakıyordu ki ansızın Anna da öne eğildi.

"Aklımdan ne mi geçti?"

"Senle ben... ben... ikimizin yarım kalmış bir işi olduğu..."

Anna ona bakıyordu.

Conrad da ona baktı, gözleri iki yıldız kadar parlaktı.

"Şok geçirme... lütfen..."

"Şok mu?"

"Pencereden benimle aşağı atlar mısın demişim gibi bakıyorsun bana."

Salon dolmuştu ve çok gürültü vardı. Bir kokteyl partideymiş gibiydiler. Sesinizi duyurmak için bağırmak zorundaydınız.

Anna'nın üstünde takılı gözleri bekledi, sabırsız... açgözlü...

"Bir martini daha istiyorum," dedi Anna.

"Şart mı?"

"Evet, şart."

Yaşamı boyunca tek bir kişiyle sevişmişti – kocası Ed'le. Hep de olağanüstü olmuştu. Üç bin kez mi?

Herhalde daha fazlaydı. Çok çok daha fazla. Sayan kim?

Yine de tartışmanın selameti adına şöyle bir tahmin yürütecek olursa, tam sayı (ne de olsa tam bir sayı vardı) üç bin altı yüz seksen...

... ve her olduğunda aynı adamla aynı kadın arasındaki saf, tutkulu ve içten sevişme olduğunu bilmek...

... öyleyse Allah aşkına nasıl olur da bambaşka bir adam, sevilmeyen bir yabancı çıkagelir, üç bin altı yüz seksen *birinci* olmayı umar ve kabul edilmeyi bekler?

Başkasının arazisine izinsiz giren biridir bu.

Tüm anılar üşüşüyordu. Orada anıları boğulmuş bir durumda kalakalmıştı.

Birkaç ay önce seanslardan birinde bu önemli noktayı söylediğinde Doktor Jacobs,

"Anılarla uğraşmak filan gibi saçmalıklar yok sevgili Bayan Cooper. Bunu unutmanızı öneririm. Yalnızca şimdiki zaman var olmalıdır."

"Ama oraya nasıl giderim ben? Üst kata çıkıp yeni bir adamın, bir yabancının önünde soğukkanlılıkla giysilerimi çıkaracak cesareti nerden bulurum?"

"Soğukkanlılıkla mı?" diye bağırmıştı doktor. "Hey güzel Allahım, kadın, fokurduyor olacaksın!" Sonra da eklemişti, "Size, yirmi yıllık bir alışkanlıktan sonra cinsellikten yoksun kalan her kadın –doğru anladıysam sizin vakanızda bu olağandışı bir sıklıktaydı– bu koşullarda, aynı rutin yeniden kurulmadıkça sürekli olarak ağır psikolojik rahatsızlıklar çekecektir diyorsam, ne olursa olsun lütfen bana inanmaya çalışın sevgili Bayan Cooper. Şimdi kendinizi çok daha iyi hissediyorsunuz, bunu biliyorum ama benim görevim size henüz normale dönmemiş olduğunuzu söylemektir..."

Anna, Conrad'a,

"Bu tedavi için yapılan bir öneri değil, değil mi?"

"Ne için?"

"Tedavi için."

"Ne demek istiyorsun Allah aşkına?

"Aynı doktorum Jacobs'ın kurduğu kumpaslardan biriymiş gibi."

"Bak," dedi Conrad. Masanın üstünde ona doğru eğildi, Anna'nın sol eline parmağının ucuyla dokundu.

"Seni tanıdığımda çok istememe karşın bu tür bir öneriyi yapamayacak kadar genç ve sinirliydim. Bir yandan da aceleye gerek olmadığını düşünüyordum.

Önümüzde koca bir yaşam var diyordum. Beni başından atacağını nerden bilebilirdim ki?"

Anna'nın martinisi geldi. O da hemen alıp içmeye koyuldu. Bu martininin ona ne yapacağını iyi biliyordu. Ayaklarını yerden kesecekti. Üçüncü martini hep böyle yapardı. Ona üçüncü martiniyi verin, birkaç saniye içinde bedeni tüm ağırlığını yitirir, Anna da odanın içinde bir tutam hidrojen gazı gibi yüzmeye başlardı.

Bir dinsel ayindeymişçesine bardağını iki eliyle tutmuş orada otur*uyor*du. Bir yudum daha aldı. Pek bir şey kalmamıştı. Kadehin ağzının üstünden Conrad'ın ona onaylamayan bakışlarla baktığını görebiliyordu. Işıklar saçan bir gülücük yolladı ona.

"Ameliyatta anesteziye karşı değilsin ya?"

"Lütfen Anna böyle konuşma."

"Uçmaya başlıyorum."

"Bunu görebiliyorum. Burada kessen nasıl olur?"

"Ne dedin?"

"Neden kesmiyorsun dedim."

"Neden, söyleyeyim mi?"

"Hayır," dedi Conrad. Bardağı Anna'dan alacakmış gibi elleriyle öne doğru küçük bir hareket yaptı, o da hemen kadehi dudağına götürüp dikti ve son damlaların akması için birkaç saniye orada tuttu. Yeniden Conrad'a baktığında garsonun tepsisine bir on dolarlık bırakıyor, o da *'Teşekkür ederim* efendim. Çok teşekkür ederim' diyordu, bundan sonra farkında olduğu ikinci şeyse ayakları yere hiç basmıyormuş gibi salonu ve otelin lobisini geçip, Conrad'ın eli dirseklerinden birini hafifçe kavramış olarak onu asansöre yönelttiğiydi. Yirmi ikinci kata 'yüzdüler', koridordan geçip Anna'nın yatak odasının kapısına geldiler. Anna anahtarı çantasından çekip çıkardı, kapıyı açtı, yere basmıyormuşçasına içeri girdi. Conrad onu izledi ve kapıyı arkasından kapattı. Sonra hiç beklenmedik bir anda ansızın onu yakalayıp

kucakladı, kocaman kollarıyla sardı ve büyük bir hazla öpmeye başladı.

Anna onu engellemedi.

Conrad öpüşlerin arasında derin derin soluklanarak onu ağzının, yanaklarının, boynunun her yanından öptü. Anna gözlerini açık tutup olaydan kopuk Conrad'ı gözlüyor, gördükleri ona biraz üst arka dişi tedavi eden bir dişçinin yakından bulanık görünen yüzünü anımsatıyordu.

Derken ansızın Conrad dilini kulaklarından birine soktu. Bunun Anna üstündeki etkisi tek sözcükle 'elektrik'ti. İki yüz voltluk bir fiş boş bir prize sokulmuş, ışıklar yanmış, kemikler erimeye başlamış, kızgın erimiş lav gibi bir özsu bacaklarına inmiş ve Anna patlamışçasına müthiş bir çılgınlığa yuvarlanmıştı. Eski günlerde Ed'in elinin oraya buraya şöyle bir dokunuşuyla içinde sıkça uyandırdığı o harika, sınır tanımaz, umursamaz, alev alev çılgınlıktı. Kollarını savurup Conrad'ın boynuna doladı, onu daha önce hiç öpmediği kadar zevkle öpmeye başladı. Conrad önceleri Anna'nın onu canlı canlı yutacağını sanmış gibi göründüyse de çok geçmeden yine dengesini buldu.

Orada ne kadar durup çılgınca kucaklaşıp öpüştükleri konusunda Anna'nın en küçük bir fikri yoktu, ama epey zaman geçmiş olmalıydı. Sonunda öyle bir mutluluk öyle... öylesine bir *özgüven* duydu; içinde her şeye baskın çıkan öyle bir özgüven vardı ki, giysilerini yırtarak çıkarıp odanın ortasında Conrad için çılgınca dans etmek geldi içinden. Ama böyle saçma sapan bir şey yapmadı. Onun yerine havada yürür gibi gidip yatağın kenarına oturdu ve soluk almaya çalıştı. Conrad çabucak yanı başına oturdu. Anna başını onun göğsüne yasladı, Conrad usul usul saçlarını okşarken tepeden tırnağa alev alev, oturdu. Sonra Conrad'ın gömleğinin düğ-

mesini açıp elini içeri soktu, göğsünün üstünde tuttu. Kaburgalarının arasından yürek atışlarını duyuyordu.

"Orada ne görüyorum?" dedi Conrad.

"Ne görüyorsun sevgilim?"

"Başında. Buna dikkat etmelisin Anna."

"Sen benim için dikkat et canım."

"Ben ciddiyim. Neye benziyor biliyor musun? Minik bir androjenik alopesi noktası."

"İyi."

"Hayır iyi değil. Saç diplerinin iltihabıdır ve kelliğe neden olur. Kadınlarda orta yaşlarda çok görülür."

"Sussana sen Conrad." Boynundan öptü onu Anna. "Benim saçlarım harikadır."

Anna doğrulup Conrad'ın ceketini çıkardı, sonra da boyunbağını çözüp odanın öteki ucuna fırlattı.

"Elbisemin arkasında küçük bir kanca var, aç lütfen."

Conrad kancayı açtı, fermuarı indirdi ve giysisini çıkarmasına yardım etti. Anna'nın içinde hoş bir uçuk mavi külot vardı. Conrad doktorlarınki gibi sıradan bir beyaz gömlek giymişti, ama şimdi yakası açıktı, bu da ona yakışıyordu. Boynunun iki yanında yukarı doğru uzanan birer güçlü kas vardı, başını çevirdiğinde derisinin altında oynuyordu. Anna'nın şimdiye kadar gördüğü en güzel boyundu.

"Çok çok ağır yapalım," dedi Anna. "Beklemekten çılgına dönelim."

Conrad'ın gözleri bir an onun yüzünde durdu, sonra hareket edip aşağıya, boylu boyunca bedenine indi, Anna onun gülümsediğini gördü.

"Şık ve çılgınca bir şey yapıp bir şişe şampanya söyleyelim mi Conrad? Oda servisinden isterim getirirler, geldiklerinde sen banyoda saklanırsın."

"Hayır. Sen bu akşam yeterince içtin. Ayağa kalk lütfen."

Sesinin tonu Anna'yı bir anda ayağa kaldırdı.

"Gel buraya," dedi Conrad.

Anna ona yaklaştı. Conrad hâlâ yatakta oturuyordu, kalkmadan uzanıp Anna'nın kalan çamaşırlarını çıkarmaya başladı. Bunu yavaş yavaş, acelesiz yapıyordu. Yüzünün rengi ansızın azıcık solmuştu.

"Ah sevgilim," dedi Anna. "Ne harika! O ünlü işaret var sende! Kulaklarının içinde kıllar var! Bu ne demektir biliyorsun değil mi? Koskocaman bir erkeklik organı demektir!"

Eğilip kulağından öptü. Conrad onun giysilerini çıkarmayı sürdürdü – sutyen, ayakkabılar, jartiyer, çoraplar, tümü de bıraktığı yerde bir yığın oluşturuyordu. İkinci çorabı da çıkarıp yere bıraktığı anda arkasını döndü. Sanki Anna orada yokmuş gibi sırtını ona dönüp soyunmaya başladı.

İnsanın üstünde kendi derisinden başka bir şey olmaksızın ona o kadar yakın, orada öylece duruyor olması, onun da Anna'ya bir daha bakmaması biraz garipti, ama belki de erkekler böyle şeyler yapıyorlardı. Ed kuraldışıydı. *Anna* bunu nasıl bilebilirdi? Conrad önce beyaz gömleğini çıkardı, dikkatle katladıktan sonra ayağa kalkıp iskemleye gitti, kollarından birinin üstüne bıraktı. Fanilası için de aynısını uyguladı. Sonra yatağın kenarına oturup ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Anna öylece kalakalmış onu izliyordu. Ansızın duygularındaki bu değişiklik, suskunluğu ve ondaki bu garip karanlık Anna'yı biraz korkutuyordu, ama heyecanlandırıyordu da. Conrad'ın hareketlerinde bir gizli kapaklılık, gözdağımsı birşeyler vardı. Usulca avına yaklaşan harikulade bir hayvanmış gibiydi. Leopar.

Anna ipnotize olmuş gibi onu izliyordu. Sol ayakkabısının bağlarını çözüp gevşeten, ayağından çıkaran ve yarısı yatağın altında kalacak biçimde düzenle koyan parmaklarını, doktor parmaklarını izliyordu. Sonra sağ

ayak geldi. Sonra sol çorap ve sağ çorap ikisi birlikte katlanıp olanca özenle ayakkabıların burnunun karşısına yerleştirildi. Sonunda parmaklar pantolonun beline çıktı, beldeki tek düğmeyi açıp fermuarı indirdi. Pantolon çıkar çıkmaz kat yerlerinden katlandı ve iskemlenin arkasına asıldı. Külot da öyle.

Çıplak Conrad ağır ağır yine yatağın kenarına gidip oturdu. Sonunda başını çevirdi ve Anna gözüne ilişti. Anna ayakta bekliyor... ve titriyordu. Conrad yavaş yavaş tepeden tırnağa onu şöyle bir süzdü. Sonra hiç beklenmedik bir anda pat diye elini uzatıp Anna'yı bileğinden yakaladı ve sert bir çekişle yatağa fırlattı.

Rahatlamak müthişti. Anna kollarını onun boynuna doladı ve kaçacağından korkarmışçasına sıkı sıkıya ah, sımsıkı sardı onu. Gidecekmiş de geri gelmeyecekmiş gibi çok doğal bir korku içindeydi. Orada yatıyorlardı; Anna dünyada kalan tutunacak tek şeymiş gibi ona sarmalanmış, Conrad'sa garip bir biçimde suskun, tetikte, son derece dikkatliydi; yavaş yavaş kendi kendini çözüyor ve o uzman doktor parmaklarıyla Anna'nın orasına burasına dokunmaya başlıyordu ve Anna bir kez daha müthiş bir çılgınlığa uçtu.

Sonraki birkaç dakika içinde Anna'ya yaptıkları berbat, enfes şeylerdi. Bildiği kadarıyla Conrad onu hazırlıyor ya da hastanede dedikleri gibi ameliyat işlemi için hazırlık yapıyordu, ama ah Tanrım daha önce böyle bir şeyi aklından bile geçirmemişti. Her şey son derece hızlı oluyor, Anna'ya birkaç saniye gibi gelen bir süre içinde, dönüşü olmayan, o sıkıntı verici noktaya ulaşmış, oda sanki en küçük bir dokunuşta patlayıp milyonlarca parçaya ayrılacak tek bir minik kör edici ışık noktasına basınçlanmıştı. O anda zorbaca bir hızla Conrad bedenini son perde için onun üstüne savurdu.

Anna, uzun, canlı bir sinir usulca bedeninden dışarı çekiliyormuş gibi tutkusunun dışarı doğru çekildiğini

hissediyordu; uzun, canlı bir elektrik kordonu gibiydi; Conrad'a devam, devam, devam etmesini bağırdı; tam o anda, her şeyin tam ortasında, bedeninin üstünde bir yerde Anna başka bir ses duydu; sonra bu başka ses yükseldi, yükseldi, giderek daha da diretici oldu, duyulmasını istiyordu:

"Bir şey *takıyor musun?*" Ses bilmek istiyordu.

"Ah sevgilim ne var?"

"Deminden beri sana bir şey *takıyor musun* diye soruyorum."

"Kim ben mi?"

"Burada bir engel var. Bir diyagram ya da başka bir şey takıyor olmalısın."

"Elbette ki takmıyorum hayatım. Her şey harika. Sus lütfen."

"Her şey harika *değil* Anna."

Sinema perdesindeki bir film gibi oda hızla geri dönüp yerli yerine oturdu. Arka planda Conrad'ın yüzü vardı. Conrad'ın çıplak omuzları arasında Anna'nın üstünde asılı duruyordu. Gözler dosdoğru gözlerin.n içine bakıyordu. Ağız hâlâ konuşuyordu.

"Eğer bir alet kullanacaksan Allah aşkına doğru dürüst takmayı öğren. Dikkatsiz yerleştirme kadar sinir bozucu bir şey olamaz. Diyagram rahim boynunun tam arkasına takılmalıdır."

"Ama ben bir şey takmıyorum ki."

"Takmıyor musun? Ama yine de bir engel var."

Yalnızca oda değil tüm dünya Anna'nın ayaklarının altından kayıyor gibiydi.

"Kusacağım," dedi.

"Ne?"

"Kusacağım."

"Çocuklaşma Anna."

"Conrad gitmeni istiyorum lütfen. Şimdi git."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çekil başımdan Conrad!"

"Gülünç bu Anna. Pekâlâ, konuştuğum için özür dilerim. Unut bunu."

"Defol!" Anna bağırıyordu. "Defol, defol, defol!"

Onu üstünden itmeye çalıştı ama o, iriyarı güçlüydü, Anna'yı da oraya çivilemişti.

"Kendini sakinleştir," dedi. "Gevşe. Böyle her şeyin ortasında ansızın fikir değiştiremezsin. Hem Allah aşkına sakın ağlamaya başlama."

"Beni yalnız bırak Conrad, yalvarıyorum sana."

Conrad her şeyiyle onu kavramıştı; kolları, dirsekleri, elleri, parmakları, baldırları, dizleri, ayak bilekleri ve ayaklarıyla. Bu sarılış biçimi bir kurbağayı andırıyordu. Aynı koskocaman, yapışkan bir kurbağanın yakalayıp kavraması ve bırakmaması gibiydi. Bir kez bir kurbağanın aynı böyle yaptığını görmüştü. Irmağın kıyısında bir taşın üstünde kurbağanın biriyle çiftleşiyordu; hiç kımıldamadan iğrenç bir biçimde, gözünde kötü sarı bir ışıltı, iki güçlü ön ayağıyla kurbağayı yakalamış bırakmıyordu.

"Boğuşmayı bırak Anna. İsterik bir çocuk gibi davranıyorsun. Hey Allahım kadın, derdin ne senin?"

"Canımı acıtıyorsun!"

"*Canın mı* acıyor?"

"Çok canımı acıtıyorsun!"

Yalnızca ondan kurtulmak için söylemişti bunu.

"Neden canın acıyor biliyor musun?"

"Conrad lütfen!"

"Dur bir dakika. Anna bırak açıklayayım..."

"Hayır!" diye bağırdı Anna. "Açıklama filan istemiyorum artık!"

"Canım..."

"Hayır!" Umutsuzca kendini kurtarmaya çabalıyordu, ama hâlâ yatağa çiviliydi.

"Canının acımasının nedeni, salgı üretmiyorsun. Aslında mukoza kuru..."

"Kes!"

"Tam adı Senile Atrophic Vaginitis'tir. (Yaşlılık nedeniyle dölyolunun büzüşmesi.) Aslında yapacak pek bir şey yok..."

İşte tam bu anda Anna çığlıklar atmaya başladı. Çok yüksek değildi, ama yine de korkunç, işkenceden şiddetle acı çeken birinin çığlıklarıydı; birkaç saniye kulak verdikten sonra Conrad tek bir zarif hareketle çabucak Anna'nın üstünden öte yana yuvarlandı ve iki eliyle onu yatağın öte yanına itti. Öyle kuvvetli itti ki, Anna yere düştü.

Yavaşça ayağa kalktı, sendeleyerek banyoya giderken garip, yalvaran bir sesle ağlıyordu.

"Ed!.. Ed!.. Ed!.."

Kapı kapandı.

Conrad hiç kımıldamadan yatıyor, kapının arkasından gelen sesleri dinliyordu. Önce yalnızca kadının hıçkırıklarını duydu, birkaç saniye sonra da hıçkırıkları bastıran, bir dolap kapağının açılışının sert, metalik 'klik' sesini duydu. Bir anda doğruldu, yataktan atladı, son hızla giyinmeye başladı. Düzgün katlanmış giysileri elinin altında hazırdı, giymesi bir iki dakikadan çok sürmedi. Bu iş bitince aynaya gidip yüzündeki ruj izlerini bir mendille sildi. Cebinden bir tarak çıkarıp güzel, siyah saçlarının arasından geçirdi. Bir şey unutup unutmadığını görmek için bir kez daha yatağın çevresini dolaştı, sonra dikkatle, bir çocuğun uyuduğu odadan çıkan bir adam gibi parmaklarının ucunda koridora çıkıp arkasından kapıyı usulca kapadı.

KONUK

Kısa bir süre önce, tren kargosuyla gelen kocaman bir tahta sandık evimin kapısına teslim edildi. Maunu andıran, bir tür koyu kırmızı sert ağaçtan, görülmemiş derecede kunt, sağlam yapılmış bir nesneydi. Güç bela kaldırıp bahçe masasının üstüne koydum ve dikkatle inceledim. Yanına yapıştırılmış kâğıtta Hayfa'dan Waverly Star gemisine yüklendiği yazılıydı, ama gönderenin adıyla adresini bulamadım. Hayfa ya da oralarda oturan, bana tantanalı bir armağan göndermek isteyebilecek birini düşünmeye çabaladım. Kimse gelmedi aklıma. Bir yandan olayı enine boyuna tartarken ağır ağır gereçlerin durduğu barakaya yürüyüp bir çekiç ve tornavidayla döndüm. Sonra dikkatle sandığın üst tahtasını kaldırarak açmaya başladım.

Şaşkınlıkt n içinin kitap dolu olduğunu gördüm! Ender bulunan kitaplar! Birer birer tümünü çıkarttım (daha hiçbirinin içine bakmıyordum) ve masanın üstüne üç yüksek sıra olarak istifledim. Hepsi yirmi sekiz ciltti ve gerçekten de harikaydılar. Her biri aynı biçimde, zarif, parlak yeşil marokenle kaplanmış, kitabın sırtına O. H. C başharfleriyle (I den XXVIII'e kadar) Romen sayıları altın kabartma yapılmıştı.

Bana en yakın duran XVI numaralı cildi alıp açtım. Çizgisiz, beyaz sayfalar okunaklı, küçük, siyah mürekkeple yazılmış bir el yazısıyla doldurulmuştu. Başsayfaya '1934' yazılmıştı. Başka bir şey yoktu. Başka bir cil-

di, XXI'i aldım. Aynı el yazısıyla daha çok yazı vardı, ama başsayfaya 1939 yazılıydı. Onu da bırakıp önsözümsü bir şey ya da yazarın adını bulurum umuduyla I. cildi aldım. Onun yerine kabın içinde bir zarf buldum. Üstüne adresim yazılmıştı. İçindeki mektubu çıkarıp imzaya çabucak bir göz attım. *Oswald Hendryks Cornelius* yazılıydı.

Oswald Dayı!

Aileden hiç kimse otuz yıldan beri Oswald Dayıdan haber alamamıştı. Mektubun tarihi 10 Mart 1964'tü; bizimse bu mektup ortada yokken yapabileceğimiz tek şey, onun hâlâ yaşadığını varsaymaktı. Fransa'da yaşadığı, çok yer gezdiği ve öz akrabalarıyla bir bağı olduğunu yadsımakta sebatla direttiği; nahoş ama büyüleyici huyları olan varlıklı bir bekâr olması dışında onunla ilgili tek bir şey bilinmiyordu. Geri kalan ne varsa söylenti, kulaktan dolma şeylerdi, ama söylentiler öyle olağanüstü, kulaktan dolma şeylerse öylesine alışılmamışlığın çekiciliğiyle doluydu ki Oswald, uzun zamandan beri hepimiz için parlak bir kahraman ve ünü dillere destan biri olagelmişti.

Mektup 'Sevgili oğlum' diye başlıyordu.

Seninle üç kız kardeşinin en yakın kan bağım olan yaşayan akrabalarım olduğunuzu sanıyorum. Buna göre yasal mirasçılarımsınız; bir vasiyetname hazırlamamış olduğuma göre öldüğümde arkamda bıraktıklarımın tümü sizin olacaktır. Ne yazık ki bırakacak hiçbir şeyim yok. Eskiden oldukça varlıklıydım ve son zamanlarda tümünü de istediğim biçimde bitirmiş olduğum gerçeği sizi ilgilendirmiyor. Yine de bir avuntu olması için size özel anılarımı yolluyorum. Bunların aile içinde kalması gerektiği kanısındayım. Yaşamının en güzel yıllarını kapsıyorlar; sizlerin de okumanızda hiçbir sakınca yok; ama ona buna gösterir ya da yabancılara verirseniz ken-

dinizi büyük bir tehlikeye atmış olursunuz. Yayınlarsanız öyle sanıyorum ki bu, aynı anda hem sizin hem de yayıncınızın sonu olacaktır. Sizin de anlayacağınız gibi, nedeni de anılarda sözünü ettiğim binlerce kadın kahraman bir ayağı çukurda olmalarına karşın hayattadır ve siz onların zambak beyazı saygıdeğer adlarına kızıl bir leke çalacak kadar aptallık ederseniz onlar da kafanızı iki saniyede gümüş bir tepsiye koyuverir, ondan da öte fırında nar gibi kızartırlar. Bu nedenle dikkatli olsanız iyi olur. Seninle bir kez karşılaştık. Yıllar önce 1921'de ailenin Wales'in güneyindeki o koca çirkin evde yaşadığı sıralardı. Ben senin büyük dayındım, sense beş yaşlarında küçücük bir oğlandın. O genç Norveçli dadını anımsadığını sanmıyorum. Şaşılacak kadar temiz pak, iyi gelişmiş bir kızdı ve üniformasının o güzelim popposunu gizleyen nişastamsı iğrenç beyaz kalkanı altında bile enfes bir biçimi vardı. Orada olduğum öğle sonrası seni koruya gezmeye, mavi çançiçekleri toplamaya götürüyordu, ben de gelip gelemeyeceğimi sordum. Korunun iyice içlerine vardığımızda evin yolunu bulabilirsen sana koca bir çikolata vereceğimi söyledim, sen de buldun (III. cilde bak). Aklı başında bir çocuktun. Elveda – Oswald Hendryks Cornelius.

Anıların bu beklenmedik gelişi ailede bir heyecan fırtınası yarattı, herkes okumak için birbiriyle yarışıyordu. Düş kırıklığına uğramamıştık. Şaşırtıcı şeylerdi – keyifli, ince bir zekânın alaycılığıyla dolu, heyecanlı, sık sık da oldukça dokunaklı... Adamın yaşama gücü inanılacak gibi değildi. Hep hareket halindeydi, kentten kente, ülkeden ülkeye, kadından kadına; kadınların arasında kalan zamanda da ya Kaşmir'de örümcek arıyor ya da Nanking'teki mavi porselen bir vazonun izini sürüyordu, ama kadınlar hep en önce geliyordu. Nereye gitse, dümen suyunda, sözcüklerle anlatılamayacak ka-

dar allak bullak olmuş, aklı başından gitmiş, kediler gibi mırlayıp duran sonsuz bir kadınlar kuyruğunun izini bırakıyordu.

Her biri tamı tamına üç yüz sayfalık yirmi sekiz cildi okumak az buz iş değildi ve bu kadar süre okuyucunun ilgisini canlı tutabilecek ancak birkaç değerli yazar vardı, ama Oswald bunu başarmıştı. Öykü hiç tadını yitirmiyor, yürüyüşü binde bir tavsıyor ve konusu ne olursa olsun, ister kısa ister uzun, hemen her giriş kendi içinde bütünlenen harika bir bağımsız öykücük oluşturuyordu. Tümü bitip de son cildin son sayfası okunduğunda insan asrımızın en önemli özyaşamöyküsü eserlerinden biriyle karşı karşıya olduğu düşüncesiyle soluksuz kalıyordu.

Yalnızca adamın birinin aşk serüvenlerinin kayıtları olarak bakılırsa o zaman dokunulacak hiçbir yanının olmadığı su götürmezdi. Kıyaslandığında Casanova'nın *Anılar*'ı Kilise Dergisi gibi okunur, ünlü çapkınsa Oswald'ın yanında kesinlikle seks fukarası gibi kalırdı.

Her sayfada toplumsal bir dinamit vardı; Oswald bunda haklıydı, ama fırtınanın yalnızca kadınlarca koparılacağını düşünmekle yanıldığına kuşku yoktu. Kocaları, o küçük düşürülmüş ispinozlar, o boynuzlular ne yapardı? Boynuzlu horoz kışkırtıldığında son derece kötü, azılı bir kuş olur; Cornelius Anıları onlar hayattayken kısaltılmamış haliyle gün ışığını görürse de çalılıklardan yüz binlercesi havalanırdı. Bu nedenle yayınlamak söz konusu bile değildi.

Böyle olması üzüntü vericiydi. O kadar üzüntü vericiydi ki, bu konuda bir şey yapılması gerektiğini düşündüm ve hem yayıncıyı hem kendimi önemli bir davaya karıştırmadan basılıp yayınlanabilecek tek bir bölüm bulabilirim umuduyla oturup anıların tümünü baştan sona bir kez daha okudum. Güle oynaya işe başlamama karşılık altıdan fazlasını bulamadım. Buldukları-

mı bir avukata gösterdim. Güvenceli olmalarının *olası* olduğunu ama garanti veremeyeceğini söyledi. Bir tanesi – Sina Çölü Bölümü –öbür beşinden daha güvenceli görünüyor diye de ekledi.

Ben de işe onunla başlayıp bu kısa önsözden sonra yayınlanması için hemen göndermeye karar verdim. Kabul edilir, her şey de yolunda giderse belki bir ikisini daha yayınlatırım.

Sina Bölümünün girişi tümünün de sonundaki XXVIII. Bölümdeydi ve 24 Ağustos 1946 olarak tarihlenmişti. Aslına bakılırsa, tümünün de en sonundaki bölümün *en son girişiydi*, yani Oswald'ın yazdığı en son şeydi ve elimizde o tarihten sonra nereye gittiğini, ne yaptığını gösteren hiçbir kayıt yoktu. Yalnızca tahmin edilebilirdi. Az sonra girişi harfi harfine okuyacaksınız, ama önce Oswald'ın öyküsünde söylediği ve yaptığı şeyleri daha iyi anlayabilmeniz için biraz bu zatın kendisinden söz etmeye çalışacağım. Yirmi sekiz bölümü kapsayan itiraflarla kanlar yığınından kişiliğinin oldukça net bir resmi beliriyor.

Sina Bölümü yazılırken Oswald Hendryks Cornelius elli bir yaşındaymış ve elbette ki hiç evlenmemiş. 'Galiba ben olağanüstü zor beğenir bir huyla ya lütuflandırılmış ya da ağır bir yük yüklenmişim' demek gibi bir huyu vardı. Bazı yönlerden bu doğruydu, ama öbür yandan özellikle evlilik söz konusu olduğunda bu durum gerçeğin tam tersiydi.

Oswald'ın evlenmeye karşı çıkmasının tek gerçek nedeni, dikkatini belirli bir kadının üstüne, onu fethetme sürecinden daha uzun bir süre asla yoğunlaştıramamış olmasıdır. O noktaya geldiğinde, ilgisini yitirmiş ve başka bir kurban aramaya başlamıştır.

Normal bir erkeğin bekâr yaşamak için bunu geçerli bir neden sayması zordu, ama Oswald normal bir erkek değildi. Normal bir çok eşli erkek bile değildi. Doğ-

rusunu söylemek gerekirse öyle iflah olmaz bir sefahat ve kadın düşkünüydü ki dünya yüzünde hiçbir gelin, bırakın bir balayı süresini, birkaç gün bile ona dayanamazdı. Yine de Allah bilir, denemeye hazır yeterince aday vardı.

Narin yapılı, estetik bir havası olan, ince uzun bir adamdı. Sesi yumuşak, tavırları incelikliydi ve ilk bakışta ünlü bir çapkından çok, kraliçesini bekleyen soylu bir kişi izlenimini bırakıyordu. Aşk serüvenlerini öbür erkeklerle asla tartışmazdı ve akşam boyunca onunla saatlerce oturup konuşmuş olmasına karşın bir yabancı bile Oswald'ın parlak mavi gözlerinde aldatıcılığın en küçük bir izini bile göremezdi. Aslında tam, meraklı bir babanın kızına sağ salim eve kadar eşlik etmesi için seçmeyi yeğleyeceği tür adamdı.

Bir de Oswald'ı bir *kadının*, onun ilgisini çeken bir kadının yanına oturtun, bir anda gözleri değişir, bakarken her bir gözbebeğinin tam ortasında minicik, tehlikeli bir kıvılcım usulca dans etmeye başlar, sonra da hızla ve olanca ustalığıyla, neredeyse kesinlikle daha önce kimsenin yapamadığı kadar denebilecek biçimde zekice bir hoş sözlülükle konuşarak bombardımana koyulurdu. Bu, onun sahip olduğu bir armağan, ona özgü, eşi bulunmaz bir yetenekti ve aklına koyarsa, uyuşturan, tatlı bir büyüyle dinleyiciyi ele geçirinceye kadar sözcüklerinin dört bir yanını sarıp sarmalamasını sağlardı.

Kadınları büyüleyen yalnızca güzel konuşması ve gözlerindeki bakış değildi. Bir de burnu vardı. (Oswald bu tür şeyleri en ince ayrıntılarıyla anlatan bir hanımefendinin ona yazdığı mektubu gün gibi ortada bir keyifle XVI. Bölüme eklemiştir.) Orada Oswald aşka geldiğinde burun deliklerinin çevresinde garip bir şeyler olmaya başladığı, burun deliklerinin kasıldığı, gözle görülür bir belirginlikte ansızın genişlediği ve içindeki par-

lak kırmızı derinin ansızın ortaya çıkıverdiği yazmaktadır. Bu, yadırgatıcı, vahşi, hayvansı bir etki yapmaktaydı ve kâğıt üstünde anlatıldığında kulağa pek hoş gelmese de, hanımefendilerdeki etkisi tam anlamıyla bir elektriklenmeydi.

Kadınların hemen tümü, Oswald'a çekiliveriyordu. Her şeyden önce bedeli ne olursa olsun, satın alınmayı yadsıyan bir adamdı, bu da hemen onu istek uyandıran biri yapıyordu. Buna bir de birinci sınıf bir kavrayış, aşırı bir çekicilik ve ölçüsüz bir cinsel gevşeklik ününü ekleyin, işte size etkili bir reçete.

Öte yandan, işin saygın olmayan ve çapkınlığa ilişkin yanını bir an için unutursak, Oswald'ın yapısında onu öbürlerinden oldukça farklı kılan bazı şaşırtıcı yönler olduğu da dikkate alınmalıdır. Örneğin, 19. yüzyılın İtalyan Operasına ilişkin bilmediği pek az şey vardı ve şu en ünlü üç besteci, Donizetti, Verdi ve Ponchielli için garip bir küçük el kitabı yazmıştı. Kitapta, bu adamların yaşadıkları süre içinde birlikte oldukları önemli kadınların adlarının bir listesini yapmış; yaratıcı tutkuyla cinsel tutku arasındaki bağı, birbirlerine etkilerini, özellikle bu bestecilerin eserlerine nasıl yansıdığını çok ciddi bir biçimde ele alarak incelemişti.

Çin porselenleri Oswald'ın ilgilendiği başka bir konuydu ve bu alanda uluslararası bir uzman olduğu onaylanmıştı. Tchin-Hoa döneminin mavi vazoları özellikle en sevdikleriydi ve parçalardan oluşmuş küçük ama nefis bir koleksiyonu vardı.

Örümcek ve baston da toplardı.

Örümcek koleksiyonu, ya da akreplerle başka çok bacaklılar da olduğu için 'Araknit' dememizin daha doğru olacağı koleksiyonu, müzeyle ilişkisi olmayan bir koleksiyon için olabildiğince genişti; Oswald'ın yüzlerce tür, ayrıcı biyolojik familyalar konusundaki bilgisiyse çok etkileyiciydi. Bir ara (belki de doğruydu) örüm-

cek ağı ipeğinin nitelik olarak ipekböceğinin sardığı sıradan kozalardakinden çok daha üstün olduğunu ve başka hiçbir nesneden dokunmuş bir kravat takmadığını söylemişti. Oswald'da bunlardan kırk tane kadar vardı, bu kravatları yaptırabilmek ve gardırobuna yılda iki tane yenisini ekleyebilmek için Paris dışındaki kır evinin bahçesindeki limonlukta bir yandan büyüyüp bir yandan birbirlerini yedikleri kadar hızla üreyen yüz binlerce *Arana* ve *Epeira diademata* (bildiğimiz İngiliz bahçe örümceği) beslemişti. Onlardan ham ipeği kendi toplamış —o korkunç cam eve başka kimse giremezdi zaten— Avignon'a göndermiş, ipek orada eğrilmiş, bükülerek ibrişim yapılmış, temizlenmiş, boyanmış ve kumaş dokunmuştu. Avignon'dan dosdoğru Sulka'ya gitmiş, bütün bu olup bitenlerden büyülenmiş olan oradakiler de bu kadar ender bulunan bu harika maddeden kravat yarattıkları için yalnızca çok mutlu olmuşlardı.

Oswald koleksiyonunu sergilerken kadın konuklar, "Ama örümcekleri *gerçekten* seviyor olamazsınız?" derlerdi.

"Aa, ben onlara bayılırım," derdi o da. "Özellikle de dişilerine. Tanıdığım bazı insan dişilerini müthiş anımsatıyor bana. Gözbebeğim olan bazı insan dişilerini."

"Saçmalama sevgilim."

"Saçmalamak mı? Hiç sanmıyorum."

"Bu, biraz küçültücü bir şey."

"Tam tersi canım, edebileceğim en büyük iltifat. Örneğin, dişi örümceğin sevişirken çok vahşi olduğunu ve sonunda erkek örümceğin kaçıp yaşamını kurtarabilirse çok şanslı sayılabileceğini bilmiyor musunuz? Ancak son derece atik, müthiş ustalıklıysa tek parça olarak kaçabilir."

"Yapmayın *Oswald*!"

"Sonra yengeç örümceği cancağızım, o ufacık tefecik küçük yengeç örümceği öylesine şehvetlidir ki, eşini bağrına basmaya cesaret etmeden önce kendi ağının karmaşık ilmek ve düğümleriyle onu sımsıkı yere bağlaması gerekir..."

"Ay *sus* Oswald, *hemen*!" diye bağırırdı kadınlar gözleri pırıl pırıl...

Oswald'ın baston koleksiyonu da başka bir âlemdi. Her biri ya seçkin ya da iğrenç birinin olmuştu, Oswald'sa bastonları Paris'teki apartmanında, oturma odasından yatak odasına uzanan koridorun (anayol demek daha mı doğru olurdu acaba?) duvarlarına yapılmış iki uzun rafta sergiliyordu. Her bastonun üstünde fildişi etiketi vardı. Sibelius, Milton, Kral Faruk, Dickens, Robespierre, Puccini, Oscar Wilde, Franklin Roosevelt, Goebbels, Kraliçe Victoria, Toulouse Lautrec, Hindenburg, Tolstoy, Laval, Sarah Bernhardt, Goethe, Voroshiloff, Cézanne, Toho... Hepsini toplasanız yüzü geçerdi; kimi çok güzel, kimi çok sadeydi, kiminin altın ya da gümüş topuzları vardı, kimi de kıvrık başlıydı.

Oswald güzel bir konuğa,

"Tolstoy'u indir," derdi, "haydi indir, tamam... şimdi de... şimdi o büyük adam tarafından kullanıla kullanıla aşınıp parlamış o topuzu avucunla ovuştur. Oldukça hoş, değil mi?.. teninin yalnızca o noktaya değmesi?"

"Gerçekten çok hoş."

"Şimdi de Goebbels'i al ve aynı şeyi yap. Ama iyice tut şöyle. Avucun topuzun üstüne kapanıp sımsıkı kavrasın... iyi... şimdi... şimdi de ağırlığını üstüne ver, iyice bırak kendini, tam o ufak tefek, kavruk doktor gibi... tamam... işte öyle... şimdi biraz öyle dur, sonra da buzdan, incecik bir parmağın kolundan yukarı doğru tırmanıp oradan göğsüne girdiğini duyumsayıp duyumsamadığını söyle."

"Ürkütücü bir şey!"

"Elbette. Bazı insanlar hepten kendilerinden geçer. Hemen teslim oluverir."

Hiç kimse Oswald'la arkadaşlık etmeyi sıkıcı bulmamıştı, belki de başarısının nedeni her şeyden çok buydu.

Şimdi Sina Bölümüne geldik. Oswald o ay boyunca Hartum'la Kahire arasında, oldukça düşük bir hızda arabasıyla mekik dokuyarak kendini oyalamıştı. Arabası, savaştan önce yapılmış, savaş yıllarında İsviçre'de özenle korunmuş ve tahmin edeceğiniz gibi dünyada ne kadar marifet varsa tümüyle donatılmış olan o kusursuz Lagondalardan biriydi. Sina olayından bir gün önce, 23 Ağustos 1946'da Oswald Kahire'deydi, Shepheard's Otelinde kalıyordu ve o akşam bir dizi küstah manevradan sonra soylu biri olduğu varsayılan, Isabella adında Faslı bir hanımefendiyi oltasına takmıştı. Isabella, sindirim zorluğu çeken ve adı kötüye çıkmış bir avuç Kraliyet Mensubundan başka bir şey olmayan kişilerce her nasılsa titizlikle korunuyor olan bir sayın bayandı (o zaman Mısır'da monarşi vardı). Bu tam Oswaldv: ri bir yaklaşımdı.

Ama dahası vardı. Oswald, hanımefendiyi gece yarısı arabasıyla Giza'ya götürdü ve ay ışığında kendisiyle birlikte büyük Keops Piramidinin en tepesine tırmanmaya razı etti.

"...Bundan daha güvenli bir yer olamaz," diye yazıyordu güncesinde. "...ve sıcak bir gece, dolunayda, bir piramidin doruğundan daha romantik bir yer yoktur. Coşkular yalnızca o olağanüstü görüntüyle değil, büyük bir yükseklikten yeryüzüne şöyle bir göz gezdirildiğinde insanın içinde kabaran o garip güç duygusuyla da iyice canlanır. Güvenceli olması açısından bakılırsa bu piramit tamı tamına 481 feet (150 m.), yani St. Paul Katedralinin kubbesinden 115 feet (35–40 m.) daha

yüksek ve doruğundan bakarsa yaklaşan herkesi insan kolayca görebilir. Dünya yüzündeki hiçbir harem odası bu olanağı sunmaz. Hiçbirinin bu kadar çok acil çıkış kapısı yoktur, öyle ki, uğursuzun biri insanın peşine düşüp piramidin bir yanından tırmanacak olsa, öbür yandan sakin, sessiz sedasız kayıvermek yeterlidir."

Bir rastlantı sonucu, o gece Oswald gerçekten kıl payı kurtulmuştu. Nasıl olmuşsa bu küçük serüveni saray duymuş olmalıydı, çünkü Oswald ay ışığıyla aydınlanmış o yüce kulesinden aşağı baktığında ansızın, üç ayrı yönden yaklaşan ve tırmanmaya başlayan bir değil, *üç* uğursuz gölge görmüştü. Neyse ki şansına, büyük Keops Piramidinin bir de dördüncü yanı vardı ve Arap gangsterler tepeye vardıklarında iki sevgili çoktan aşağı inmişler, arabaya biniyorlardı.

24 ağustos tarihli güncenin girişi, öyküyü tam bu noktada başlatır. Buraya, sözcüğü sözcüğüne ve virgülü virgülüne Oswald'ın yazdığı gibi alınmıştır. Hiçbir şey değiştirilmemiş, eklenmemiş, çıkarılmamıştır:

24 Ağustos 1946

"Şimdi yakalarsa Isabella'nın kafasını uçurur," dedi Isabella.

"Saçma," dedim, ama haklı olabileceğini düşünüyordum.

"Oswald'ın kafasını da uçurur," dedi.

"Benimkini uçuramayacak saygıdeğer hanımefendi. Güneş doğduğunda ben buralardan çok uzakta olacağım. Luxor'a gitmek için yukarı Nil'e doğru hemen yola çıkıyorum."

Arabanın içinde piramitlerden hızla uzaklaşıyorduk. Saat de iki buçuk filandı.

"Luxor'a mı?" dedi.

"Evet."

"Isabella da sizinle geliyor."

"Hayır," dedim.

"Evet," dedi o da.

"Bir bayanla seyahat etmek ilkelerime aykırıdır," dedim.

Önümüzde tek tük bir kaç ışık gözüme ilişti. Piramitlerden pek uzak olmayan, turistlerin çölde geceyi geçirdiği Mena House Otelinden geliyordu. Otele iyice yaklaşıp arabayı durdurdum.

"Sizi burada bırakacağım," dedim. "İyi eğlendik."

"Yani Isabella'yı Luxor'a götürmeyeceksiniz, öyle mi?"

"Ne yazık ki öyle," dedim. "Haydi bakalım, inin artık."

Arabadan çıkmaya davrandı, sonra bir ayağı yerde duraladı ve ansızın dönüp son derece pis, bir o kadar da akıcı bir dille beni tepeden tırnağa öyle bir küfür sağanağına tuttu ki, o güne kadar bir hanımefendinin dudaklarından hiç böyle bir şey duymamıştım... yani 1931'de Merakeş'te açgözlü, yaşlı Glasgow Düşesinin elini çikolata kutusuna daldırıp, güvenceli bir yer olduğundan orada sakladığım bir akrep tarafından sokuluncaya kadar... (XIII Bölüm, 5 Haziran 1931)

"Midemi bulandırıyorsunuz," dedim.

Isabella dışarı atladı ve kapıyı öyle bir çarpış çarptı ki, araba, tekerlekleri üstünde havaya sıçradı. Son hızla uzaklaştım. Çok şükür kurtulmuştum ondan. Güzel bir kızın terbiyesiz davranışlarını hiç çekemem.

Giderken bir gözüm hep aynadaydı, ama şimdilik görünürde beni izleyen bir araba filan yoktu. Kahire'nin dış mahallelerine gelince, kentin merkezine girmekten kaçınıp yan yollardan gitmeye başladım. Özellikle tedirgin olmuş değildim. Kraliyet bekçi köpeklerinin olayı büyütmeleri pek olası değildi. Yine de iş bu noktadayken Shepheard's'a dönmek çılgınlık olurdu.

Gereği de yoktu zaten, çünkü küçük bir valiz dışında bütün bavullarım yanımda, arabadaydı. Yabancı bir kentte gece eğlenmeye çıktığımda, bavullarımı asla arkamda, odamda bırakmam. Gezici olmayı severim.

Elbette, Luxor'a filan gitmeye hiç niyetim yoktu. Mısır'dan çıkıp gitmek istiyordum. Bu ülkeyi hiç sevmemiştim. Düşününce, hiçbir zaman da sevmemiş olduğumu anlıyorum. Burası tenim yapış yapışmışçasına tedirgin etmişti beni. Nedeni de, her şeyin pis olması ve o çürümüş koku diye düşünüyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, gerçekten sersefil bir ülkeydi ve söylemekten nefret ediyorum, ama Mısırlıların dünyadaki öbür insanlardan —belki Moğollar dışında— daha seyrek yıkandıklarına ilişkin güçlü kuşkularım var. Tabak çanaklarını benim istediğim biçimde yıkamadıkları kesindi. İster inanın, ister inanmayın dün sabah kahvaltısında önüme koydukları fincanın kenarında uzun, kurumuş, kahve bulaşmış gibi bir dudak izi vardı. Öğğ! İğrençti! Gözümü dikip kimin salyalı alt dudağının bu işi becerdiğini düşündüm.

Şimdi Kahire'nin doğusundaki kıyı mahallelerin dar, pis sokaklarında sürüyordum arabayı. Nereye gittiğimi tamı tamına biliyordum. Isabella'yla piramitten inerken dahı yarı yolda karar vermiştim buna. Kudüs'e gidiyordum. Yolun uzunluğu söz edilmeye bile değmeyecek kadardı ve hep hoşuma giden bir kent olmuştu. Üstelik, Mısır'dan en kolay çıkış yoluydu. Şöyle yapmayı tasarlamıştım:

1. Kahire'den İsmailiye'ye. Üç saat kadar araba kullanacak, her zamanki gibi yolda aryalar söyleyecektim. İsmailiye'ye varış 6-7 arası. Bir oda tutup iki saat uyuyacaktım. Sonra duş, tıraş ve kahvaltı.

2. Sabah 10'da İsmailiye Köprüsünden Suez Kanalını geçecek ve Sina'nın bir ucundan öte ucuna, oradan da

Filistin sınırına uzanan çöl yolunu aşacaktım. Bu rota üstünde Sina Çölünde akrep arayışı. Dört saat kadar sonra da 2'de Filistin sınırına varış.

3. Oradan Beersheba yoluyla dosdoğru Kudüs'e, kokteyl ve yemek saatini kaçırmamak için Kral David Oteline zamanında ulaşacaktım.

O bildiğim yoldan geçeli birkaç yıl olmuştu, ama Sina Çölünün akrepler için bulunmaz bir yer olduğunu anımsadım. Dişi bir opisthophthalmus'a daha sahip olmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum, şöyle kocaman bir tane. Şu anda elimdeki örneğin kuyruğunun beşinci boğumu yoktu, ben de bundan utanç duyuyordum.

İsmailiye'ye giden ana yolu bulmam uzun sürmedi, sapar sapmaz da Lagonda'yı saatte altmış mil gidecek gibi ayarladım. Yol dar ama düzgündü ve hiç araba yoktu. Kasvetli ve çıplak Delta bölgesi, ay ışığında dümdüz ağaçsız tarlalar, aralarındaki hendekler ve her yanı çevreleyen kara topraklarla dört bir yanımda uzanıyordu. Anlamsız derecede can sıkıcıydı.

Ama *benim* hiç keyfimi kaçırmadı. Onun bir parçası değildim. Kendi küçük, lüks kabuğumun içinde ondan tümüyle kopuk ve bir Hermit yengeci kadar rahat, güvenli, hızla gidiyordum. Ah, hareket etmeyi, eskileri ta gerilerde bırakarak yeni insanlarla yeni yerlere kanat açmayı nasıl seviyorum! Dünyada hiçbir şey beni bundan çok canlandıramaz. Yaşamının sonuna kadar o koşullarda üremek, derdine yanmak ve çürümek için tek bir ahmak kadınla minicik bir toprak parçasına yerleşen sıradan insancıklarıysa nasıl küçümsüyorum. Üstelik hep aynı kadınla! Aklı başında hiçbir adamın her Allahın günü ve yılı tek bir kadına dayanabildiğine *inanamıyorum*. Bazıları bunu yapamıyor elbette, ama milyonlarcası da yapıyormuş gibi yapıyor.

Ben kendi payıma özel bir ilişkinin asla ve kesinlikle yirmi dört saatten uzun sürmesine izin vermedim. Bu, en uzun süredir. Benim kafama göre sekiz saat bile biraz sürüklenen bir süredir. Örneğin, bakın Isabella'ya ne oldu. Piramidin tepesindeyken kıvılcımlar saçan bedeniyle bir köpek yavrusu kadar yumuşak başlı, oyunbaz bir hanımefendiydi; onu o üç Arap serserinin insafına bırakıp kendi başıma aşağı inmiş olsaydım, her şey yolunda gidecekti, ama budala gibi ona saplanıp kalınca inmesi için yardım edeyim dedim; sonuçta da o güzelim hanımefendi, bakması bile insanın midesini bulandıran ciyak ciyak kaba bir fahişe olup çıktı.

Nasıl bir dünyada yaşıyoruz! Bugünlerde insan kibar davrandığı zaman karşılığında bir teşekkür bile alamıyor.

Lagonda gecenin içinde sessizce kayıyordu. Şimdi bir arya zamanıydı. Bu kez hangisi olsun diye düşündüm. Bir Verdi çekiyordu canım. *Aida* olsa? Elbette! *Aida* olmalı, Mısır'da geçen opera! Çok uygundu.

Söylemeye başladım. Bu akşam sesim müthiş iyi çıkıyordu. Kendimi bıraktım. Harikaydı, küçük Bilbeis Kasabasından geçerken Aida bendim, ilk perdenin o güzel son aryasını, *'Numei pietà*'yı söylüyordum.

Yarım saat sonra Zagazig'de Mısır Kralına Etyopyalı tutsakları kurtarmak için *'Ma tu, re, tu signore possente'* diyerek yakaran Amonasro'ydum.

El Abbasa'dan geçerken Rhadames'tim, *'Fuggiam gli adori nospiti'*yi yorumluyordum; bu benzersiz aşk şarkısı ola ki yol kıyısındaki hamaklarında horlayan fellahların kulaklarına ulaşır da düşlerine karışır diye arabanın bütün camlarını açmıştım.

İsmailiye'ye girdiğimde saat sabahın altısıydı ve güneş süt gibi mavi gökte yükselmişti bile, bense Aida'yla birlikte o korkunç zindana tıkılmış, *'O terra, addio, addio valle di planti'* diyordum.

Yolculuk nasıl da çabucak geçivermişti. Arabayı bir otele sürdüm. Görevliler yeni işbaşı yapmaya başlıyorlardı. Ben de onları biraz daha koşturup en iyi boş odayı aldım. Yatağın üstündeki çarşafla battaniye yirmi beş yıkanmamış Mısırlı aralıksız yirmi beş gece içinde yatmış gibiydi; bende onları söküp attım (sonra hemen antiseptik bir sabunla ovuşturarak ellerimi yıkadım elbette) ve yerine kendi özel çarşaflarımı serdim. Sonra da saatimi kurup iki saat deliksiz uyudum.

Kahvaltı için, kaynar suya kırıldıktan sonra bir dilim kızarmış ekmeğin üstüne konmuş yumurta söyledim. Tabak geldiğinde –inanın yazmak bile midemi bulandırıyor– suya kırılmış yumurtamın beyazında boydan boya enine yatan üç santim uzunluğunda *parlak, kıvırcık, kuzgunî siyah bir insan saçı* vardı. Artık bu kadarı çok fazlaydı. Masadan fırlayıp yemek salonundan dışarı koşarak '*Addio*' diye bağırdım, geçerken kasadaki adama biraz para atıp, '*addio valle di plenti!*' dedim ve bu sözlerle otelin pis tozunu ayaklarımdan silkeledim.

Artık sıra Sina Çölüne gelmişti. Nasıl da dört gözle beklediğim bir değişiklik olacaktı bu. Gerçek bir çöl, dünyanın en az pislik bulaşmış yerlerinden biridir, Sina da bunun dışında kalmıyordu. Çölü aşan yol yaklaşık yüz kırk mil uzunluğunda, dar, kara bir asfalt şeritti, tek bir benzin istasyonuyla, yarı yolda B'ir Rawd Salim denen yerde birkaç kulübe vardı. Bunun dışında yol boyunca tek bir yerleşim yeri olmayan, bomboş çöl uzanıyordu. Yılın bu mevsimi çok sıcak olurdu, arabanın bozulma olasılığına karşı içme suyu bulundurmak çok önemliydi. Ben de acil durum teneke kutumu yeniden doldurmak için İsmailiye'nin anacaddesindeki büyük bir mağazanın önüne çektim.

İçeri girdim ve sahibiyle konuşmaya başladım. Adamı berbat bir trahom vakasıydı. Gözkapaklarının al-

tındaki tanecikler öylesine acı veriyordu ki, gözkapakları ta gözbebeklerinin üstüne kadar çekilmişti –canavar gibi bir görünümü vardı. Bana bir sürahi *kaynamış* su satıp satmayacağını sordum. Deli olduğumu sandı; işi istediğim gibi yapıp yapmadığını görmek için peşinden pis mutfağına gitmekte diretince daha deli olduğuma karar verdi. Çaydanlığı musluk suyuyla doldurup gaz sobasının üstüne koydu. Sobanın minicik, isli, sarı bir alevi vardı. Mağaza sahibi sobadan ve icrasından çok gurur duyuyor gibiydi. Durmuş, başı bir yana eğik, hayranlıkla süzüyordu onu. İçeri gidip mağazada beklememi önerdi. Su hazır olunca getirecekti, öyle dedi. Yerimden ayrılmayı reddettim. Orada durdum ve kedi gibi çaydanlığa gözümü dikip bekledim, bunu yaparken kahvaltı sahnesi ansızın tüm korkunçluğuyla aklıma geldi – yumurta, yumurtanın akı ve o saç. Kahvaltıda yumurtamın sümüksü akının içine gömülmüş yatan o saç kimindi? Kuşkusuz aşçınındı ve Allah aşkına aşçı başını en son ne zaman yıkamıştı acaba? Belki de hiç yıkamamıştı. Eh, öyleyse bitli olması olasılığı da yüksekti. Gerçi bit saç dökülmesine neden olmazdı. Öyleyse bu sabah, yumurtayı tavadan tabağa aktarırken aşçının saçının suya kırılmış yumurtamın üstüne düşmesinin *nedeni* neydi? Her şeyin bir nedeni vardır, bu durumda da neden açıktı. Aşçının kafa derisini irinli impetigo (kabarcıkları pul pul olup dökülen bir deri hastalığı) sarmıştı; öyleyse tetikte olmasaydım bir anda yutmuş olabileceğim saçlar, o uzun saçlar, gerçek bilimsel adını çok şükür unuttuğum milyonlara ve milyonlarca mikroplu virüsle kaynıyordu.

Şimdi siz, aşçının impetigo hastalığı olduğundan kesinlikle emin olup olmadığımı soracaksınız. Kesinlikle emin değilim – hayır, ama o yoksa yerine mantar hastalığının olduğuna hiç kuşku yok. Peki bu ne demek? Ne demek olduğunu ben çok iyi biliyorum. O korkunç

saça yapışmış ve çevresinde kümelenmiş on milyon mikrosporon ağzıma girmeyi bekliyor demekti.

Kusacak gibi oldum.

Dükkân sahibi zafer kazanmış gibi,

"Su kaynıyor," dedi.

"Bırak kaynasın," dedim, "sekiz dakika daha kaynasın. Tifüse mi yakalanayım istiyorsun?"

Kendi payıma, ne kadar temiz olursa olsun, yapabiliyorsam suyu asla tek başına içmem. Bir başına suyun tadı tuzu yoktur. Çay ya da kahveyle içerim elbette ama o zaman bile hazırlarken ya bir şişe Vichy maden suyu ya da Malvern'i yeğlerim. Musluk suyu kullanmaktan hep kaçınırım. Musluk suyuna şeytan karışır. Çoğu kez üç aşağı beş yukarı ıslah edilmiş lağım pisliğinden başka bir şey değildir.

Adam yosun tutmuş dişleriyle sırıtarak,

"Az sonra su buhar olup uçacak," dedi.

Kendi elimle çaydanlığı alıp kalanı teneke kutuma boşalttım.

Dükkândan altı portakal, küçük bir karpuz, bir de büyük bir parça iyi paketlenmiş İngiliz çikola sı aldım. Sonra Lagonda'ya döndüm. Sonunda kurtulmuştum işte.

Birkaç dakika sonra Timsah Gölünün hemen üst yanına düşen Suez Kanalının açılır kapanır köprüsünü aşmıştım ve önümde düz, göz kamaştırıcı çölle ufka kadar kara bir kurdele gibi göz alabildiğine giden, dar, asfalt yol uzuyordu. Lagonda'yı her zamanki gibi saatte altmış beş mile ayarlayıp camları sonuna kadar açtım. İçeri giren hava bir fırının soluğu gibiydi. Öğle olmak üzereydi; güneş, ışınlarını dosdoğru arabanın tepesine gönderiyordu. Arabanın içindeki derecem 40'ı gösteriyordu, ama bilirsiniz, hareket etmiyorsam, üstümde de uygun giysiler varsa az buçuk sıcak beni asla rahatsız etmez – şu anda da üstümde krem rengi pamuklu panto-

lon, beyaz bir gömlek ve en güzelinden parlak yosun yeşili örümcek ipeğinden bir kravat vardı. Kendimi son derece rahat, dünyayla uyum içinde duyumsuyordum.

Bir iki dakika, yol yaparken başka bir opera söyleme fikriyle oyalandım – bir *La Gioconda* söylemek istiyordu canım, ama açılış korosunun birkaç dizesini söyledikten sonra hafifçe terlemeye başladım ve onun yerine perdeyi indirip bir sigara yaktım.

Bir süre sonra dünyanın en iyi akrep bölgelerinin birinden geçiyordum ve yarı yolda bulunan B'ir Rawd Salim'deki benzin istasyonuna varmadan durup araştırma yapmak için sabırsızlanıyordum. Bir saat önce İsmailiye'den çıktığımdan beri ne tek bir araç ne de canlı bir yaratık görmüştüm. Bu hoşuma gitti. Sina gerçek bir çöldü. Arabayı yolun kıyısına çekip motoru durdurdum. Çok susamıştım, bir portakal yedim. Sonra beyaz kolonyel şapkamı başıma geçirip ağır ağır arabadan, o rahat yengeç kabuğumdan gün ışığına çıktım. Bir dakika boyunca yolun ortasında kımıldamadan durup çevremi saran parlaklığa gözlerimi kırpıştırarak baktım.

Göz kamaştırıcı bir güneş, uçsuz bucaksız kızgın bir gökyüzü, altında da ne yana baksanız bu dünyanın değilmiş gibi duran, kocaman, solgun renkli, sarı bir kum denizi vardı. Buradan, biraz uzakta, yolun güneyine düşen yönde dağlar görünüyor, çıplak, mavi ve morla buğulanmış açık kahverengi, tanagra renkli dağlar çölden ansızın yükseliveriyor ve göğe doğru sıcağın pusu içinde ölgünleşiyordu. Durgunluk eziciydi. Hiç ses yoktu, hiçbir yerden ne bir kuş, ne bir böcek sesi geliyordu; orada, böylesine olağanüstü, kızgın, insanlıktan kopuk doğanın ortasında bir başıma dikilip durmak, tanrıymışım gibi baş döndürücü bir duygu veriyordu bana – başka bir gezegende, Jüpiter, Mars ya da çimenlerin hiç büyümediği, bulutların pembeleşmediği daha uzak, ıssız ve insansız bir yerde gibiydim.

Arabanın bagajına gidip ölüm kutusunu yani ağımla küçük küreğimi çıkardım. Sonra yoldan çıkıp kavrulan yumuşacık kumların içine adımımı attım. Gözlerimle yeri tarayarak usul usul yüz metre kadar çölün içine doğru yürüdüm. Akrep değil de akrep yuvası arıyordum. Akrep, cinsine göre gün boyu ya bir taşın altında ya da bir oyukta saklanan, gizli kapaklılığı seven ve geceleri yerinden çıkan bir hayvandır. Yalnız güneş battıktan sonra avlanmak için dışarı çıkar.

Benim istediğim opisthophthalmus, oyuklarda yaşardı, bu nedenle taşları kaldırmakla zaman yitirmedim. Yalnızca oyukları aradım. On, on beş dakika sonra bir tane bulmuştum, ama bu arada sıcak da enikonu etkilemeye başlamıştı; ben de ister istemez arabaya dönmeye karar verdim. Hâlâ gözlerim yerde, ağır ağır geri dönmeye başladım, tam yola varmış adımımı atmak üzereydim ki bir anda asfaltın kıyısından otuz santim kadar uzakta, kumda bir akrep yuvası gözüme ilişti.

Ölüm kutusuyla ağı yanıma, yere bıraktım. Sonra küçük küreğimle yuvanın çevresindeki kumu çok dikkatle kazmaya başladım. Bu işlem, bendeki heyecanını hiç yitirmemiştir. Gömü arayışı gibi bir şeydi bu – insanın kanını harekete geçirecek dozda tehlikesi olan bir gömü arayışı. Arayarak kumu daha derine kazmayı sürdürdükçe yüreğimin göğsümün derinliklerinde attığını duyuyordum.

Ansızın... gördüm onu!

Aman Allahım, ne koskocaman, dev gibi bir dişi akrepti! Bir anda görebildiğim kadarıyla opisthophthalmus değildi, ama oyukta yaşayanların öbür türü olan büyük Afrika akrebi pandinus'tu. Üstelik –işte bu inanılmayacak kadar harikaydı– sırtında kıvıl kıvıl, bir, iki, üç, dört, beş... toplam on dört yavru taşıyordu. Ana en az on santim vardı! Yavrularıysa küçük birer tabanca kurşunu büyüklüğündeydi. Yaşamı boyunca karşılaştığı

ilk insanoğlunu, beni görmüştü; kıskaçları iyice açılmış, kuyruğu sırtının üstünde soru işareti gibi kıvrılmış, vurmaya hazırdı. Ağı alıp usulca altına sürdüm ve kepçeleyip kaldırdım. Bükülüp kıvranarak kuyruğunun ucuyla dört bir yana çılgınca vurmaya başladı. Koca bir damla zehrin ağın gözünden kuma damladığını gördüm. Sırtındaki dölüyle birlikte çabucak ölüm kutusuna atıp kapağı kapadım. Sonra gidip arabadan eteri getirdim ve kutunun içindeki yastıkçık sırılsıklam oluncaya kadar üstteki telli, küçük delikten boca ettim.

Koleksiyonumda kimbilir ne kadar görkemli duracaktı! Yavrular ölünce sırtından aşağı düşecekti elbette ama zamkla eski yerlerine yakın bir yerlere yine yapıştıracak ve sırtında on dört yavrusuyla koskoca bir dişi pandinus'un gurur duyan sahibi olacaktım! Müthiş keyiflenmiştim. Ölüm kutusunu kaldırdım (içinde kendini çılgınca oradan oraya attığını duyuyordum), ağ ve kürekle birlikte bagaja koydum. Sonra yerime oturup bir sigara yaktım ve sürmeye başladım.

Durumdan ne kadar hoşnutsam o kadar yavaş araba kullanırım. Şimdi de oldukça yavaş sürüyordum, bu yüzden de yarı yol durağı B'ir Rawd Salim'e varmam bir saate yak n zamanımı aldı. Burası kadar hiçbir ayartıcı yanı olmayan bir yer daha görmemiştim. Solda tek bir benzin pompasıyla tahta bir baraka vardı. Sağdaysa her biri birer büfe büyüklüğünde üç tane daha baraka göze çarpıyordu. Geri kalan her yan çöldü. Görünürde tek bir canlı yoktu. Saat öğleden sonra ikiye yirmi vardı ve arabanın içinde derece 45'i gösteriyordu.

İsmailiye'den çıkmadan o saçma sapan su kaynatma işine öyle dalmıştım ki, benzin almak tümüyle aklımdan çıkmıştı, şimdi de gösterge benzinimin sekiz litreden az kaldığına işaret ediyordu. Pekâlâ idare ederdim ama neyse, önemi yoktu. Pompanın yanına çekip beklemeye başladım. Kimse gelmedi. Kornanın düğmesine

bastım, Lagonda'nın dört nağmeli kornası çölün öte ucuna o harika 'Son gia mille e tre!'sini çaldı. Kimse gelmedi. Yine bastım.

Korna yine, diye ezgiyi söyledi. Mozart'ın dizesi bu çevrede kulağa olağanüstü geliyordu. Yine görünürlerde kimse yoktu. Anlaşılan B'ir Rawd Salimliler dostum Don Giovanni'ye ve İspanya'da soldurduğu 1,003 kadına metelik vermiyorlardı.

Sonunda kornayı en az altı kez çaldıktan sonra benzin pompasının arkasındaki kulübenin kapısı açıldı ve uzunca boylu bir adam göründü, düğmelerini iki eliyle ilikleyerek bir süre eşikte durdu. Bu iş oldukça zamanını aldı, bitirmeden de başını kaldırıp Lagonda'ya bakmadı. Bana baktığında ben de arabanın açık penceresinden ona baktım. Bana doğru bir adım attığını gördüm... çok ama çok ağır bir adım attı... arkasından ikincisini...

Bir anda 'Aman Allahım!' diye düşündüm, şu burgu biçimindeki mikroplardan, spiril var bu adamda!

Ataksis'i (hareket düzensizliği) olanların o kollarla bacakları gevşek, adımlarını yüksekten atarak, ağır aksak, iki yana sallanan yürüyüşü vardı. Her adım atışta ayağını iyice havaya kaldırıyor, sonra tehlikeli bir böceği ezermişçesine çılgınca yere indiriyordu.

Kendi kendime: 'Buradan çıksam iyi olacak,' diye düşündüm. O bana ulaşmadan motoru çalıştırdığım gibi defolup gitmeliydim, ama bunu yapamayacağımı da biliyordum. Benzin almak *zorundaydım*. Kumların üstünde tepine tepine, uğraşa didine yaklaşan korkunç yaratığa gözlerimi dikerek arabada oturdum. Yıllardan beri

bu iğrenç hastalığı çekiyor olmalıydı, yoksa ataksis'e dönüşmezdi. Profesyonel çevrelerde *Tabes dorsalis* derler buna; patolojik olarak hastanın, omuriliğindeki 'ardoda kanallarının soysuzlaşması' hastalığını çektiği anlamına gelir, ama gelin görün ki a dostlar durum bundan çok daha vahimdi; bedendeki sinir lifleri frengi zehriyle ağır ağır acımasızca tükeniyordu.

Adam —Arap diyeceğim ona— dosdoğru arabanın benim yanımdaki kapısına gelip açık pencereden içeriyi gözetledi. Bir milim daha yaklaşmaması için dua ederek ondan uzaklaşmak için arkaya kaykıldım. Gördüğüm en mahvolmuş insanlardan biri olduğuna hiç kuşku yoktu. Yüzü, içine kurt girmiş eski bir tahta yontu gibi kemirilmiş, delik deşikti; bakınca, frengiden başka kimbilir kaç hastalık daha çektiğini düşündüm.

Ağzının içinde geveleyerek,

"Selâm" dedi.

"Depoyu doldur," dedim ona.

Kımıldamadı bile. Büyük bir ilgiyle Lagonda'nın içini inceliyordu. O yandan ağır, berbat bir koku esti.

"Haydi," dedim sertçe, "biraz benzin istiyorum!"

Bana bakıp sırıttı. Sırıtmaktan çok, şöyle kaçamak, kuşkulu bir bakıştı, küstahça alay ederek 'Ben B'ir Rawd Salii i'deki benzin istasyonunun kralıyım! Hele bir dokunmaya kalkış da gör!' diyordu. Gözlerinden birinin pınarına bir sinek yerleşmişti. Kovmak için hiçbir hareket yapmadı.

İğnelercesine,

"Benzin mi istiyorsunuz?" dedi.

Küfretmek üzereydim, ama tam zamanında kendimi denetleyip kibarca karşılık verdim:

"Evet, lütfen, çok memnun olurum."

Onunla alay etmediğimden emin olmak için birkaç dakika sinsi bakışlarla beni gözledi, sonra tavrımdan hoşnut kalmış gibi onaylayarak başını salladı. Döndü ve

ağır ağır arabanın arkasına doğru yürümeye başladı. Kapıdaki cepte duran Glenmorangie şişeme uzandım. Başka hiçbir şey katmadan doldurup oturduğum yerden yudumlamaya başladım. Adamın yüzü burnumun dibine kadar sokulmuş, düşmanca soluğu arabanın içine boşalmıştı... havayla taşınan kaç milyar virüsün de soluğuyla birlikte arabanın içine dolmamış olduğunu kim bilebilirdi? Böyle bir durumda ağzı ve boğazı bir yudum Highland viskisiyle mikroplardan arındırmak iyi olurdu. Hem, viski avuntu da oluyordu. Bardağı boşaltıp bir tane daha doldurdum. Az sonra korkumun azaldığını hissettim. Yanımdaki koltukta duran karpuz gözüme çarptı. Şu anda bir dilim karpuzun serinletici olacağına karar verdim. Bıçağımı kılıfından çıkarıp kalın bir dilim kestim. Sonra kara çekirdekleri bıçağın ucuyla kalan karpuzun içine dikkatle ayıkladım.

Viskiyi içip karpuzu yiyerek oturdum. İkisi de çok lezzetliydi.

Korkunç Arap camda belirerek,

"Benzin tamamdır," dedi, "şimdi suyla yağa bakacağım."

Lagonda'ya hiç elini sürmemesini yeğlerdim, ama tartışma tehlikesine girmemek için sesimi çıkarmadım. Ağır adımlarla arabanın önüne doğru yaklaştı; yürüyüşü, sarhoş bir Hitler Saldırı Bölüğünün kaz adımlarıyla çok ağır yürüyüşünü anımsattı bana.

Yaşadığım ve soluk aldığım sürece *Tabes dorsalis*.

Adımlarını havaya kaldırarak yapılan bu garip yürüyüşe neden olan başka tek bir hastalık, kronikleşmiş beriberi olabilirdi. Eh, belki Arapta ondan da vardı. Kendime bir dilim karpuz daha kestim ve bir süre dikkatimi bıçağımla çekirdeklerini ayıklamaya verdim. Başımı kaldırdığımda Arap'ın, arabanın sağ kapısının kaldırıp motora eğildiğini gördüm. Başı da, omuzları da, kolları da görünürde yoktu. Allah aşkına ne yapıyordu

bu adam? Yağın çubuk ölçeği öbür yandaydı. Ön cama vurdum. Duymamış görünüyordu. Başımı camdan çıkarıp, 'Hey, çık oradan!' diye bağırdım.

Yavaşça doğruldu; sağ kolunu motorun derinliklerinden çekerken parmaklarının arasında uzun, kara, kıvrık, incecik bir şey tuttuğunu gördüm.

"Aman Allahım," diye düşündüm, "bir yılan bulmuş orada!"

Dolanıp camın yanına geldi ve sırıtarak elindeki nesneyi görmem için kaldırdı; o zaman, daha yakından bakınca elindekinin yılan filan olmadığını fark ettim – *Lagondamın pervane kayışıydı!* Orada oturmuş ağzım bir karış açık, kırık pervane kayışıma bakarken, bu iğrenç adamla bu garip, ücra köşede eli böğründe kalmanın verdiği son derece berbat duyguların tümü ansızın sel gibi içime doldu.

"Bakın," diyordu Arap, "tek bir yeri tutuyormuş. İyi ki farkına vardım."

Elinden alıp dikkatle inceledim. "Kesmişsin!" diye bağırdım.

"Kesmek mi?" dedi yumuşak bir sesle. "Neden keseyim?"

Doğru unu söylemek gerekirse kesip kesmediğini tam olarak anlamam olanaksızdı. Kesmişse, kendiliğinden olmuş süsü vermek için iki ucunu da bir aletle aşındırmış olmalıydı. Yine de benim tahminim kayışı *onun kestiğiydi* ve ben haklıysam o zaman tüm bu sezgiler iyiden iyiye uğursuzluktu.

"Pervane kayışı olmadan yola çıkamayacağımı biliyorsun değil mi?" diye sordum.

Biçimi bozulmuş o korkunç ağzıyla yaralı dişetlerini göstererek yine sırıttı. "Böyle giderseniz, üç dakikaya kalmaz su kaynatırsınız."

"Peki önerin nedir?"

"Size başka bir pervane kayışı bulacağım."

"Bulabilir misin?"

"Elbette. Burada bir telefon var, konuşma parasını öderseniz İsmailiye'ye telefon ederim. İsmailiye'de yoksa Kahire'yi ararım. Önemli değil."

"Önemli değil mi?" diye bağırdım arabadan çıkarken. "Pekâlâ, söyler misin bana, bu Allahın belası yerde kayışın ne zaman burada olacağını sanıyorsun?"

"Her sabah saat onda gelen bir posta kamyonu var. Yarın alırsınız."

Adamda her şeyin yanıtı vardı. Yanıtlamadan düşünmeye bile gerek duymamıştı.

Bu aşağılık herif daha önce de pervane kayışları kesmiş, diye düşündüm.

Dikkat kesilmiş onu kolluyordum.

"İsmailiye'de bu motorların pervane kayışları bulunmaz," dedim. "Kahire'deki acentelerden gelmek zorunda. Ben telefon ederim." Bir telefonun olması biraz rahatlatmıştı beni. Çöl boyunca uzanan yolun iki yanına telefon direkleri diziliydi ve en yakındaki direkten kulübeye uzanan iki teli görebiliyordum.

"Kahire'deki acentelerden özel bir araçla buraya göndermelerini isteyeceğim," dedim.

Arap, iki yüz mil kadar Kahire'ye doğru uzanan yola baktı.

"Bir pervane kayışı için kim altı saat araba kullanıp buraya gelir, sonra da altı saat kullanıp geri döner?" dedi. "Posta daha çabuk olur."

Kulübeye doğrularak,

"Telefonu göster bana," dedim. Tam o anda tatsız bir düşünce saplandı kafama, durdum.

Bu adamın pislik bulaşmış gerecini nasıl kullanacaktım? Kulaklık kulağıma yapışacak, ağızlıksa neredeyse ağzıma dokunacaktı; doktorların uzaktan frengi bulaşmasının olanaksız olduğu konusundaki sözleriyse vız geliyordu. Frengili bir ağızlık frengili bir ağızlıktı; ne

yapsanız dudaklarıma yaklaştıramazdınız, yo, çok teşekkürler! O kulübeye adımımı bile atmayacaktım.

Orada, öğleden sonranın kaynayan sıcağında durdum ve o korkunç derecede hastalıklı yüzlü Arap'a baktım, Arap da düşünebileceğiniz kadar soğukkanlı, kılı kıpırdamadan bana baktı.

"Telefon istiyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedim, "İngilizce okuyabilir misin?"

"A, evet."

"Pekâlâ, sana acentelerin adlarıyla bu arabanın, bir de benim adımı yazacağım. Orada beni tanırlar. Onlara ne gerektiğini söyleyeceksin. Bak, bir de... giderleri tarafımdan ödenecek özel bir araba yollasınlar hemen. Onlara iyi para vereceğim. Bunu yapmazlarsa posta kamyonuna yetişmesi için pervane kayışını İsmailiye'ye tam zamanında ulaştırmaları gerektiğini söyle. Anladın mı?"

"Sorun yok," dedi Arap.

Ben de bir kâğıt parçasına gerekeni yazıp ona verdim. Bir şey ezermişçesine ayağına hızla yere vuran o ağır aksak yürüyüşüyle kulübeye doğru uzaklaşıp içerde gözden kayboldu. Arabanın kaputunu kapadım. Sonra olup bitenleri düşünmek için dönüp direksiyondaki yerime oturdum.

Bir viski daha doldurup bir de sigara yaktım. Bu yolda ne de olsa *biraz* trafik olmalıydı. Karanlık basmadan elbette biri çıkagelecekti, ama bu benim işime yarar mıydı? Hayır, yaramazdı – otostop yapmaya hazırlanıp bavullarımı ve Lagonda'yı geride, Arap'ın sevgi dolu insafına bırakmadıkça yaramazdı. Bunu yapmaya hazır mıydım? Bilmiyordum. Bir olasılıkla evet, ama geceyi geçirmek zorunda kalırsam kendimi arabaya kilitleyecek ve olabildiğince uyanık kalmaya çalışacaktım. Hiç bir koşulda o yaratığın yaşadığı barakaya girmeyecektim. Yiyeceğine de elimi sürmeyecektim. Viskiyle

su, yarım karpuz, bir kalın dilim de çikolatam vardı. Yeter de artardı bile.

Sıcak epey kötüydü. Arabadaki termometre hâlâ 45'lerdeydi. Dışarıda, güneşte hava daha da sıcaktı. Bol bol terliyordum. Hey Allahım, kapana kısılıp kalmak için de ne yerdi hani! Arkadaşım da caba!

On, on beş dakika sonra Arap kulübeden çıktı. Arabaya kadar onu gözlerimle izledim.

Arap yüzünü camdan içeri sokmaya uğraşarak,

"Kahire'deki garajla konuştum," dedi. "Pervane kayışı yarın posta kamyonuyla geliyor. Her şey ayarlandı."

"Hemen göndermelerini istedin mi?"

"Olanaksız olduğunu söylediler," diye yanıtladı.

"Gerçekten sordun değil mi?"

Başını bir yana eğip o küstah, sinsi sırıtışıyla baktı. Başımı çevirip gitmesini bekledim. Olduğu yerde duruyordu. "Bir konukevimiz var," dedi. "Orada çok rahat uyuyabilirsiniz. Karım da yemek yapar, ama parasını ödersiniz."

"Orada karınla senden başka kim var?"

"Başka bir adam."

Kolunu yolun karşısındaki üç tane kulübeye doğru salladı, döndüğümde ortadaki kulübenin eşiğinde birinin durduğunu gördüm; kirli haki bir pantolonla gömlek giymiş, kısa boylu, geniş yapılı bir adamdı. Kollarını iki yana sarkıtmış, kapının gölgesinde hiç kımıldamadan duruyordu. Bana bakıyordu.

"Kim o?" dedim.

"Salih."

"Ne yapar?"

"Yardım eder."

"Ben arabada uyurum," dedim, "karının yemek yapmasına da gerek kalmaz. Benim yemeğim var. "Arap omuzlarını silkip arkasını döndü ve telefonun olduğu

kulübeye doğru yürümeye başladı. Ben arabada bekledim. Başka ne yapabilirdim zaten? Saat iki buçuğu biraz geçiyordu. İki üç saate kadar ortalık biraz serinlerdi. O zaman ben de çıkıp dolaşır, belki birkaç akrep bile avlayabilirdim. Bu arada elimden gelenin en iyisini yapmalıydım. Kitap sandığımın durduğu arabanın arkasına uzanıp bakmadan elimin değdiği ilk kitabı aldım. Sandıkta dünyanın en iyi kitaplarından otuz kırk tane vardı; her biri yüzlerce kez yeni baştan okunabilir ve her okunuşta da yeni şeyler geliştirirdi. Elimdeki en önemlilerinden biri değildi. *Selborne'un Doğal Tarihi*... Rastgele açtım...

"...Yirmi yıldan da önce köyümüzde çok iyi anımsadığım geri zekâlı bir çocuk vardı; arılara bir çocuktan beklenmeyecek kadar büyük bir doğal eğilim duyuyordu; arılar onun yiyeceği, eğlencesi, tek varlığıydı. Bu yöre insanlarının birden çok görüş açısı pek olmadığından, delikanlı da olan birkaç yetisini bu kovalamaca için seferber etmişti. Kışın zamanını babasının evinde ateşin başında, cansızmışçasına hareketsiz bir durumda uyuklayarak geçirir, ocağın köşesinden binde bir kalkardı, ama yazın çevikleşir, tarlalar ve güneşli nehir kıyılarındaki araştırmalarının peşine düşerdi. Nerede bulursa bulsun, balarıları, yabanarıları, eşekarıları yemi olur, iğnelerinden hiç sakınmaz, bal keselerindeki balları için bedenlerini emerdi. Bazen bu tutsakları gömleğiyle teninin arasına, göğsüne doldurur, bazen de şişelere basardı. Müthiş bir arı avcısı ya da kuşuydu; arı bahçelerine sızdığı, kovanların önüne oturarak parmaklarıyla üstlerine vurup arılar çıkarken yakaladığı için de arıcılara çok zarar veriyordu. Deli olduğu bal uğruna arı kovanlarını devirdiği biliniyordu. Bal likörü yapılan yerlerde arı şarabı dediği şeyden bir yudumcuk çekmek için yakararak teknelerle kapların çevresinde dolanırdı.

Sağa sola koşarken dudaklarından arıların vızıltısını andıran bir vınlama çıkardı..."

Kitaptan başımı kaldırıp çevreme bakındım. Yolun karşı yanındaki hareketsiz adam yok olmuştu. Görünürde kimseler yoktu. Sessizlik korku vericiydi; durgunluk, buranın o çıt çıkmayan durgunluğuyla yalnızlığıysa son derece eziciydi. Gözetlendiğimi biliyordum. Yaptığım her küçük hareketin, viskiden aldığım her yudumun, sigaramın her nefesinin dikkatle kollandığını biliyordum. Zorbalıktan nefret ederim ve asla silah taşımam, ama şimdi bir tane olsa iyi olurdu. Bir süre, kontağı çalıştırıp motor su kaynatıncaya kadar gitme düşüncesini kafamda keyifle evirip çevirdim; ama nereye kadar gidebilirdim? Bu sıcakta ve pervanesiz pek uzağa değil. Bir mil, bilemediniz en çok iki...

Hayır – Allah kahretsin. Olduğum yerde kalıp kitabımı okuyacaktım.

Uzakta, Kudüs yönünden bana doğru yaklaşan minik bir kara benek gözüme iliştiğinde bir saat geçmiş olmalıydı. Gözlerimi benekten çevirmeden kitabımı yanıma bıraktım. Giderek büyümesini gözledim. Büyük bir hızla, gerçekten şaşılası bir hızla geliyordu. Lagonda'dan indim, aceleyle yolun kıyısına seğirttim ve şoföre durması için işaret etmeye hazırlanıp durdum.

Giderek yaklaştı, yaklaştı, arada kırk metre kadar kaldığında yavaşlamaya başladı. Ansızın radyatörünün biçimini fark ettim. Bir *Rolls-Royce*'du! Kolumu kaldırıp havada tuttum ve direksiyonunda bir adamın oturduğu büyük, yeşil araba, yolun kıyısına çekilip Lagondamın yanında durdu.

Kendimi gülünç bir biçimde coşkulu hissediyordum. Bir Ford ya da Morris olsaydı da yeterince hoşnut olurdum, ama coşku duymazdım. Rolls olması –bir Bentley, bir Isotta ya da başka bir Lagonda da aynı etkiyi yaratırdı– istediğim tüm desteği bulacağımın gerçek

garantisiydi, çünkü bilir misiniz bilmem, çok pahalı otomobilleri olanlar arasında güçlü bir kardeşlik bağı vardır. Birbirlerine düşünmeden saygı duyarlar, bunun tek nedeni de servetin servete saygı göstermesidir. Aslına bakarsanız, dünya yüzünde çok varlıklı bir insanın çok varlıklı başka bir insana gösterdiği saygıdan çok saygı gören kimse yoktur; bu nedenle de doğal olarak gittikleri yerlerde hep birbirlerini ararlar. Aralarında tanıma işaretlerinin birçok değişik türü kullanılır. Kadınlar için ağır mücevher takmak belki en çok rastlananıdır, ama pahalı otomobiller de çok sevilen bir yoldur ve her iki cins tarafından da kullanılır. Gezilerde kullanılan bir ilan tahtasıdır, zenginliğin kamuoyuna duyurulmasıdır; aynı zamanda da toplumun adı resmi olmayan o kusursuz kesimine, Hali-Vakti-Yerinde-İnsanlar-Birliği'ne bir üyelik kartıdır. Uzun zamandan beri ben de bu Birliğe üyeyim, öyle olmaya da bayılıyorum. Az sonra olacağı gibi başka bir üyeyle karşılaştığımda hemen bir yakınlık duyarım. Ona saygım vardır. Aynı dili konuşuyoruzdur. O da *bizden* biridir. Yani coşku duymakta haklıydım.

Roll'un direksiyonundaki adam inip bana doğru geldi. Zeytun tenli, ufak tefek bir adamdı; bembeyaz, kusursuz bir keten kostüm giymişti. Suriyeli filan olmalı diye düşündüm. Belki de Yunanlıdır. Bu sıcakta olabildiğince serin görünüyordu.

"İyi günler," dedi. "Bir sorun mu var?"

Onu selamladım ve azar azar olup biteni anlattım.

"Sevgili dostum," dedi kusursuz bir İngilizceyle, "*sevgili dostum* ne kadar üzücü bir durum. Ne şanssızlık. Burası yolda kalınacak yer değil."

"Değil, değil mi?"

"Yeni bir pervane kayışı kesinlikle ısmarlandı dediniz değil mi?"

"Evet," diye yanıtladım. "Bu tesisin sahibine güvenebilirsem."

Rolls durmak üzereyken kulübesinin kapısında beliren Arap yanımıza geldi, yabancı da onu benim adıma aldığı önlemler konusunda akıcı bir Arapçayla sorgulamaya koyuldu. Bana birbirlerini iyi tanıyorlarmış gibi geldi, Arap'ın yeni gelene saygıyla karışık bir korku duyduğu açıktı. Adamın varlığı karşısında neredeyse yerlerde sürünecekti.

Sonunda yabancı bana dönerek,

"Eh – bu iş tamam gibi görünüyor," dedi. "Yine de yarın sabaha kadar buradan bir yere kıpırdayamayacağınız belli. Nereye gidiyordunuz?"

"Kudüs'e" dedim. "Bu cehennem gibi yerde geceyi geçirme düşüncesi de hiç hoşuma gitmiyor."

"Bence de sevgili dostum. Bu, son derece rahatsızlık verici bir şey olur." Olağanüstü beyazlıktaki dişlerini göstererek bana gülümsedi. Sonra bir sigara tabakası çıkarıp bana bir sigara ikram etti. Tabaka altındı, dışında da bir köşesinden öbürüne çapraz uzanan yeşil yeşimtaşı kakılmış incecik bir çizgi vardı. Güzel bir şeydi. Sigarayı kabul ettim. Sigaramı yaktı, sonra da kendininkini.

Yabancı sigarasından uzun bir nefes alıp iyice içine çekti. Sonra başını arkaya atıp dumanı güneşe doğru üfledi.

"Burada biraz daha durursak başımıza güneş geçecek," dedi. "Bir öneride bulunmama izin verir misiniz?"

"Elbette."

"Hiç tanımadığınız birinden gelmesini küstahlık saymayacağınızı umarım..."

"Lütfen..."

"Burada kesinlikle kalamazsınız, size geri dönüp geceyi evimde geçirmenizi öneriyorum."

İşte! Rolls Royce Lagonda'ya gülümsüyordu – bir Ford'a ya da bir Morris'e asla gülümsemediği biçimde gülümsüyordu!

"İsmailiye'ye mi demek istiyorsunuz?"

Gülerek,

"Hayır, hayır," diye yanıtladı. "Ben hemen şu dönemecin arkasında oturuyorum." Elini geldiği yöne doğru salladı.

"Ama herhalde İsmailiye'ye gidiyordunuz? Benim yüzümden planlarınızı değiştirmenizi istemem."

"İsmailiye'ye gitmiyordum. Buraya, postayı almak için geliyordum. Evim —bu sizi şaşırtabilir— durduğumuz yere çok yakın. Şu dağı görüyor musunuz? Maghara Dağıdır. Ben onun hemen arkasındayım," dedi.

Dağa baktım. On mil kadar ötede, kuzeyde durup duran sarı, kayalık bir yığındı, yüksekliği iki bin beş yüz metre filân olmalıydı.

"Gerçekten bu... bu bomboş arazinin ortasında bir eviniz olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordum.

Gülümseyerek,

"Bana inanmıyor musunuz?" dedi.

"Elbette inanıyorum. Hiçbir şey beni daha çok şaşırtamaz. Belki yalnızca," sözün burasında ben de ona gülümsedim, "çölün ortasında bir yabancıyla karşılaştığımda onun bana kardeşiymişim gibi davranması.dışında. Lütfettiniz, beni mahcup ettiniz."

"Saçmalamayın sevgili dostum. Nedenlerim yalnızca bencilliğimden kaynaklanır. Arkadaş olunabilecek uygar insanlar buralara pek öyle kolay kolay gelmiyor. Akşam yemeğinde bir konuğum olduğu düşüncesi enikonu heyecan veriyor bana. Kendimi tanıtmama izin verin. Abdül Aziz." Çabucak küçük bir referans yaptı.

"Oswald Cornelius," dedim. "Çok mutlu oldum." El sıkıştık.

"Yaşamımın bir bölümünü Beyrut'ta geçiririm."

"Ben Paris'te oturuyorum."

"Harika. Artık — gidelim mi? Hazır mısınız?"

"Ama arabam," dedim, "burada bırakırsam güvencede olur mu?"

"Hiç korkmayın. Ömer arkadaşımdır. Görünüşü pek bir şeye benzemez, zavallı çocuk, ama benimle olduğunuz için sizi düş kırıklığına uğratmaz. Öbürüyse, Salih, iyi bir tamircidir. Yarın, pervane kayışınız geldiğinde takacak. Şimdi ona söyleyeceğim."

Salih, yolun karşı yanındaki adamdı, biz konuşurken yürümeye başlamıştı. Bay Aziz ona yapacaklarını söyledi. Sonra da iki adamın birden Lagonda'ya göz kulak olmalarını istedi. Kesin ve öz konuşuyordu. Ömer'le Salih yerlere kadar eğilip eğilip selam veriyorlardı. Bir bavul almak için Lagonda'ya doğru yürüdüm. Giysilerimi kesinlikle değiştirmem gerekiyordu.

"Ha aklıma gelmişken," dedi Bay Aziz bana doğru, "akşam yemeği için genellikle siyah boyunbağı takarım."

"Elbette," diye mırıldandım ve ilk seçimim olan bavulu çabucak yerine itip başka bir tane aldım.

"Bunu daha çok hanımlar için yapıyorum. Akşam yemeği için kendilerini süslemek hoşlarına gidiyor."

Çabucak dönüp ona baktım, ama arabaya giriyordu.

"Hazır mısınız?" dedi.

Bavulu alıp Rolls'un arkasına yerleştirdim. Sonra da öne, onun yanına oturdum ve yola koyulduk.

Yol boyunca gelişigüzel havadan sudan konuştuk. Halı işi yaptığını söyledi. Beyrut'la Şam'da büroları vardı. Dedelerinin yüzyıllardan beri ticaret işinde olduğunu söyledi.

Paris'teki yatak odamın zemininde bir 17. yüzyıl Şam halısının serili olduğunu söyledim.

"Demeyin!" diye bağırdı. Heyecandan az kalsın yoldan çıkıyordu. "Yünle ipek karışık, atkaçları da saf ipek mi? Zemini de altın ve gümüş ipliklerden mi?"

"Evet," dedim. "Tamı tamına."

"Aman sevgili dostum! Öyle bir şeyi yere yaymamalısınız!"

"Yalnızca çıplak ayakla basılıyor," dedim.

Bu hoşuna gitti. Benim mavi Tchin-Hoa vazolarını sevdiğim kadar halıları seviyor olmalıydı.

Az sonra asfalt yoldan çıkıp soldaki taşlı patikaya girdik ve çölden dosdoğru dağa doğru gitmeye başladık.

"Burası benim özel yolum," dedi Bay Aziz. "Beş mildir."

"Telefonunuz bile var," dedim. Özel yolunun iki yanına dikilmiş direkleri görmüştüm.

Ansızın garip bir düşünceyle sarsıldım.

Benzin istasyonundaki o Arap... onun da telefonu vardı...

O zaman bu, Bay Aziz'in rastlantı sonucu oraya gelişini açıklayamaz mıydı?

Yalnız ev sahibim, akşam yemeğinde kendine yine kendi deyimiyle 'uygar arkadaşlıklar' bulmak için yoldaki yabancıları gemiye tayfa toplar gibi almak biçiminde kurnazca bir yöntem tasarlamış olabilir miydi? O dikilip duran Arap'a uygun görünen kişilerin gelip geçen arabalarını birbiri ardına durdurmasını söylemiş miydi?

"Yalnızca pervane kayışını kes Ömer. Sonra hemen bana telefon et, ama iyi bir arabası olan, derli toplu biri olmasına dikkat et. Ben hemen gelir, eve davet etmeye değer biri olup olmadığına bakarım."

Gülünç bir düşünceydi elbette...

"Sanırım," diyordu yol arkadaşım, "böyle bir yerde neden ev seçtiğimi merak ediyorsunuz."

"Eh, evet, biraz," dedim.

"Herkes ediyor," dedi o da.

"*Herkes.*"

"Evet."

Eh, eh diye düşündüm, demek herkes...

"Burada oturuyorum. Çünkü çölle aramda garip bir bağ var. Aynı denizin denizciyi çekmesi gibi o da beni çekiyor. Bu size çok mu garip geliyor?"

"Hayır," dedim. "Hiç de garip gelmiyor."

Duraladı ve sigarasından uzun bir nefes çekti.

"Bu, nedenlerden biri," dedi sonra, "ama bir neden daha var. Siz bir aile babası mısınız Bay Cornelius?"

"Ne yazık ki hayır," diye dikkatle yanıtladım.

"Ben öyleyim. Bir karım bir de kızım var. Kızım daha on sekizinde. İngiltere'de çok iyi bir yatılı okulda okudu, şimdi de... "omuzlarını silkti," evde oturmuş evlenecek yaşa gelmesini bekliyor, ama bu bekleme süresi —bu sürede insan böyle güzel bir kızı nasıl idare eder? Onu başıboş bırakamam. Böyle bir şey için çok istek uyandırıcı. Beyrut'a götürdüğümde erkeklerin nasıl saldırmaya hazır kurtlar gibi çevresinde dört döndüklerini görüyorum. Bu beni deli ediyor. Erkeklerle ilgili her şeyi bilirim ben Bay Cornelius. Davranışlarını bilirim. Böyle bir sorunu olan tek baba ben değilim elbette, ama öbür babalar buna dayanıp kabulleniyorlar. Kızlarını bırakıyorlar. Evden dışarı bırakıp başlarını öte yana çeviriveriyorlar. Ben bunu yapamam. Böyle davranmayı *kendime yediremem!* Karşısına çıkan her Ahmet, Ali ya da Hamil'in onu hırpalamasına izin vermeyi reddediyorum. Görüyorsunuz ki bu da çölde oturmamın öbür nedeni— güzel yavrumu yabani canavarlardan birkaç yıl daha koruyabilmek için. Hiç aileniz olmadığını mı söylemiştiniz Bay Cornelius?"

"Ne yazık ki bu doğru."

"Ha." Düş kırıklığına uğramış gibiydi. "Yani hiç evlenmediniz mi?"

"Şey... hayır. Hayır evlenmedim." Öbür kaçınılmaz soruyu bekledim. Bir dakika sonra geldi.

"Evlenmeyi ve çocuklarınızın olmasını hiç *istemediniz mi*?"

Bu soruyu hep sorarlar. "Homoseksüel misiniz?" demenin başka bir biçimidir.

"Bir kez," dedim, "yalnızca bir kez."

"Ne oldu?"

"Yaşamımda tek bir kişi oldu Bay Aziz... o gittikten sonra da..." İçimi çektim.

"Yani öldü mü?"

Yanıtlayamayacak kadar tıkanmış, başımı salladım.

"Sevgili dostum," dedi, "çok özür dilerim. Burnumu soktuğum için beni bağışla."

Bir süre sessiz sedasız gittik.

"Ne kadar şaşırtıcı," diye mırıldandım, "böyle bir olaydan sonra insan nasıl da tenle ilgili her tür duyusunu yitiriyor. Şoktan olsa gerek. Bir türlü üstesinden gelemiyor."

Yutarak, anlayışla başını salladı.

"Ben de şimdi seyahat ederek unutmaya çalışıyorum. Yıllardır böyle yapıyorum..."

Maghara Dağının eteğine varmıştık, yanından kıvrılıp dağın arkasına – kuzeye doğru– dolaşan ve yoldan görülmeyen patikayı izliyorduk.

"Öbür dönemeci sapar sapmaz evi göreceksiniz," dedi Bay Aziz.

Dönemeci saptık... ve işte karşıdaydı! Gözlerimi kırpıştırıp bakakaldım ve biliyor musunuz birkaç saniye sözün tam anlamıyla gözlerime inanamadım. Önümde beyaz bir şato gördüm –doğru söylüyorum– göz kamaştıran kızgın ve çıplak, sarı dağın eteğinde leke gibi yayılmış bir yeşilliğin orta yerinde, sivri tepeli küçüklü büyüklü kuleleriyle beyaz, yüksek bir kale, bir peri masalı gibi duruyordu! İnanılmaz bir şeydi! Hans Christian Andersen ya da Grimm'den fırlamış gibiydi. O romantik Ren ve Lorie vadi şatolarını çok görmüştüm, ama daha önce hiç bu kadar bir peri masalı üstünlüğünde, narin, zarif bir şey görmemiştim! Yaklaştıkça

gördüğüme göre o yeşillik, çimenler ve hurma ağaçlarından oluşan hoş bir bahçeydi; çölü dışında bırakmak için de beyaz, yüksek bir duvarla çevrilmişti.

Ev sahibim gülümseyerek,

"Beğendiniz mi?" dedi.

"Gerçekdışı!" dedim. "Dünyada ne kadar peri masalı şatosu varsa bir tanede toplanmış gibi."

"Tamı tamına öyle," diye bağırdı. "Bir peri masalı şatosu! Özellikle kızım, benim güzel prensesim için yaptırdım."

...Güzel prensesse, erkeklerin arkadaşlığının vereceği hazza izin vermeyi reddeden katı ve kıskanç babası Kral Abdül Aziz tarafından duvarların arasına hapsedilmişti, ama sıkı durun, çünkü Prens Oswald Cornelius kurtarmaya geliyor! Kralın haberi olmadan güzel Prensesi kaçıracak ve çok mutlu edecek.

"Farklı olduğunu itiraf etmelisiniz," dedi Bay Aziz.

"Öyle."

"Hem de hoş ve gözden uzak. Burada çok rahat uyurum. Prenses de öyle. *Şu* pencerelerden gece tatsız delikanlılar tırmanamaz."

"Haklısınız."

"Küçük bir vahaydı burası. Hükümetten satın aldım. Ev, yüzme havuzu ve üç dönümlük bahçe için bolca suyumuz var."

Ana kapıdan geçtik, ansızın yeşil çimenler, çiçek tarhları ve palmiyelerin oluşturduğu minyatür bir cennete gelmenin harika bir şey olduğunu söylemem gerek... Her şey kusursuz bir biçimde düzenlenmişti, çayırların üstünde fıskıyeler su fışkırtıyordu. Evin ön kapısında durduğumuzda sakız gibi giysileri ve al fesleriyle iki uşak, kapıları açmak için arabanın iki yanına seğirttiler.

İki uşak ha? *İki* kişi beklemeseler, böyle ikisi birden koşar mıydı? Kuşkuya düştüm. Bir akşam yemeği konu-

ğu olmak için 'kafeslenmiş' olmama ilişkin küçük, garip kuramım giderek doğruluk kazanıyordu. Her şey son derece eğlendiriciydi.

Ev sahibim ön kapıdan girmem için yol gösterdi ve bir anda yoğun sıcaktan serinleticisi olan bir odaya girdiğinde insanın teninde duyduğu o harika ürpertiyi duydum. Holde duruyordum. Yer, yeşil mermerdi. Sağımda büyük bir odaya açılan geniş, kemerli bir geçit vardı; bir an serin, beyaz duvarların, iyi resimlerin ve kusursuz XV. Louis mobilyaların duyusunu alır gibi oldum. Tam da Sina Çölünün ortasında insanın kendini içinde bulacağı yerdi hani!

Bir kadın ağır ağır merdivenlerden iniyordu. Ev sahibim uşaklarla konuşmak için dönmüş olduğundan önce onu göremedi, kadın da en alt basamağa geldiğinde duraladı; çıplak kolunu beyaz bir boa yılanı gibi tırabzanın üstüne uzattı ve orada durup Babil merdivenlerinde Kraliçe Semiramis gibi bana baktı; bense onun beğenisine uygun olan ya da olmayan bir adaydım. Saçları kuzguni siyahtı, bedeninin çizgileriyse dudaklarımı ıslatmamı gerektirecek gibiydi.

Bay Aziz dönüp onu görünce,

"Hah, evgilim, geldin mi? Sana bir konuk getirdim. Benzin istasyonunda arabası bozulmuş —ne şanssızlık— ben de onu gelip geceyi geçirmesi için davet ettim. Bay Cornelius... karım," dedi.

Kadın ilerledi ve usulca,

"Ne güzel," dedi.

Elini tutup dudaklarıma doğru kaldırdım.

"Nezaketinize hayran oldum madam," diye mırıldandım. Elinde şeytani bir koku vardı. Daha önce hiç rastlamadığım biçimde hayvansıydı. İspermeçet balinası, erkek misk geyiğiyle kunduzun cinsellik dolu, gizli salgılarının acı, keskin, açık saçık kokuları o eldeydi;

karışımın aslını oluşturuyordu; kajuput,[1] zeroli, limon gibi temiz bitkisel yağların ölgün kokularıysa arada, belli belirsiz şöyle bir duyuluyordu. Olağanüstüydü! İlk ânın şimşek gibi çakan ışığında gözüme çarpan başka bir şey de şuydu: Elini tuttuğumda, başka kadınlar gibi avucuma bir dilim çiğ balık gibi gevşekçe bırakmadı. Onun yerine başparmağını, parmakları üstte kalacak biçimde elimin altına soktu, bunu yapmakla da —böyle yaptığına yemin ederim— ben beylik öpücüğü uygularken elimin üstünde tatlı, ama sezdirici bir baskı ortaya koydu.

"Diana nerede?" diye sordu Bay Aziz.

"Havuzda," dedi kadın. Sonra da bana dönerek, "*Siz de* yüzmek ister miydiniz Bay Cornelius? O korkunç benzin istasyonunda haşlanmışsınızdır," dedi.

Kocaman, kadife gözleri vardı, o kadar koyuydu ki siyah gibiydi, bana gülümsediğinde burnunun ucu burun deliklerini genişleterek hafifçe yukarı kalktı.

İşte orada ve o zaman Prens Oswald Cornelius, kıskanç kralın şatoya kapattığı güzel Prenses'e metelik vermediğine karar verdi. Onun yerine Kraliçe'yi kurtaracaktı.

"Şey..." dedim.

"Ben yüzeceğim," dedi Bay Aziz.

Karısı da,

"Haydi hepimiz yüzelim. Size mayo verelim," dedi.

Önce odama gidip yüzdükten sonra giymek için temiz bir gömlekle pantolon alıp alamayacağımı sordum; ev sahibem de "Evet, elbette," dedi ve hizmetçilerden birine bana yolu göstermesini söyledi. İki kat merdiven çıktık ve içinde son derece büyük, çift kişilik bir yatak bulunan koskocaman, beyaz bir yatak odasına girdik. Bir yanda uçuk mavi banyo küveti ve uyması için aynı renk yapılmış tuvaletiyle eksiksiz bir banyo vardı. Ne

[1] Kajuput: Doğu Hindistan'a özgü bir ağaç. Bu ağaçtan elde edilen hoş kokulu yağ, uyarıcı ve terletici dir.

yana baksanız her şey sakız gibi ve beğenime çok uygundu. Hizmetçi bavulumu açarken ben de pencereye gidip dışarı baktım ve göz kamaştırıcı koca çölün ta ufuktan hemen altımdaki beyaz bahçe duvarına kadar sarı bir deniz gibi uzandığını gördüm; duvarın iç yanındaysa yüzme havuzunu görebiliyordum; yanında büyük, pembe bir güneş şemsiyesinin gölgesinde arkaüstü yatmış bir kız vardı. Kız beyaz bir mayo giymişti, kitap okuyordu. İnce, uzun bacaklarıyla siyah saçları vardı. Prenses'ti.

Ne düzenleme diye düşündüm. Beyaz şato, rahat yaşam, temizlik, serinlik, göz kamaştıracak kadar güzel iki dişi, bekçi köpeği koca ve işe koyulmak için koca bir akşamüstü! Durum, hoşça zaman geçirmem için o kadar kusursuzca düzenlenmişti ki, bunu daha da geliştirmenin olanağı yoktu. Önümde yatan sorunlar çok hoşuma gidiyordu. Basit, doğrudan amaca ulaşıveren bir baştan çıkarma artık pek eğlendirmiyordu beni. Bu tür eğlencede sanatsal bir yan yoktu ve hiç kuşkunuz olmasın, büyülü bir değneği şöyle bir sallamakla kıskanç bekçi köpeği Bay Abdül Aziz'i gece boyunca ortadan kaldırabilirdim, ama öyle yapmayacaktım. Ucuz zaferler istemiyordum.

Odadan çıkarken hizmetçi de benimle geldi. İlk katın merdivenlerini indik ve altımdaki katın merdiven sahanlığına gelince duraladım, önemsemeyen bir tavırla,

"Bütün aile bu katta mı uyuyor?" diye sordum.

"A, evet efendim," dedi hizmetçi. "Oradaki beyefendinin odasıdır – bir kapıyı gösterdi– yanındaki de Bayan Aziz'in. Bayan Diana'nınki karşıdaki oda."

Üç ayrı oda. Tümü de birbirine çok yakın ve henüz fethedilmemiş. Bilgiyi kafamın arkasında bir yere ittim ve aşağı inip havuza gittim. Ev sahibimle ev sahibem beni karşıladı.

Ev sahibim,

"Kızım Diana," dedi.

Beyaz mayolu kız ayağa kalktı, ben de elini öptüm.

"Merhaba Bay Cornelius," dedi.

Annesinin kullandığı aynı ağır, hayvansı kokuyu kullanıyordu —amber misk ve kastor! Ne kokuydu ya— kahpece, utanmaz ve harika! Köpek gibi kokladım. Böyle bir şeyin olanağı varsa kız annesinden güzeldi. Aynı kocaman, kadifemsi gözler, aynı siyah saçlar, aynı yüz biçimi, ama bacakları kesinlikle daha uzundu ve bedeninde öbür kadından belli belirsiz üstün olan bir şey vardı: daha kıvrımlı, yılansıydı ve çok daha esnek olduğu su götürmezdi; ama otuz yedi filan olması gereken öbür kadın da yirmi beşten çok göstermiyordu; gözlerindeyse kızının asla aşık atamayacağı bir parıltı vardı.

Ya şundadır ya bunda -helvacının kı-zın-da. Prens Oswald yalnızca Kraliçe'yi kurtaracağına ant içmiş, Prenses'i de boş vermişti, ama onu karşısında kanlı canlı görünce hangisinde karar kılacağını bilemedi. İkisi de kendilerine göre sayısız hazlar vaat ediyordu, biri masum ve sabırsız, öbürü deneyimli ve obur. İşin aslına bakılırsa ikisini de istiyordu - Prenses ordövr, Kraliçe'yi de ana yemek olarak.

Bayan Aziz,

"Soyunma odasında mayonuzu giyin Bay Cornelius," diyordu. Ben de kulübeye girip değiştim, dışarı çıktığımda üçü de suda oynaşmaya başlamışlardı bile. Dalıp yanlarına gittim. Su o kadar soğuktu ki soluğum kesildi.

"Sanırım bu sizi şaşırttı," dedi Bay Aziz gülerek. "Soğutulmuştur. Hep 20 derecede tutarım. Bu iklimde daha serinletici oluyor."

Daha sonra güneş gökte alçalmaya başladığında ıslak mayolarımızla oturduk; bir uşak soluk renkli, buz gibi martiniler getirdi; işte tam bu noktada çok ağırdan ve çok dikkatle iki hanımefendiyi kendi özel yönte-

mimle ayartmaya koyuldum. Doğal koşullar el verdiğinde benim için bunun, özellikle zor olan bir yanı yoktur. Taşıdığım o garip, küçük yeteneğimin —kadınları sözcüklerle büyülemek— yüzümü kara çıkardığı pek görülmemiştir. Elbette bu yalnızca sözcüklerle yapılan bir şey değil. Sözcükler, zararsız, yapay sözcükler yalnızca ağızla söylenir; oysa asıl iletişim, o açık saçık, heyecan dolu söz veriş, kollar, bacaklar ve bedenin tüm organlarından gelir ve gözlerle aktarılır. İçtenlikle söylüyorum ki nasıl yapıldığı konusunda daha çok şey anlatmam olanaksız. Önemli olan işe yaramasıdır. Uyarıcılar kadar işe yarar. Papanın karısının —karısı varsa elbet— karşısına otursam ve sıkı çalışsam, on beş dakika sonra dudakları aralık, gözleri istekle yanarak masanın üstünden bana doğru eğileceğine inanıyorum. Büyük değil, küçük bir yetenek ama yine de bana bağışlanmış olmasına şükran duyuyorum; boşa harcamamak için de her zaman elimden gelenin en iyisini yaparım.

İşte böyle, dördümüz, o iki şaşılası kadın, küçük adam ve bendeniz yüzme havuzunun yanındaki şezlonglara birbirimize çok yakın, yarım çember biçiminde uzanmış içkilerimizi yudumluyor ve sıcak altı güneşini tenimizde duyumsuyorduk. Ben tam formundaydım. Herkesi çok güldürdüm. Açgözlü, yaşlı Glasgow Düşesinin elini çikolata kutusuna daldırıp akreplerimden biri tarafından sokulması öyküsü kızı gülmekten iskemlesinden düşürüyordu; Paris dışındaki bahçemde beslediğim örümceklerin evinin içini ayrıntısıyla anlattığımdaysa iki hanımefendi tiksinti ve hazla kıvranmaya başladı.

Bu sırada Bay Abdül Aziz'in gözlerinin neşeyle, biraz da parlayarak bana takılmış olduğunu fark ettim. Gözleri,

"Vay vay, arabada bizi inandırdığınız kadar kadınlara ilgisiz olmadığınızı görmek bizi mutlu etti...Ya da belki çevrenizi saran bu dostluk sonunda o büyük acınızı unutmanıza yardım ediyor..." diyor gibiydi.

Bay Aziz bembeyaz dişlerini göstererek bana gülümsedi. Dostça bir gülümsemeydi. Ben de karşılığında ona dostça gülümsedim. Ne iyi niyetli bir küçük adamdı. Hanımlara bu kadar ilgi göstermemden içtenlikle hoşnut olmuştu. Buraya kadar her şey yolunda gitmişti.

Gece yarısını geçinceye kadar gerçekten olağanüstü sayılacak hiçbir şey olmadığı için bundan sonraki birkaç saati çabucak atlayacağım. Aradaki süreyi anlatmak için birkaç küçük sözcük yeterli olacaktır:

Yedide akşam yemeğine hazırlanmak için havuzdan çıkıp eve geldik.

Sekizde bir kokteyl daha içmek için büyük oturma odasında toplandık. Hanımların ikisi de olağanüstü şıklaşmış, mücevherlerle parlıyorlardı. İkisi de hiç kuşkusuz Paris'teki büyük modaevlerinden birinden alınmış, açık yakalı, kolsuz gece giysileri giymişlerdi. Ev sahibem siyahlar, kızı uçuk maviler içindeydi; o sarhoş eden parfümün kokusu da çevrelerindeydi. Ne çifttiler ama! Kadınlardan yaşça büyük olanın, yalnızca çok şehvetli ve deneyimli dişilerde görüldüğü gibi omuzları hafifçe öne eğik, kamburumsuydu; çok ata binen bir kadının sürekli eyerde oturmaktan çarpık bacaklı oluşu gibi çok şehvetli bir kadının da sürekli erkekleri kucaklamaktan omuzlarında garip bir eğim oluşurdu. Mesleki bir deformasyon olup tümünden de soyludur.

Kız, bu belirgin şeref nişanını alacak yaşa daha erişmemişti, ama arkasında durup bedeninin çizgilerini gözlemek ve odada dolaşırken sımsıkı ipek giysisinin altındaki baldırlarının güzelim kayan hareketini izlemek benim için yeterliydi. Belirgin olan belkemiği boyunca minik, yumuşacık, altın, ayva tüyleri uzanıyordu ve ar-

kasında durduğumda parmaklarımın eklemlerini bu harika belkemiğinde hafifçe gezdirme isteğine dayanmak zordu.

Sekiz buçukta yemek odasına geçtik. Bunu izleyen yemek gerçekten muhteşem bir olaydı, ama şimdi burada yemeği ve şarabı anlatarak zaman yitirecek değilim. Yemek boyunca bende var olan her ustalığı uygulayarak kadınların duyarlığı üstünde en tatlı, en sinsi oyunlarımı oynadım; tatlı geldiğinde gözümün önünde güneşte kalmış tereyağı gibi eriyorlardı.

Yemekten sonra kahveyle konyak içmek için oturma odasına döndük ve ev sahibimin önerisi üzerine birkaç el briç oynadık.

Akşamın sonuna doğru, işimi iyi yaptığımdan hiç kuşkum kalmamıştı. Eski büyü yüzümü kara çıkarmamıştı. Hanımefendilerin ikisinden biri, koşullar elverirse istediğim zaman benim olacaktı. Bu konuda kendimi kandırmıyordum. Belirgin, açık seçik bir durumdu. Burnumun dibinde duruyordu. Ev sahibemin yüzü heyecanla parlıyordu, ne zaman oyun masasının öte yanından bana baksa, o iri kadife gibi kara gözleri büyüyüp kocaman oluyor, burun delikleri genişliyor, dişlerinin arasında sıktığı nemli pembe dilini gösteren ağzı hafifçe açılıyordu. Son derece şehvet uyandıran bir hareketti ve kendi hileme bir kezden çok kapılmama neden oldu. Kız daha az candandı, ama aynı derecede dolaysız davranıyordu. Gözleri benimkilerle her karşılaştığında —bu sık sık oluyordu— kaşlarını küçücük bir hareketle soru sorarmışçasına bir santimin binde biri kaldırıyor, sonra çabucak muzip bir gülücükle yanıtı veriyordu.

Bay Aziz saatini inceleyerek,

"Sanırım hepimizin yatma saati geldi," dedi. "On biri geçiyor. Gelin sevgililerim."

O anda garip bir şey oldu. Bir anda, bir saniye bile duralamadan ve bulunduğum yana tek bir kez bakma-

dan hanımefendilerin ikisi de kalkıp kapıya yöneldi! Çok şaşırtıcı bir şeydi bu. Afalladım kaldım. Ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Şimdiye kadar gördüğüm en çabucak yapılıvermiş şeydi. Yine de Bay Aziz öfkeli konuşmamıştı. Sesi her zamanki gibi tatlıydı, ama benim de gitmemi istediğini açıkça göstererek ışıkları söndürmeye başlamıştı bile. Balon amma da kötü sönmüştü! Uyumaya gitmeden kızdan ya da kadından hiç olmazsa nereye, nasıl gideceğimi çabucak fısıldayıveren üç dört sözcük ummuştum, ama onun yerine iki hanım odadan dışarı süzülürken oyun masasının yanında budala gibi dikilmiş kalakaldım.

Ev sahibimle birlikte biz de peşlerinden merdiveni çıktık. İlk sahanlıkta ana-kız yan yana durup beni beklediler.

Ev sahibem,

"İyi geceler Bay Cornelius," dedi.

Kız da,

"İyi geceler Bay Cornelius," dedi.

Bay Aziz,

"İyi geceler sevgili dostum," dedi. "Umarım her şey istediğiniz gibidir."

Arkalarını döndüler; benim için de odama çıkan ikinci katın merdivenini ağır ve gönülsüzce tırmanmaktan başka yapacak şey kalmamıştı. İçeri girip kapıyı kapadım. Ağır, brokar perdeleri hizmetçilerden biri çekmişti, ama ben açıp geceye bakmak için pencereden dışarı sarktım. Hava durgun, sıcaktı; parlak bir ay çölün üstünde yansıyordu. Altımda ay ışığında yüzme havuzu çimenliğin üzerine dümdüz yayılmış kocaman cam bir aynaya benziyordu; yanında da daha önce oturduğumuz dört şezlongu görebiliyordum.

Eee diye düşündüm, şimdi ne olacak peki?

Bu evde yapmamam gerektiğini bildiğim tek şey, odamdan dışarı çıkmayı göze alarak sinsi sinsi koridor-

larda dolaşmaktı. Bu, canına kıymak demekti. Yıllar önce gereksiz risklere asla girilmemesi gereken üç tür koca olduğunu öğrenmiştim: Bulgar, Yunanlı ve Suriyeli. Hiçbiri de kimbilir hangi nedenle karısıyla açıkça kırıştırmanıza içerlemez, ama yatağına girerken yakalarsa o anda öldürür. Bay Aziz Suriyeliydi. Bu nedenle de bir dereceye kadar tedbirli olmak esastı ve şu anda bir adım atılacaksa bu benim tarafımdan değil de, iki kadından birinden gelmeliydi, çünkü tam olarak neyin güvenceli, neyin tehlikeli olduğunu yalnız o (ya da onlar) bilirdi. Yine de ev sahibimin kuyruğuna takılmaları için dört dakika önce onları nasıl çağırdığını gördükten sonra yeni bir adım için yakın gelecekte pek umut olmadığını kabul etmeliydim. Oysa sorun, cehenneme düşmüşçesine kendimi alevlendirmiş olmamdı.

Soyundum ve soğuk bir duş yaptım. Bunun yararı oldu. Sonra da ay ışığında hiç uyuyamadığım için perdelerin sıkıca kapalı olup olmadığına baktım. Yatağa girdim ve bir saat kadar Gilbert White'ın *Selborne'un Doğal Tarihi*'nden biraz daha okuyarak yattım. Bunun da yararı oldu, sonunda gece yarısıyla saat bir arasında pek de üzüntü duymadan ışığı söndürüp kendimi uykuya hazırlayabileceğim bir an geldi.

Belli belirsiz tıkırtılar duyduğumda dalmak üzereydim. Hemen tanıdım. Yaşamım boyunca daha önce birçok kez duyduğum seslerdi ve dünyanın en heyecanlı, en çağıran sesleri olarak hâlâ benim içimdeler. Metalin metale sürtünmesinden oluşan bir dizi küçük, yumuşak metalik gürültüydü ve yapıldığında dışarıdan birinin usul usul, çok dikkatle kapı kolunu çevirmesiyle olurdu. Bir anda tümüyle uyandım ama kımıldamadım. Yalnızca gözlerimi açıp kapının olduğu yöne baktım; o anda içeri girmek üzere olan o güzelim bedenin gölgesini hiç olmazsa bir an görebilmek için, perdede incecik bir ay ışığı huzmesinin süzülebileceği küçük bir aralık ol-

masını istediğimi anımsıyorum. Ne yazık ki oda zindan gibiydi.

Kapının açıldığını duymadım. Tek bir menteşe gıcırdamadı, ama ansızın odada küçük bir hava akımı oldu, perdeleri hışırdattı, bir dakika sonra da kapı dikkatle kapatılırken tahtanın tahtaya çarpmasından çıkan o yumuşak pat sesini duydum. Arkasından da kapının kolu bırakıldığında mandalın –klik– sesi geldi.

Sonra halının üstünde parmaklarının ucuna basarak bana doğru gelen ayak sesleri duydum.

Korkunç bir an bunun, elinde uzun bir bıçakla içeri süzülüp üstüme atlayacak Bay Abdül Aziz olabileceği aklıma geldi ama hemen ardından bir baktım ılık, her yanımı kaplayan bir beden benimkine eğiliyor ve bir kadın sesi kulağıma *'Ses çıkarmayın'* diye fısıldıyor.

"Canım sevgilim," dedim, bir yandan da hangisi olduğunu merak ediyordum, "biliyordum..." Bir anda eli ağzıma kapandı.

"*Lütfen*," diye fısıldadı. *"Tek söz daha yok!"*

Tartışmadım. Dudaklarımın bundan daha iyi yapacak işi vardı. Onunkilerin de.

Burada durmalıyım. Bu, bana yakışan bir şey değil – biliyorum ama bunları izleyen o müthiş olayı ayrıntısıyla anlatacağımdan bir kez için bağışlanmamı diliyorum. Böyle yapmak için kendi nedenlerim var ve onlara saygı göstermenizi rica ediyorum. Hem, bir değişiklik olsun diye düş gücünüzü çalıştırmanın bir zararı olmaz, isterseniz ben de yaşamım boyunca tanıdığım o binlerce ve binlerce kadından hiçbirinin bu Sina Çölünün hanımefendisi kadar beni coşkunun doruklarına sürükleyemediğini açık, basit bir biçimde söyleyerek sizi uyarmakta yardımcı olabilirim. Şehveti çok yoğundu. Sınırsızlığı inanılmazdı. Yeniden her başlayışımızda bambaşka ve karmaşık bir numarayla hazır oluyordu. Bir de üstüne, şimdiye kadar karşılaştığım en incelikli

ve karmaşık üsluba sahipti. Büyük bir sanatçıydı. Bir dâhiydi.

Şimdi siz, bunlar konuğunuzun yaşça büyük olan kadın olduğunu açıkça gösteriyor diyebilirsiniz. Yanılmış olursunuz. Bu hiçbir şeyi göstermiyordu. Gerçek deha insanın doğarken getirdiği bir armağandır. Yaşla pek az ilgisi vardır ve kesinlikle odanın karanlığında hangisi olduğunu tam olarak bilmeme olanağım olmadığını söyleyebilirim. Ne biri, ne öbürü adına bu konuda tek kuruş iddiaya girmezdim. Bir an, özellikle gürültülü bir *kadenz*'in[1] sonunda ev sahibem olduğundan kuşkum kalmıyordu. *Bu, kadın olmalı!* Derken ansızın tempo değişiyor ve ezgi öyle çocuksu, öyle saf oluyordu ki, kendimi anne değil de kız olduğuna yemin ederken buluyordum. *Bu, kız olmalı!*

Gerçek yanıtı bilememek çıldırtıcı bir şeydi. Benim için işkenceydi. Bir yandan da kendimi alçakgönüllü hissetmeme neden oluyordu, ne de olsa bir uzman, üstün bir uzman şişenin üstündeki etiketi görmeden bağı her zaman tahmin edebilmelidir, ama bu kez gerçekten yenilmiştim. Bir kez gizi kibrit alevinde çözmek amacıyla sigaraya uzandım, ama eli şimşek gibi üzerime indi ve sigaralarla kibritleri kaptığı gibi odanın öbür ucuna fırlattı. Birkaç kez soruyu kulağına sormaya yeltendim, ama daha üç sözcük bile edemeden eli yine kalktı ve ağzıma kapandı. Hem de biraz sertçe.

Pekâlâ diye düşündüm. Şimdilik öyle olsun bakalım. Yarın sabah, aşağıda, aydınlıkta hanginiz olduğuna karar vereceğim. Yüzdeki o parlaklıktan, gözlerin benimkilerin içine bakışından ve öbür yüzlerce ele veren ufak tefek işaretten anlayacağım. Boynunun sol yanında, giysinin açık bıraktığı yerde dişlerimin yaptığı izden de anlayacağım. Bunun biraz düzenbazca bir hareket ol-

[1] Kadenz: Müzikte bir solo bölümün sonunda sesin gösterişli bir biçimde yükselmesi.

duğunu düşünüyordum ve zamanlaması öyle kusursuzca ayarlanmıştı ki –kötü amaçlı ısırığım, tam şehvetinin en yüksek noktasında uygulanmıştı– bir an bile bu davranışın önemini kavrayamadı.

Her anıyla asla unutulmayacak bir geceydi ve son bir kez hararetle bana sarılıp sonra da geldiği gibi çabucak süzülüp odadan çıkıncaya kadar en az dört saat geçmiş olmalıydı.

Ertesi sabah saat onu geçinceye kadar uyanmadım. Sonra yataktan çıkıp perdeleri açtım. Başka bir parlak, kızgın çöl günüydü. Acele etmeden uzun bir banyo yaptım, sonra da her zamanki gibi özenle giyindim. Kendimi gevşemiş, neşeli ve şık hissediyordum. Orta yaşta bile hâlâ bir kadını yalnızca gözlerimle odama getirebildiğimi düşünmek beni çok mutlu ediyordu. Ne kadındı ama! Hangisi olduğunu bulmak çok hoş olacaktı. Az sonra öğrenecektim bunu.

Ağır ağır iki kat merdiveni indim.

Bay Aziz oturma odasında yazı yazdığı küçük bir çalışma masasının başından kalkarak,

"Günaydın sevgili dostum, günaydın!" dedi. "İyi bir gece geçirdiniz mi?

Kendini beğenmiş görünmemeye çalışarak,

"Çok iyi, teşekkür ederim," dedim.

Bembeyaz dişleriyle gülümseyerek gelip iyice yanımda durdu. Cin fikirli küçük gözleri yüzümde bir an durdu, sonra bir şey araştırırcasına yavaşça üzerimde dolaştı.

"Size iyi haberlerim var," dedi. "Beş dakika önce B'ir Rawd Sali'den aradılar, pervane kayışınızın posta kamyonuyla geldiğini söylediler. Salih şimdi takıyor. Bir saate kadar hazır olur. Kahvaltınızı eder etmez sizi götürürüm, siz de yolunuza devam edersiniz.

Ona ne kadar minnettar olduğumu söyledim.

"Gittiğinizi görmek bizi üzecek. Böyle beklenmedik bir biçimde gelivermeniz hepimiz için sonsuz bir haz oldu, sonsuz bir haz."

Kahvaltımı yemek odasında yalnız ettim. Sonra bir sigara içmek için oturma odasına döndüm, bu arada ev sahibim masasında yazmayı sürdürüyordu.

"Lütfen beni bağışlayın," dedi. "Burada bitirmem gereken birkaç şey var. Çok sürmez. Valizinizi toplayıp arabaya koymalarını söyledim, düşünmeniz gereken bir şey yok. Oturun ve sigaranızın keyfini çıkarın. Hanımlar da nerdeyse inerler."

Önce kadın geldi. Her zamankinden çok Nil'in göz kamaştırıcı kraliçesi Semiramis gibiydi, odaya kayarcasına girdi ve ilk gözüme çarpan boynuna şöyle bir dolayıverdiği soluk yeşil şifon eşarp oldu! Gelişigüzel ama dikkatlice! Öyle dikkatle ki, boynunun hiçbir yanı görünmüyordu. Kadın doğruca kocasına yürüyüp yanağından öptü.

"Günaydın sevgilim," dedi.

Seni düzenbaz güzel orospu diye düşündüm.

Karşımdaki iskemleye oturmak için bana doğru gelerek neşeyle,

"*Günaydın* Bay Cornelius," dedi. "İyi bir geçe geçirdiniz mi? İstediğiniz her şey vardı umarım."

O sabah gözlerinde gördüğüm ışıltı gibisini yaşamım boyunca başka hiçbir kadında görmedim, ne de yüzündeki o hoşnutluk parıltısı gibisini.

"Gerçekten çok iyi bir gece geçirdim, *teşekkür ederim*," diye yanıtladım, anladığımı göstererek.

Gülümsedi, bir sigara yaktı. Arkası bize dönük, hâlâ masasında yazmaya dalmış Bay Aziz'e şöyle bir göz attım. Karısıyla ya da benimle en küçük bir biçimde ilgisi yoktu. O da aynı yarattığım öbür zavallı boynuzlular gibi diye düşündüm. Bir teki bile böyle bir şeyin kendisine, burnunun dibinde olabileceğine inanamaz.

"Herkese günaydın!" diye bağırarak kız odaya daldı. "Günaydın babacığım! Günaydın anneciğim!" İkisine de birer öpücük verdi. "Günaydın Bay Cornelius!" Pembe bir pantolonla pas rengi bir bluz giymişti ve Allah kahretsin, onun da boynuna öylesine ama dikkatle sarılıvermiş bir eşarbı yok muydu! Şifon bir eşarp!

Genç bir gelin gibi iskemlenin koluna tüneyip, butlarından birini koluma yaslanacak gibi ayarladıktan sonra,

"Doğru dürüst bir gece geçirdiniz mi?" diye sordu. Arkama yaslanıp dikkatle ona baktım. O da bana bakıp gözünü kırptı. Gerçekten gözünü kırptı! Yüzünün her noktası annesininki kadar parlıyor, ışıklar saçıyordu ve bir fark varsa o da kendinden öbür kadına kıyasla daha hoşnut olmasıydı.

Aklım iyice karışmıştı. Yalnızca birinin saklaması gereken bir ısırık izi varken ikisi de boyunlarını eşarplarla örtmüşlerdi. Bunun bir rastlantı olduğunu kabul ettim, ama işin dışından bakılınca daha çok bir kumpasmış gibi görünüyordu bana. Gerçeği keşfetmemem için sıkı bir işbirliği yapmış gibiydiler. Amma da olağandışı bir kaçıklıktı! İyi ama tüm bunları yapmaktan amaç neydi? Kendilerine has başka hangi yollarla bunu kurgulayıp kumpası kurmuşlardı? Bir gece önce kura filan mı çekmişlerdi? Ya da sırayla mı konuklarla birlikte oluyorlardı? Bir daha *gelmeliyim* dedim kendi kendime, gelecek sefer neler olacağını görmek için olabildiğince kısa sürede yeniden gelmeliyim. Aslında Kudüs'ten buraya bir iki günde gelebilirdim. Kendimi yeniden davet ettirmenin kolay olacağını hesapladım.

Bay Aziz masasından kalkarak,

"Hazır mısınız Bay Cornelius?" dedi.

"Hazırım," dedim.

Hanımefendiler yalancıktan tatlı, kibar tavırlarla gülümseyerek büyük, yeşil Rolls Royce'un beklediği

yere kadar benimle geldiler. Ellerini öptüm ve her birine milyonlarca teşekkür mırıldandım. Sonra da öne, ev sahibimin yanına oturdum ve hareket ettik. Ana-kız el salladılar. Penceremi indirip ben de onlara el salladım. Bahçeden çıktık ve telgraf direkleri yanı başımızda bizimle birlikte yürürken Maghara Dağının eteğinden geçip giden taşlı, sarı yolu izleyerek çölde ilerlemeye başladık.

Yol boyunca ev sahibimle keyifle havadan sudan konuştuk. Tek amacım yine evde kalmak için kendimi davet ettirmek olduğundan, olabildiğince uyumlu görünmek için çok çaba harcıyordum. *Onun* söylemesini sağlayamazsam, o zaman *ben* ona söyleyecektim. Son dakikada yapacaktım bunu. "Hoşça kal sevgili dostum. Yolum buralara düşerse yine sizi görmek için şöyle bir uğrama zevkini bana verir miydiniz?" deyip tatlı bir biçimde elini kolunu bağlayacaktım. O da evet diyecekti elbette.

"Kızımın güzel olduğunu söylediğimde abarttığımı düşündünüz mü?" diye sordu.

"Olduğundan az söylemişsiniz," dedim. "Olağanüstü bir güzel o. Sizi kutlarım, ama karınız da daha az güzel değil. İkisinin arasında ayaklarım nerdeyse yerden kesiliyordu," diye gülerek ekledim.

O da benimle birlikte gülerek,

"Farkındayım," dedi. "Yaramaz iki kızdır onlar. Başka erkeklerle flört etmeye bayılırlar, ama neden buna aldırayım ki. Flört etmenin bir zararı yok."

"Hiç mi hiç," dedim ben de.

"Neşeli ve eğlenceli olduğunu düşünürüm."

"Hoştur," dedim yine.

Yarım saate kalmadan İsmailiye'yi Kudüs'e bağlayan anayola varmıştık. Bay Aziz Rolls'u siyah asfalt şeride doğru çevirip saatte yetmiş mille benzin istasyonuna doğru gitmeye başladı. Birkaç dakika sonra orada

olacaktık. Ben de bir davet için incelikle yoklayarak yeni bir ziyaret konusuna biraz daha yaklaşma çabası gösterdim.

"Eviniz aklımdan çıkmıyor," dedim. "Tek sözcükle harika!"

"Hoş, değil mi?"

"Böyle gidip gelmek zorunda olduğunuz için orada oldukça yalnızlık çekiyor olmalısınız, yalnız üçünüz?"

"Herhangi bir yerden daha kötü değil," dedi. "İnsanlar her yerde yalnızdır. İster çölde ister kentte – aslında pek fark etmez, ama bizim biliyorsunuz konuklarımız oluyor. Zaman zaman uğrayanların çokluğunu görseniz şaşarsınız. Sizin gibi örneğin. Bizimle olmanız bize büyük zevk verdi sevgili dostum."

"Hiç unutmayacağım," dedim. "Bugünlerde böylesine bir incelik ve konukseverliğe az rastlanır oldu."

Yeniden gelmemi söylemesini bekledim, söylemedi. Ansızın aramızda küçük bir suskunluk oluşuverdi; hafifçe tedirgin, küçük bir suskunluk.

Onu aşmak için,

"Sizinkinin yaşamım boyunca gördüğüm bir babaya en yaraşan incelik olduğunu düşünüyorum," dedim.

"Benimki mi?"

"Evet. Her şeyin ötesinde bir ev kurmak ve yalnızca kızınızı korumak, onun iyiliği adına orada yaşamak. Bence çok övgüye değer bir şey."

Gülümsediğini gördüm ama ne gözlerini yoldan ayırdı ne de bir şey söyledi. Benzin istasyonuyla kulübeler kümesi bir mil ötemizde, görünüyordu artık. Güneş yükselmiş, arabanın içi ısınmaya başlamıştı.

"O noktaya kadar özveride bulunacak baba pek yoktur," diye konuşmamı sürdürdüm.

Yine gülümsedi, ama bu kez biraz utangaç bir gülümseme diye geçirdim aklımdan.

Sonra da,

"Bana mal etmek istediğiniz kadar saygınlığı hak etmiyorum, gerçekten hak etmiyorum," dedi. "Size dürüst davranacağım, benim o güzel kızım bu harika yalnızlıkta yaşamam için tek neden değil."

"Onu biliyorum."

"Öyle mi?"

"Siz söylediniz. Öbür nedenin çöl olduğunu söylediniz. Bir denizcinin denizi seçmesi gibi çölü sevdiğinizi söylediniz."

"Öyle dedim, bu da doğrudur, ama yine de üçüncü bir neden var."

"A, peki o nedir?"

Beni yanıtlamadı. Elleri direksiyonda, gözleri önümüzdeki yola dikili, öylece oturuyordu.

"Özür dilerim, soruyu sormamalıydım. Beni ilgilendirmez," dedim.

"Hayır, hayır, önemli değil, özür dilemeyin," dedi.

Camdan dışarı, çöle baktım.

"Dünden sıcak olacak galiba," dedim. "Şimdiden otuzun üstüne çıkmıştır."

"Evet."

Daha rahat etmek istermişçesine yerinde şöyle bir kımıldadığını gördüm. Sonra,

"O evle ilgili gerçeği size söylememem için hiçbir neden yok. Dedikodu yaptığımı düşünmezsiniz nasılsa," dedi.

"Elbette düşünmem," dedim.

Artık benzin istasyonuna iyice yaklaşmıştık. Söyleyeceğini söyleyebilmek için kendine zaman tanıyarak arabayı neredeyse yürüyüş hızına düşecek kadar yavaşlattı. İki Arap'ın Lagondamın yanında durmuş bizi izlediklerini fark ettim.

"O kızım," dedi sonunda, "sizin tanıştığınız... benim tek kızım o değil."

"Ya, öyle mi?"

"Ondan beş yaş daha büyük bir tane daha var."

"Onun kadar da güzeldir hiç kuşkusuz. O nerede oturuyor? Beyrut'ta mı?"

"Hayır, evde."

"Hangi evde? Az önce çıktığımız evde mi?"

"Evet."

"İyi ama hiç görmedim onu!"

Ansızın yüzümü izlemek için bana doğru dönerek,

"Eh," dedi, "belki de görmediniz."

"Ama neden?"

"Cüzamlıdır.

Yerimden sıçradım.

"Evet biliyorum ," dedi. "Korkunç bir şey. En kötü türü hem de, zavallı kız. Anestetik cüzam deniyor. Son derece dirençli ve tedavisi nerdeyse olanaksız. Nodüler türü olsaydı, çok daha kolay olacak. Ne yazık ki öyle değil, işte böyle. Eve bir konuk geldiğinde de üçüncü kattaki kendi özel dairesinden çıkmaz."

O sırada araba benzin istasyonuna yanaşmış olmalıydı, çünkü ondan sonra anımsayabildiğim tek şey, Bay Abdül Aziz'in orada oturmuş, o küçük, zeki, kara gözleriyle bana bakarken gördüğümdü.

"Ama sevgili dostum, bu kadar paniğe kapılmamalısınız. Sakinleşin Bay Cornelius, biraz sakinleşin! Sizin kaygılanmanız için hiçbir neden yok. Çok bulaşıcı bir hastalık değildir. Yakalanmak için o kişiyle çok *özel* bir ilişkiye girmeniz gerek..." diyordu.

Ağır ağır arabadan çıkıp güneşte durdum. Hastalıklı yüzlü Arap bana sırıtarak,

"Pervane kayışı takıldı. Her şey yolunda," diyordu. Sigara paketimi çıkarmak için elimi cebime soktum, ama öyle çılgınca titriyordu ki paketi yere düşürdüm. Eğilip aldım. Sonra da bir sigara çıkardım ve yakmayı becerebildim. Başımı kaldırıp baktığımda, yeşil Rolls Royce'un bir mil kadar yol almış olduğunu gördüm, hızla uzaklaşıyordu.

DEĞİŞTOKUŞLARIN EN BÜYÜĞÜ

O akşam Jerry'yle Samantha'nın kokteyl partisinde kırk kişi kadar vardı. Her zamanki dehşet verici gürültü, her zamanki rahatsızlık, her zamanki kalabalıktı. Herkes burun buruna dikilip sesini duyurmak için bağırmak zorundaydı. Bir sürü insan porselen kaplı beyaz dişlerini sergileyerek sırıtıyordu. Çoğunun sol elinde sigara, sağ elinde de içki vardı.

Karım Mary'yle yanındakilerden uzaklaştım. En uçtaki küçük bara doğruldum, varınca da bir bar taburesine oturup yüzümü salona döndüm. Kadınlara bakabilmek için yaptım bunu. Sırtımı barın kıyısına dayayıp yerime yerleştim; Skoçumu yudumluyor, bardağımın üstünden kadınları birer birer inceliyordum.

Bedenleri değil de yüzlerini inceliyordum, beni ilgilendiren yüzden çok, her şeyin ortasındaki o büyük, kırmızı ağızdı. Öyleyken de ağzın tümü değil, yalnızca alt dudaktı. En sonunda alt dudağın en geçerli açıklayıcı olduğuna karar vermiştim. Gözlerden daha çok ele veriyordu. Gözler gizlerini saklar. Alt dudaksa pek azını saklayabilir. Örneğin bana en yakın duran Jacinth Winkleman'ın alt dudağını alın. O dudaktaki kırışıkların, bazılarının nasıl birbirine paralel olduğuna, bazılarının da nasıl dışarı doğru yayıldığına dikkat edin. Hiçbir insanın dudak kırışıkları öbürüyle aynı biçimde değildir; böyle düşününce de, dosyanızda dudak izi varsa, suç yerinde içki de içmişse bir suçluyu bu yolla yakala-

yabilirsiniz. Kafanız karıştığında emip kemirdiğiniz alt dudağınızdır; Martha Sullivan da hindi gibi kabaran kocasının Judy Martinson'ın üstüne salyalarını akıtmasını uzaktan gözlerken bunu yapıyordu. Şehvetiniz kabardığında da yalarsınız. Ginny Lomax'ı, Ted Dorling'in yanı başında durmuş, başını kaldırmış onun yüzüne bakarken dilinin ucuyla kendisininkini yalarken görebiliyordum. Bile bile yapılmış bir yalamaydı; dil usulca dışarı çıkıyor, alt dudağı ıslatarak boydan boya şöyle bir siliyordu. Ted Dorling'in Ginny'nin diline baktığını gördüm; Ted'in ona yapmasını istediği şeydi bu.

Gözlerim odanın içinde bir alt dudaktan öbürüne gezinirken kendi kendime, insan hayvanının daha az çekici olan ayırt edici tüm niteliklerinin —kibir, açgözlülük, oburluk, şehvet ve geri kalanların— bu al derinin küçük kabuğunda açıkça kendini gösteriyor olması gerçekten dikkate değer bir olgu dedim. Yine de şifreyi bilmeniz gerekir. Dolgun ya da çıkık bir alt dudağın nefis düşkünlüğünün bir göstergesi olduğu varsayılır, ama bu erkekler için yarı doğru, kadınlar içinse hepten yanlıştır. Kadınlarda dikkat etmeniz gereken, keskin çizgili alt ucuyla o dar yassılık, o inceliktir. Bir de nemfomanyaklarda alt dudağın tam ortasında, en kabarık noktasında minik, zor fark edilir bir tepecik vardır.

Ev sahibem Samantha'da bu vardı.

Samantha şimdi neredeydi?

Hah, işte orada konuklardan birinin elinden boş bardağı alıyordu. Şimdi de doldurmak için benim bulunduğum yere geliyor.

"Merhaba Vic," dedi, "yalnız mısın?"

Bir nemfo-kuş olduğu kesin dedim kendi kendime ama türünün çok az rastlanan bir örneği, çünkü tümüyle, düpedüz tek eşli. Sonsuza kadar yuvasında yaşayan tek eşli, evli bir nemfo-kuş.

Ayrıca yaşamım boyunca gözlerimi diktiğim en meyveli dişi.

Ayağa kalktım, elinden bardağı alarak,

"Sana yardım edeyim," dedim. "Ne istiyorlar?"

"Bol buzlu votka. Teşekkürler Vic," dedi ve barın üstüne nefis bir beyaz kol uzattı, bu arada göğüsleri barın kıyışına yaslanarak basılıp yukarı doğru kabaracak biçimde öne eğildi.

Bardaktan votkayı taşırdım ve "Ah!" dedim.

Samantha kocaman kahverengi gözleriyle bana baktı, ama hiç sesini çıkarmadı.

"Silerim," dedim.

Doldurulmuş bardağı alıp uzaklaştı. Gidişine baktım. Siyah pantolon giymişti. Kalçalarını öyle sıkı sarıyordu ki en küçük bir ben ya da sivilce bile kumaşın altından görünebilirdi, ama Samantha Rainbow'un kıçında hiç bir kusuru yoktu. Kendimi alt dudağımı yalarken yakaladım. Doğru diye düşündüm, onu istiyorum. Bu kadına hırslı bir şehvet duyuyorum, ama denemek de çok tehlikeli. Böyle bir kıza pas vermek intihar demektir. Birincisi kapı komşusu ki, çok yakın. İkincisi az önce de söylediğim gibi monogam. Üçüncüsü, karım Mary'yle aralarından su sızmaz. O karanlık dişi gizleri paylaşırlar. Dördüncüsü de kocası Jerry çok eski, iyi dostumdur ve her ne kadar şehvetle çalkalanıyorsam da ben, Victor Hammond bile çok eski, çok güvenilir dostum olan bir adamın karısını ayartmaya çalışmayı düşleyemem.

Meğer ki...

İlginç bir düşüncenin beynimin ortasına usul usul süzülmeye başlaması tam bu noktada, bar taburesine oturmuş, Samantha Rainbow'u alıp verirken oldu. Hiç hareketsiz durup düşüncenin beynimde yayılmasına izin verdim. Odanın öbür ucundaki Samantha'yı gözleyerek onu düşüncenin çerçevesinin içine uydurmaya

başladım. Ah Samantha, benim gösterişli, ballı mücevherim yine de sana sahip olacağım.

İyi ama, insan böylesine çılgınca bir şakadan kazasız belasız çıkmayı ciddi olarak umabilir mi?

Hayır, bu olasılık milyonda bir bile değil,

Jerry'yle bir anlaşmaya varmadan insan *denememeli* bile. Öyleyse neden düşünmeli?

Samantha altı metre kadar uzağımda durmuş, Gilbert Mackesy'yle konuşuyordu. Sağ elinin parmakları uzun bir bardağa dolanmıştı. Parmakları uzundu, becerikli olduğu da kuşkusuzdu.

Jerry'nin kabul edeceği şakacıktan varsayılsa bile yine de yol boyunca dev engeller olacaktı. Örneğin fiziksel özellikler gibi küçük bir sorun vardı. Jerry'yi bir çok kez kulüpte tenisten sonra duş yaparken görmüştüm, ama şimdi ölsem önemli ayrıntıları çıkaramıyordum. İnsanın pek dikkat edeceği bir şey değildi. Çoğu kez bakmazdı bile.

Her neyse öneriyi Jerry'ye götürmek kesinlikle delilik olurdu. Onu o *kadar* iyi tanımıyordum. Dehşete düşebilirdi. Edepsizleşebilirdi bile. Çirkin bir olay da yaşanabilirdi. Bunun için de onu usta bir üslupla denemeliydim.

Bir saat sonra birlikte kanepede oturmuş son içkilerimizi içerken,

"Biliyor musun," dedim Jerry'ye. Konuklar gitmeye başlamıştı, Samantha kapının yanında onları uğurluyordu. Karım Mary terasta Bob Swain'le konuşuyordu. Açık duran Fransız pencerelerinden görebiliyordum.

"Biliyor musun komik bir şey oldu," dedim ona otururken.

"Komik ne oldu?" diye Jerry sordu.

"Bugün öğle yemeğinde adamın biri son derece garip bir öykü anlattı. İnanılacak gibi değil."

"Ne öyküsü?" Viski uykusunu getirmeye başlamıştı.

"Bu yemek yediğim adam komşusunun karısına korkunç bir istek duyuyormuş. Arkadaşı da yemek yediğim adamın karısına aynı korkunç isteği duyuyormuş. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Yani komşu olan iki arkadaş birbirlerinin karılarından mı hoşlanıyorlar demek istiyorsun?"

"Tastamam öyle."

"Öyleyse sorun yok," dedi Jerry.

"Çok büyük bir sorun varmış. Kadınların ikisi de çok sadık ve saygıdeğer kişilermiş."

"Samantha da öyledir," dedi Jerry. "Başka bir adama bakmaz."

"Mary de. İyi bir kızdır."

Jerry bardağını boşalttı ve kanepenin yanındaki masanın üstüne dikkatle koydu.

"Öykünde sonra ne oldu? Açık saçık bir şeye benziyor."

"Olan, bu iki a.salağın, birbirlerinin karılarının ruhu duymaksızın ırzına geçebilecekleri bir kumpas kurmuş olmaları. Böyle bir şeye inanabilirsen."

"Kloroformla mı?" diye sordu Jerry.

"Yok canım. Bilinçleri tümüyle yerindeymiş."

"Olamaz," dedi Jerry. "Biri seninle dalga geçmiş."

"Sanmam," dedim. "Bu adamın bana anlatma biçimine bakılırsa, küçük ayrıntılarla filan, böyle bir şey yapmış olduğunu sanmıyorum. Aslında yapmamış olduğundan kuşkum yok. Bir de dinle bak, üstelik yalnızca bir kez de yapmamışlar. Aylardır iki üç haftada bir yapıyorlarmış!"

"Karılar da bilmiyor?"

"Ruhları bile duymuyor."

"Bunu dinlemeliyim," dedi Jerry. "Önce birer içki daha alalım."

Bara gidip bardaklarımızı doldurduk, sonra kanepeye döndük.

"Unutma ki önceleri son derece yoğun bir hazırlık ve prova gerekmiş ve planın işleyebilmesi için bir sürü özel ayrıntının karşılıklı alınıp verilmesi gerekmiş, ama çevirdikleri dolabın ana çizgileri basit: Bir gece saptamışlar, cumartesi diyelim. O gece kocalarla karılar her zamanki gibi yatacaklar, on bir, on bir buçuk filan. O andan itibaren alışılagelmiş gündelik yaşama uyulması gerekiyormuş. Biraz okuma, azıcık hoşbeş derken ışıklar sönüyor. Işıklar sönünce kocalar arkalarını dönüp uyuma numarası yapıyorlarmış. Bu, karılarının heveslenmesine engel olmak içinmiş, çünkü bu aşamada hiçbir biçimde ona izin yokmuş. Böylece karılar da uyuyormuş ama kocalar uyanık kalıyorlarmış. Buraya kadar iyi . Derken saat tam birde karılar en derin uykularındayken kocalar usulca yataktan kayıyor, terliklerini giyip pijamalarıyla doğru alt kata süzülüyorlarmış. Her biri ön kapıdan çıkıyor, kapıyı da arkasından kapatmamaya özen gösteriyorlarmış. Biri sokağın bir yanında, öbürü öte yanında, aşağı yukarı karşılıklı oturuyorlarmış. Çok sessiz, kent dışı bir mahalle olduğundan o saatte ortalarda pek kimse bulunmazmış. Bunlar da, pijamalarının içinde bu iki sinsi gölge, sokakta birbirlerinin yanından geçip her biri öbürünün evine, öbürünün yatağına, öbürünün kadınına gidiyormuş."

Jerry beni dikkatle dinliyordu. Gözleri içkiden azıcık bulanmıştı, ama her sözcüğü dikkatle dinliyordu.

"Bundan sonraki bölüm iki erkekçe eksiksiz hazırlanmış. Her biri arkadaşının evinin içini kendisininki kadar iyi biliyormuş. Aşağı katta da yukarda da karanlıkta mobilyaları devirmeden yolunu bulacak kadar iyi biliyorlarmış. Merdivenlerden yukarı çıkan yolu, yukarı kadar kaç basamak olduğunu, hangisinin gıcırdayıp hangisinin gıcırdamadığını, yukarıdaki kadının yatağın

hangi yanında uyuduğunu biliyorlarmış. Her biri terliklerini çıkarıp holde bırakmış ve yukarı çıplak ayak, pijamasıyla çıkmış. Arkadaşıma bakarsan işin bu bölümü çok heyecanlıymış. Kendinin olmayan, karanlık, sessiz bir evde yatak odasına gidiyor ve kapıları her zaman aralık duran en az üç çocuğun yatak odasının önünden geçmek zorunda."

"Çocuklar!" diye bağırdı Jerry. "Allahım, biri kalkıp da baba sen misin dese ne olur?"

"Bunların tümü göz önünde tutulmuş. O zaman hemen acil durum işlemi uygulanıyormuş. Ayrıca odaya tam süzülürken adamın karısı uyanıp da, sevgilim ne var? Ne dolaşıp duruyorsun, derse yine acil durum işleme konuyormuş," dedim.

"Acil durum işlemi de nedir?" diye sordu Jerry.

"Basit," dedim. "Adam hemen aşağı koşup ön kapıdan çıkacak ve karşıya koşup kendi evinin kapısını çalacakmış. Bu, o sırada ne yapıyor olursa olsun öbürü için de şimşek gibi aşağı koşup kapıyı açarak kendi çıkarken onun girmesi için bir işaretmiş. Böylece herkes kendi evine girmiş olacakmış."

"Yüzleri çürük yumurta kaplı olarak," dedi Jerry.

"Hiç de değil," dedim.

"O kapı zili evi ayağa kaldırabilir."

"Elbette, üstünde pijaması yukarı dönen koca da yalnızca, bu saçma sapan saatte zili kimin çaldığına bakmaya gittim. Kimse yoktu, sarhoşun biri olmalı, diyecekmiş."

"Öbürü ne yapacak? Karısı ya da çocuğu sorduğunda neden aşağı koştuğunu nasıl açıklayacak?" diye Jerry sordu.

"O da, aşağıda birinin dolaştığını duydum, yakalamak için koştum ama kaçtı, diyecek; karısı heyecanla —Onu doğru dürüst gördün mü?— diye sorduğundaysa; adam, elbette gördüm, sokaktan koşarak kaçtı, yakala-

yamayacağım kadar hızlıydı – diye yanıtlayacak ve yürekliliği için candan kutlanacakmış."

"İyi," dedi Jerry, "Bu, işin kolay yanı. Şimdiye kadar olanlar iyi bir düzenlemeyle zamanlama sorunu ama bu iki şehvet düşkünü tip birbirlerinin karılarının yataklarına girdiklerinde ne oluyor?"

"Dosdoğru girip yatıyorlar."

"Kadınlar uyuyor," dedi Jerry.

"Biliyorum," dedim, "bunun için de hemen çok tatlı ama çok ustaca bir aşk oyununa girişiyorlar, bu hanımlar iyice uyanırlarsa çıngıraklı yılanlar kadar şamatacı olurlar."

"Konuşma yok herhalde," dedi Jerry.

"Tek bir söz bile."

"Pekâlâ, kadınlar uyandı ve elleri çalışmaya başladı. Her şeyden önce, beden ölçülerine ilişkin basit bir soruya ne dersin? Yeni adamla koca arasındaki farka ne diyorsun? Uzunluk, kısalık, şişmanlık ya da zayıflık? Bu adamların fizik olarak birbirlerinin eşi olduklarını bana söylemeyeceksin herhalde?"

"Eşi olmadıkları kesin ama beden yapısı ve boy olarak aşağı yukarı benziyorlarmış. Bu şartmış. İkisi de tertemiz tıraş olmuş durumdaymış, başlarındaki saç da aşağı yukarı birbirlerininki kadarmış. Bu tür benzerliğe her zaman rastlanabilir. Senle beni al örneğin. İkimiz de kabaca boy ve yapı olarak birbirimizi andırıyoruz, değil mi?"

"Andırıyor muyuz?" dedi Jerry.

"Boyun kaç?" dedim.

"Tam bir seksen üç."

"Ben bir seksen. Üç santim fark var. Kilon ne kadar?"

"Seksen dört."

"Ben seksen," dedim, "dostlar arasında dört kilonun ne önemi var?"

Bir duralama oldu, Jerry Fransız pencerelerinden dışarı, karım Mary'nin durduğu terasa bakıyordu. Mary hâlâ Bob Swain'le konuşuyordu, akşam güneşi saçlarında parlıyordu. Dolgun göğüslü esmer güzeli bir kadındı. Jerry'yi gözledim. Dilinin çıkıp alt dudağını boydan boya yaladığını gördüm.

"Galiba haklısın," dedi Jerry. Hâlâ Mary'ye bakıyordu. "Senle benim ölçülerimiz benziyor." Dönüp yeniden bana baktığında iki yanağında da küçük iki kızarıklık vardı.

"Şu iki adamı anlatmaya devam et," dedi, "öbür farklılıkları ne yapmışlar?"

"Yüzleri mi? Karanlıkta yüzlerini kimse görmeyecek ki, " dedim.

"Yüzlerden söz etmiyorum," dedi Jerry.

"Neden söz ediyorsun öyleyse?"

"Horozlarından söz ediyorum. Tüm bunlar onun için, öyle değil mi? Şimdi tutup da bana..."

"Evet, sana diyeceğim ki, adamların ikisinin de sünnetli olması ya da olmaması koşuluyla önemli bir sorun çıkmamış."

"Yani sen şimdi ciddi olarak ne kadar erkek varsa tümünün horozlarının da aynı ölçülerde mi olduğunu söylüyorsun?" dedi Jerry. "Çünkü değildir."

"Olmadığını biliyorum."

"Bazıları çok büyüktür, bazıları güdüktür."

"Her zaman olağandışı durumlar vardır," dedim ona, "ama ne kadar çok erkeğin ölçülerinin bir iki santim farkla aynı olduğunu duysan şaşarsın. Arkadaşıma bakarsan yüzde doksanı normalmiş. Yalnızca yüze onu dikkate değer biçimde büyük ya da küçükmüş."

"Ben buna inanmıyorum," dedi Jerry.

"Doğruluğunu bir araştır da bak," dedim. "Her limana uğramış kızın birine sor."

Jerry viskisinden uzun, ağır bir yudum aldı, bardağının üstünde kalan gözleri yine terastaki Mary'ye bakıyordu.

"İşin geri kalanı ne olacak peki?" dedi.

"Sorun değil," dedim.

"Bok değil," dedi. "Bunun neden düzmece bir öykü olduğunu söyleyeyim mi sana?"

"Söyle bakalım."

"Yıllardır evli olan bir karı kocanın bir tür alışkanlık geliştirmiş olduğunu herkes bilir. Bu kaçınılmazdır. Hey Allahım, yeni bir uygulamacı bir anda fark edilecektir. Öyle olacağını sen de bal gibi biliyorsun. Ansızın tümüyle değişik bir usulle işe girişip kadının da bunu fark etmemesini bekleyemezsin, ne kadar şehvetli olursa olsun. İlk anda farenin kokusunu alacaktır!"

"Alışkanlık kopya edilebilir," dedim. "O alışkanlığın her ayrıntısının önceden iyice anlatılması koşuluyla."

"Bu biraz özel bir şey olmuyor mu?" dedi Jerry.

"İşin tümü özel. Her erkek kendi öyküsünü anlatacak. Genellikle ne yaptığını harfi harfine anlatacak. Her şeyi. Kendi payına düşeni. İncelikleri. Baştan sona o alışkanlığın tümünü."

"Aman Allah," dedi Jerry.

"Bu adamların her biri yeni bir rol ezberlemek zorundaymış. Yani sonuç olarak bir aktör olması gerekiyormuş. Öbür kişiliğin canlı bir örneği oluyormuş."

"Bu o kadar kolay değil," dedi Jerry.

"Arkadaşıma bakarsan hiç de sorun olmuyormuş. Dikkat edilmesi gereken nokta kendini kaptırıp yeni şeyler üretmeye başlamamakmış. Evrelere göre verilen yönergeleri çok dikkatle izlemek ve onlara eksiksiz uymak zorunluymuş."

Jerry içkisinden bir yudum daha aldı. Terasta duran Mary'ye de bir kez daha göz attı. Sonra bardağı elinde kanepede arkasına yaslandı.

"Şu iki tip," dedi, "gerçekten işin içinden çıkmışlar mı?"

"Çıktıklarını adım gibi biliyorum. Hâlâ yapıyorlar. Her üç haftada bir."

"Olağanüstü bir öykü ve son derece de çılgınca tehlikeli bir şey. Yakalanırsan kopacak kızılca kıyameti düşün bir. Anında boşanma. Yani iki boşanma. Her biri sokağın bir yanında. Değmez," dedi.

"Yürek ister," dedim ben de.

"Toplantı dağılıyor," dedi Jerry, "Herkes Allahın cezası karısıyla evine gidiyor."

Bundan sonra da başka bir şey söylemedi. Konuklar hole doğrulurken içkilerimizi yudumlayarak biraz daha orada oturduk.

Jerry ansızın,

"Şu arkadaşın, keyifli olduğunu söyledi mi?" diye sordu.

"Müthiş ilginç olduğunu söyledi. Göze alınan tehlike yüzünden sıradan hazların yüzde yüz yoğunlaştığını söyledi. Dünyada bu işi yapmanın en olağanüstü yolunun karısından habersiz kocanın rolünü oynamak olduğuna yemin etti."

O anda Mary Bob Swain'le birlikte o yüksek kapıdan içeri girdi. Bir elinde boş bir bardak, öbüründe de alev renkli bir açelya vardı. Açelyayı terastan koparmıştı.

"Sizi izliyordum," dedi, çiçeği tabanca gibi bana doğrultmuştu. "On dakikadır aralıksız konuşuyorsunuz. Sana neler anlatıyordu Jerry?"

Jerry sırıtarak,

"Açık saçık bir öykü," dedi.

"İçince anlatır," dedi Mary.

"İyi bir öyküydü," dedi Jerry. "Ama tümüyle olanaksız. Söyle de sana da anlatsın."

"Ben açık saçık öyküler sevmem. Haydi Vic. Gitme zamanı geldi." Jerry gözlerini onun harika göğüslerine dikerek,

"Daha gitmeyin. Bir içki daha için," dedi.

"Hayır, sağ ol. Çocuklar akşam yemeği için feryat ediyordur. Çok güzel bir toplantıydı," dedi Mary.

Jerry kanepeden kalkarken,

"Bana bir iyi geceler öpücüğü vermeyecek misin?" dedi. Mary'nin ağzına uzandı, ama o çabucak başını çevirince yanağının ucuna denk getirebildi.

"Git başımdan Jerry. Sarhoşsun," dedi Mary.

"Sarhoş değilim. Zamparayım."

"Benimle zamparalık etmeye kalkma delikanlı," dedi Mary sert bir tavırla. "Bu tür konuşmalardan nefret ederim. Göğüslerini şahmerdan[1] gibi önünde taşıyarak sert adımlarla yürüyüp çıktı.

"Hoşça kal Jerry. Çok güzel bir toplantıydı," dedim.

Mary suratı bir karış halde beni bekliyordu.

Samantha da oradaydı, son konukları geçiriyordu – becerikli parmakları, düzgün teni ve gergin, tehlikeli baldırlarıyla Samantha.

Beyaz dişlerini göstererek,

"Neşelensene Vic," dedi. Bir yaratılış, dünyanın başlangıcı, ilk doğan gün gibiydi.

"İyi geceler Vic, sevgilim," dedi. Parmaklarını içime sokup da karıştırmış gibi geldi bana.

Mary'nin peşinde evden çıktım.

Mary,

"İyi misin?" diye sordu bana.

"Evet. Neden?"

Şahmerdan: Aşağı inip yukarı çıkan büyük demir tokmak.

"İçtiğin kadarı kimi olsa hasta ederdi," dedi.

Bizim evi Jerry'ninkinden ayıran bodur, eski bir çit, arasında da geçmek için her zaman kullandığımız bir aralık vardı. Mary'yle sessiz sedasız oradan geçtik. Eve girdik, Mary bir yığın sucuklu yumurta pişirdi, çocuklarla yedik.

Yemekten sonra dışarıda dolaşıp durdum. Yaz akşamı serin, temizdi; yapacak başka işim de olmadığından ön bahçedeki çimleri biçmeye karar verdim. Barakadan çim biçme makinesini alıp işe koyuldum. Sonra da arkasındaki o bitmez tükenmez git gel hareketine başladım. Çim biçmeyi severim. İnsanı dinlendiren bir işlevdir, ön bahçede giderken Samantha'nın evine bakma, gelirken de onu düşünme olanağım vardı.

İşe başlayalı on dakika olmuştu ki Jerry geze dolana çitteki aralığın oraya geldi. Pipo içiyordu, elleri cebindeydi, çimenliğin kıyısında durup beni gözlemeye başladı. Makineyle önüne gittim, ama motoru çalışır bıraktım.

"Merhaba aslan parçası ," dedi. "Ne var ne yok?"

"Kafesimdeyim. Sen de öyle."

"Şu senin küçük karın," dedi, "gerçek olamayacak kadar soğuk ve ciddi."

"A, bilirim."

"Kendi evimde beni azarladı."

"Pek sayılmaz."

Hafifçe gülümseyerek,

"O kadarı yeterliydi," dedi.

"Ne için yeterliydi?"

"Ondan bunun acısını biraz çıkarmamı istetmesi için. Öğle yemeğinde arkadaşının anlattığı şeye bizim de girişmemizi önerseydim ne derdin?"

Bunu söyler söylemez beni öyle bir heyecan dalgası sardı ki, midem ağzımdan fırlayacakmış gibi oldu. Çim makinesinin kulpuna yapıştım ve motoru hızlandırdım.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" dedi Jerry.

Yanıtlamadım.

"Bak," dedi, "çirkin bir fikir olduğunu düşünüyorsan, söylediğimi unut. Bana kızmadın değil mi?"

"Sana kızmadım Jerry. Yalnızca, bunu *bizim* yapabileceğimiz hiç aklıma gelmemişti."

"Benim geldi. Kurgu kusursuz. Sokağı geçmemize bile gerek yok." Yüzü ansızın aydınlandı, gözleri iki yıldız gibi parlıyordu.

"Ee. Ne diyorsun Vic?"

"Düşünüyorum."

"Belki de Samantha'dan hoşlanmıyorsun."

"Doğrusunu istersen bilmiyorum," dedim.

"Müthiş keyiflidir," dedi Jerry. "Garanti ederim."

Tam bu anda Mary'nin ön verandaya çıktığını gördüm.

"Mary geldi. Çocukları arıyor. Yarın biraz daha konuşuruz," dedim.

"Anlaştık öyleyse?"

"Olabilir Jerry ama acele etmemek koşuluyla. Başlamadan, her şeyin yolunda olduğundan zerre kadar kuşkum olmasın isterim. Kahrolası, bu iş tepeden tırnağa bir fıçı barut!

"Hayır, değil," dedi Jerry. "Arkadaşın ilginç olduğunu söylemiş. Kolay demiş."

"A, evet," dedim, "arkadaşım, elbette ama her durum farklıdır." Çim biçme makinesinin gazı kısma supabını açıp biçe biçe çayırlığın öte yanına yürüdüm. Öbür uca varıp da arkamı döndüğümde Jerry çitteki aralıktan geçmiş, evinin ön kapısına doğrulmuştu bile

Ondan sonraki birkaç hafta Jerry'yle benim için yoğun bir kumpas kurma dönemiydi. Stratejiyi tartışmak için barlar ve lokantalarda gizli toplantılar düzenliyor, arada da o işten çıkınca büroma geliyor, kapalı ka-

pılar ardında planlama oturumu yapıyorduk. Ne zaman kuşkulu bir nokta belirse Jerry hep,

"Arkadaşın ne yapmıştı?" diyordu. Ben de zamana oynuyor,

"Arayıp bunu ona sorayım," diyordum.

Bir sürü konferans, bir o kadar da konuşmadan sonra aşağıdaki ana noktalar üzerinde anlaştık:

1. *O* gün cumartesi olmalıydı.

2. *O* gün akşam karılarımızı yemeğe götürecek, dördümüz birlikte güzel bir yemek yiyecektik.

3. Jerry'yle pazar günü tam sabaha karşı birde evlerimizden çıkacak, çitteki aralıktan geçecektik.

4. Karılarımız uykuya dalar dalmaz bire kadar karanlıkta yatakta yatmak yerine usulca aşağı, mutfağa inip kahve içecektik.

5. Acil durumda ön kapının zili fikrini uygulayacaktık.

6. Karşılıklı dönüş saati için tam iki saptanmıştı.

7. Yanlış yataktayken kadından herhangi bir soru gelirse, yanıt, dudaklar sımsıkı kapalı ıh-hıh sesiyle verilecekti.

8. Benim hemen sigarayı bırakıp bir pipo edinmem ve Jerry gibi 'kokmam' gerekiyordu.

9. İkimiz de bir an önce aynı marka şampuan ve tıraş losyonu kullanmaya başlamalıydık.

10.İkimiz de yatakta saatlerimizi çıkarmadığımız için, biçimleri de benzediğinden, onları değiştirmeye gerek görmedik. İkimiz de yüzük takmıyorduk.

11.Her birimizde kadının kesinlikle kendi kocasıyla özdeşleştireceği özel bir şey olmalıydı. Biz de 'Yapışkan Yara Bandı Numarası'nı icat ettik. Uygulaması şöyle olacaktı: *O* gün çiftler akşam yemeğinden hemen sonra evlerine döndüklerinde iki koca da azıcık peynir yemek için mutfağa gideceğini söyleyecekti. Bu arada sağ elinin başparmağının ucuna dikkatle büyük bir yara

bandı yapıştıracaktı. Sonra da parmağını havaya kaldırarak karısına, "Elimi kestim. Önemli değil, ama azıcık kanadı," diyecekti. Daha sonraysa yatakları değiştirdiklerinde kadın yara bandı sarılı parmağı hemen fark edecek (adam da buna özen gösterecekti) ve dosdoğru kocasıyla bağlantı kuracaktı. Hatırı sayılır bir psikolojik numara olan bu oyun, kadınların aklına gelebilecek en küçük kuşkuyu dağıtmak için tasarlanmıştı.

Temeldeki tasarımlar bu kadardı. Bundan sonraysa tartışmalarımızda 'Tasarım Alıştırması' dediğimiz şey geliyordu. Önce Jerry bana öğretmenlik etti. Bir pazar öğleden sonrası karısıyla çocuklar dışarıdayken onun evinde üç saatlik bir çalışma yaptırdı. Yatak odalarına daha önce girmemiştim. Tuvalet masasının üstünde Samantha'nın kokuları, fırçaları ve öbür bir sürü ıvır zıvırı duruyordu. Çorapları bir iskemlenin arkasına atılmıştı. Beyazlı mavili geceliği banyoya açılan kapının arkasında asılıydı.

"Bak şimdi," dedi Jerry, "içeri girdiğinde zifiri karanlık olacak. Samantha bu yanda uyur, onun için sen yatağın ayakucundan dolanıp öbür yandan girmelisin. Gözlerini bağlayıp seni öyle çalıştıracağım."

Önce, gözüm bağlı, odanın içinde sarhoş gibi dolaşıp durdum, ama bir saat kadar çalıştıktan sonra kursu başarıyla sonuçlandırmayı becerebildim. Yine de Jerry sınıfı geçirmeden gözüm bağlı olarak ön kapıdan girip holü geçmem, merdivenleri çıkmam, çocukların odasını geçip Samantha'nın odasına girmem ve tam olarak doğru yerde durmam gerekti. Üstelik bunları bir hırsız gibi sessizce yapacaktım. Tümü, üç saatlik zorlu bir çalışma gerektirdi, ama sonunda başardım.

Ondan sonraki pazar Mary'yle çocuklar kilisedeyken aynı tür bir çalışmayı bizim evde Jerry'ye ben uyguladım. İşin girdisini çıktısını o benden daha çabuk öğ-

rendi ve bir saat içinde ayağını bir kez bile yanlış yere basmadan körebe sınavını geçti.

Yatak odasına girdiğimizde kadınların başucu abajurlarının fişini çekmeye bu çalışma sırasında karar verdik. Jerry gözü bağlıyken prizi bulup fişi çekmeyi denedi, ondan sonraki hafta sonu da Jerry'nin evinde ben aynını yaptım.

Sıra, şimdiye kadar yaptığımız alıştırmaların en önemlisine gelmişti. Buna 'Baklayı Ağzından Çıkarmak' adını koyduk; ikimiz de karılarımızla sevişirken benimsediğimiz tüm işlemleri en küçük ayrıntısına varıncaya kadar birbirimize tarif edecektik. İkimizden birinin arada bir denemiş ya da denememiş olabileceği masalsı çeşitlemelerle kafamızı yormamaya karar verdik. Birbirimize en sıradan alışkanlığı, en az kuşku çekecek olanı öğretmekle ilgiliydik.

Toplantı bir çarşamba akşamüstü çalışanlar eve gittikten sonra benim büromda yapıldı. Önceleri ikimiz de biraz sıkılgandık, ne o ne de ben başlamak istiyorduk. Ben de bir şişe viski çıkardım, birkaç sert içkiden sonra gevşedik ve öğreti başladı. Jerry anlatırken ben notlar aldım, ben konuşurken de o. Her şeyin sonunda Jerry'yle benim 'rutin'im arasındaki tek farkın tempo olduğunu anladım, ama ne farktı yani! (Söylediğine bakılırsa) her şeyi öyle rahat bir biçimde ele alıyor, zamanı öyle aşırı derecede uzatıyordu ki, kendi kendime arada bir her şeyin orta yerinde eşinin uyuyakalıp kalmadığını merak ettim. Her neyse benim işim eleştirmek değil kopya etmekti ve hiç sesimi çıkarmadım.

Jerry o kadar ağzı sıkı değildi. Kişisel tarifim sonucunda,

"Gerçekten böyle mi yapıyorsun?" diyecek kadar da ataktı.

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Yani her şey bu kadar çabucak olup bitiyor mu?"

"Bana bak," dedim. "Birbirimize ders vermeye gelmedik buraya. Olayı öğrenmek için buradayız."

"Biliyorum ama senin tarzını olduğu gibi kopya edersem kendimi az buçuk enayi gibi hissedeceğim. Hey Allahım, kent dışı bir istasyondan şimşek gibi geçen hız katarı gibi başlayıp bitiriyorsun!"

Ağzım açık bakakaldım.

"O kadar şaşırma," dedi, "bana anlattığına bakılırsa insan..."

"Ne der?"

"Aman, boş ver."

"Teşekkürler," dedim. Kızmıştım. Dünyada öbür insanları geride bıraktığımı bildiğim iki şey vardır: Biri araba kullanmak, öbürü de ne olduğunu anladığınız şey. Bunun için de karşımda oturup kendi karıma nasıl davranacağımı bilmediğimi söylemesi inanılmayacak derecede korkunç bir yüzsüzlüktü. Bilmeyen oydu, ben değil. Zavallı Samantha. Yıllar boyu dayanmak için neler çekti kimbilir.

"Böyle söylediğim için kusura bakma," dedi Jerry ve bardaklarımıza biraz daha viski koydu.

"Dünyanın en büyük değiştokuşuna!" dedi. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Bugün çarşamba. Bu cumartesine ne dersin?"

"Allah!" dedi Jerry.

"Her şey aklımızda tazeyken yapmalıyız. Anımsanacak o kadar çok şey var ki," dedim.

Jerry pencereye doğru yürüyüp aşağı caddedeki trafiğe baktı.

Arkasını dönerken,

"Pekâlâ," dedi, "gelecek cumartesi olacak!" Sonra her birimiz kendi arabamızda evlerimize yollandık.

Mary'ye,

"Jerry'yle seni ve Samantha'yı cumartesi akşamı yemeğe götürmeye karar verdik," dedim. Mutfaktaydık, Mary çocuklara köfte kızartıyordu.

Bir elinde tava, öbür elinde kaşık dönüp yüzüme baktı. Mavi gözleri dosdoğru benimkilerin içine bakıyordu.

"Aman Allahım Vic," dedi, "ne hoş, peki neyi kutluyoruz?"

Ben de dosdoğru ona baktım,

"Yeni yüzler görmenin bir değişiklik olacağını düşündüm. Eskiden beri hep aynı evlerde aynı insanlarla görüşüyoruz."

Bir adım atıp yanağımdan öptü.

"Ne iyi adamsın. Seni seviyorum," dedi.

"Çocuk bakıcısına telefon etmeyi unutma."

"Hayır, bu akşam ederim."

Perşembe ve cuma çabucak geçiverdi, ansızın cumartesi oldu. *O* gündü. Çılgınca bir heyecanla uyandım. Kahvaltıdan sonra yerimde duramadığım için dışarı çıkıp arabayı yıkamaya karar verdim. Jerry piposu ağzında tembel tembel gezinerek çitteki aralığa geldiğinde ben bu işin yarısındaydım.

"Selam aslan parçası," dedi, "büyük gün bugün."

"Biliyorum," dedim. Benim de ağzımda bir pipo vardı. İçmek için kendimi zorluyordum, ama yanık tutmak sorun oluyordu, dumanı da dilimi yakıyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi Jerry.

"Bomba gibi," dedim. "Ya sen?"

"Sinirliyim," dedi.

"Sinirli olma Jerry."

"Yapmaya çalıştığımız bombok bir şey," dedi, "umarım altından kalkarız."

Ön camı parlatmayı sürdürdüm. Jerry'nin daha önce hiçbir şey için tedirginleştiğini görmemiştim. Bu beni biraz kaygılandırdı.

"İlk deneyen kişiler biz olmadığımız için çok seviniyorum. Daha önce kimse yapmamış olsaydı, tehlikeyi göze alamazdım sanıyorum,"dedi Jerry.

"Katılıyorum," dedim.

"Çok fazla sinirli olmamı engelleyen tek şey, arkadaşının bu işin son derece kolay olduğunu düşünmesi."

"Arkadaşım işin çantada keklik olduğunu söyledi, ama Allah aşkına Jerry akşam da sinirli olma sakın. Bu, felaketimiz olur," dedim.

"Merak etme," dedi, "ama hey Allahım, çok heyecanlı, değil mi?"

"Gerçekten heyecanlı."

"Bak," dedi Jerry, "bu akşamki içki âleminde ağırdan alalım."

"İyi fikir," dedim, "Sekiz buçukta görüşürüz."

Sekiz buçukta Samantha, Jerry, Mary ve ben Jerry'nin arabasıyla Billy's Steak House'a gittik. Adına karşın lokanta, kaliteli ve pahalıydı; kızlar da duruma uygun, uzun giysiler giymişlerdi. Samantha önünün yarısına inmeden başlamayan yeşil bir şey giymişti, daha önce hiç bu kadar güzel görmemiştim onu. Masamızda mumlar vardı. Samantha karşımda oturmuştu, eğilip de yüzü aleve her yaklaştığında alt dudağının tam ortasındaki o minik deri kabarcığını görebiliyordum.

Garsondan yemek listesini alırken,

"Şimdi," dedi, "bakalım bu akşam ne yiyeceğim?"

Ho-ho-ho dedim içimden, yerinde bir soru.

Lokantada her şey yolunda gitti, kızlar eğlendiler. Jerry'nin evinin önüne geri döndüğümüzde on bir kırk beşti, Samantha,

"Hadi gelin birer 'yolluk' içelim," dedi.

Ben,

"Teşekkürler ama biraz geç oldu. Daha bebek bakıcısı da evine götürülecek," dedim.

Mary'yle evimize doğru yürüdük, ön kapıdan girerken *şimdi* dedim kendi kendime, *şu andan itibaren* geri sayma başlıyor. Kafamı açık tutmalı ve hiçbir şeyi unutmamalıyım.

Mary bebek bakıcısının parasını öderken ben de buzdolabına gidip bir parça Kanada peyniri buldum. Dolaptan bir yara bandı, çekmeceden de bir bıçak aldım. Sağ elimin başparmağının tepesine bandı sarıp Mary'nin arkasını dönmesini bekledim.

Görmesi için elimi kaldırarak,

"Elimi kestim," dedim, "önemli değil, ama azıcık kanıyor."

Söylediği tek şey,

"Bu akşam yeterince yediğini sanıyordum," oldu. Yine de bant aklına girmiş, benim ilk küçük görevim de tamamlanmıştı.

Bebek bakıcısını eve götürdüm, gelip yatak odasına çıkıncaya kadar gece yarısına yaklaşmıştı ve Mary ışığı açık, yarı yarıya uykuya dalmıştı bile. Yatağın benim yanımdaki abajuru söndürüp soyunmak için banyoya girdim. Orada on dakika kadar oyalandım, çıktığımda Mary umduğum gibi iyice derin uykuya dalmıştı. Yanına yatmama gerek yok gibiydi. Ben de Jerry'ye kolaylık olsun diye benim yandaki yorganı şöyle azıcık açtım, sonra terliklerimle aşağı mutfağa inip elektrikli çaydanlığın düğmesini çevirdim. Şimdi on iki on yediydi. Geçecek kırk üç dakika...

On iki otuz beşte Mary'le çocuklara bakmak için yukarı çıktım. Herkes deliksiz uykudaydı.

On iki elli beşte, geri saymanın sıfırına beş dakika kala son bir kez göz atmak için yeniden yukarı çıktım. Mary'nin yanına gidip adını fısıldadım. Ses seda çıkmadı. İyi. *Tamam! Haydi gidiyoruz!*

Pijamalarımın üstüne kahverengi bir yağmurluk geçirdim. Evin tümüyle karanlığa gömülmesi için mutfa-

ğın ışığını söndürdüm. Ön kapıyı çekmeden kapadım. Sonra da müthiş bir canlılık duygusuyla sessizce geceye adım attım.

Sokağımızda karanlığı aydınlatacak lamba yoktu. Ay da yoktu, tek bir yıldız bile görünmüyordu. Zifir gibi kör karanlık bir geceydi ama hava ılıktı, bir yerlerden de hafif bir esinti geliyordu.

Çitteki aralığa doğruldum. Ancak çok yaklaştığımda çiti gördüm ve aralığı bulabildim. Orada durdum, bekledim. Derken Jerry'nin ayak seslerinin bana doğru geldiğini duydum.

"Ne haber aslan parçası," dedi fısıltıyla, "her şey yolunda mı?"

"Her şeyi hazırladım sana," dedim.

Yürüdü. Evime doğru giderken terlikli ayaklarının çimenlerin üstünde çıkardığı hafif sesi duydum. Ben de onunkine doğru yürüdüm.

Jerry'nin ön kapısını açtım. İçerisi dışarıdan daha da karanlıktı. Kapıyı dikkatle kapadım. Yağmurluğumu çıkarıp kapının koluna astım. Terliklerimi çıkarıp kapının yanındaki duvarın dibine yerleştirdim. Yüzüme yaklaştırdığımda elimi görmüyordum. Her şeyin dokunmayla halledilmesi gerekiyordu.

Hey Allahım, iyi ki Jerry gözlerim bağlı o kadar uzun zaman çalıştırmıştı beni. Şu anda yol gösteren ayaklarım değil, parmaklarımdı. Ya sağ, ya da sol elimin parmaklarının bir an için bile bir şeye değmediği olmuyordu; bir duvar, tırabzan, bir mobilya, bir pencere perdesi... Bense bu arada hep nerede olduğumu biliyor ya da bildiğimi sanıyordum, ama başka birinin evine gecenin yarısında ayaklarının ucuna basa basa izinsiz girmek insanın tüylerini diken diken eden, dehşet verici bir duyguydu. Merdivenlerden yukarı el yordamıyla yolumu bularak çıkarken kendimi geçen kış ön odaya girip televizyonu çalan hırsızları düşünürken buldum.

Ertesi sabah polis geldiğinde garajın önündeki karların arasında duran koskoca bir kaka yığınını gösterdim.

Polislerden biri,

"Hemen her zaman böyle yaparlar," dedi, "ellerinde değil. Korkuyorlar."

Üst kata vardım. Sağ elimin parmak uçlarıyla duvara hep dokunarak sahanlığı geçtim. Koridordan aşağı yürümeye başladım; ama elim, çocukların odası olan ilk kapıyı bulunca duraladım. Kapı hafifçe aralıktı. Dinledim. Sekiz yaşındaki genç Robert Rainbow'un içerde düzenli soluklar alıp verdiğini duyabiliyordum. Yürüdüm. İkinci çocuk odasının kapısını buldum. Burası, altı yaşındaki Billy'yle üç yaşındaki Amanda'nındı. Durup dinledim. Her şey yolundaydı. Büyük yatak odası dört metre kadar ötede, koridorun ucundaydı. Kapıya vardım. Tasarladığımız gibi Jerry kapıyı açık bırakmıştı. İçeri girdim. Samantha'nın uyanık olabileceğinin bir belirtisine kulak kabartarak kapının önünde hiç kımıldamadan durdum. Her şey sessizdi. Samantha'nın yattığı yana gidinceye kadar duvar boyunca dokunarak yürüdüm. Hemen yere çömelip başucu abajurunun prizini buldum. Fişten çıkarıp halının üstüne bıraktım. İyi. Çok daha güvenliydi şimdi. Doğruldum. Samantha'yı göremiyor ve önceleri hiçbir şey duyamıyordum. Yatağın üstüne iyice eğildim. Hah, tamam soluklarını duyabiliyordum. Ansızın o akşam sürdüğü ağır misk kokusu hafifçe burnuma çarptı ve kanın hızla kasıklarıma aktığını duyumsadım. İki parmağım hep yatağın kıyısına hafifçe dokunarak ayaklarımın ucuna basa basa büyük yatağın çevresini çabucak dolandım.

Artık yapacağım tek şey yatağa girmekti. Öyle yapım ama ağırlığımı şilteye bırakırken yayların gıcırtısı odada tüfek gibi patladı. Soluğumu tutup kımıltısız yattım. Yüreğimin boğazımda motor gibi gümbürdediğini

duyabiliyordum. Samantha'nın arkası bana dönüktü. Kımıldamadı. Örtüyü göğsüme ona doğru döndüm. Samantha'dan bir dişi sıcaklığı yayılıyordu. Haydi başlıyoruz öyleyse! *Şimdi*.

Elimi kaydırıp bedenine dokundum. Geceliği sıcak, ipeksiydi. Elimi hafifçe kalçalarının üstünde tuttum. Yine kımıldamadı. Bir dakika kadar öyle bekledim, sonra kalçasının üstünde duran elimi, hırsızlama yoluna devam edip keşfe çıkmaya bıraktım. Ağır, temkinli ve en doğru biçimde parmaklarım alevlendirme işlemine başladı.

Samantha şöyle bir kımıldadı. Arkaüstü döndü. Sonra yarı uykulu mırıldandı.

"Ah canım...Ah Allahım...Aman Yarabbi, sevgilim!"

Ben elbette hiç sesimi çıkarmadım ve işimi sürdürdüm.

Birkaç dakika daha geçti.

Hâlâ öylece yatıyordu.

Bir dakika daha geçti. Bir tane daha. Kılı kıpırdamıyordu.

Alev alınıncaya kadar bunun ne kadar süreceğini merak ettim.

Azimle direndim.

İyi de bu suskunluğun nedeni neydi? Bu tepeden tırnağa taş gibi hareketsizlik ve donmuş tavır nedendi?

Ansızın kafama dank etti. Jerry'yi hepten unutmuştum! Öylesine kanım beynime sıçramıştı ki, onun Samantha'nın alışık olduğu kendine has özel hareket yöntemi tümüyle aklımdan çıkmıştı! Ben kendi bildiğim gibi yapıyordum, onunki gibi değil! Onun yöntemi benimkinden çok daha karmaşıktı. Gülünç denecek kadar özenliydi. Hiç gereği yoktu bunun. Yine de Samantha'nın alışık olduğu buydu, şimdi de farkı anlıyor, neler olup bittiğini çıkarmaya çalışıyordu.

Ama artık yönergeyi değiştirmek için çok geçti. Sürdürmeliydim.

Sürdürdüm. Yanımdaki kadın yerinden fırlamış bir yay gibi kıvrılmış yatıyordu. Teninin altındaki gerilimi duyumsayabiliyordum. Terlemeye başladım.

Ansızın garip, hafif bir inilti koyverdi.

Beynime daha da berbat düşünceler üşüştü. Hasta olabilir miydi? Kalp krizi mi geçiriyordu? Çabucak defolup gitmeli miydim?

Yine inledi, bu kez biraz daha yüksek. Derken bir anda bağırmaya başladı.

"Evet-evet-evet-evet-evet!" ve ağır ağır yanan fünyesi yerine ulaşmış bir bomba gibi patlayarak canlandı. Kollarımdan yakaladığı gibi öyle akıl almaz bir azgınlıkla saldırdı ki, üstüme bir kaplan çullanmış gibi geldi.

Ya da dişi kaplan mı demeliydim?

Samantha'nın o gece bana yaptıklarını bir kadının yapabileceğini asla düşünemezdim. Beni köklerimden çekip koparan, dört bir yana savurarak göklere, varlığını bile bilmediğim yerlere uçuran bir kasırga, baş döndürücü, çılgın bir kasırgaydı.

Bense katılamıyordum. Nasıl katılabilirdim ki? Çaresizdim. Gökyüzünde savrulan bir palmiye, bir kaplanın pençelerindeki kuzuydum. Yapabildiğim tek şey soluk almaktı.

Yine de vahşi bir kadının ellerine kendini bırakmak büyüleyiciydi ve geçen on, yirmi, otuz dakika —nereden bilecektim?— bora kudurup durdu, ama benim burada, okuyucuyu yakışık almayan ayrıntılarla eğlendirmek gibi bir amacım yok. Kirli çamaşırların orta yerde yıkanmasını onaylamam. Kusura bakmayın ama bu böyle. Yalnızca ağzı sıkılığımın aşırı bir tatsızlık duygusu yaratmayacağını umuyorum. Hiç kuşkusuz benim tat duygumda olumsuz bir şey yoktu ve bu kavurucu hummanın sonunda konu komşuyu ayağa kaldıracak

bir çığlık koyverdim. Sonra da söndüm. Boşalmış bir şarap tulumu gibi buruştum.

Samantha, bir bardak su içmişçesine arkasını döndü ve hemen uyuyakaldı.

Üfff!

Kımıldamadan yattım, ağır ağır kendime geliyordum.

Gördünüz mü, alt dudağındaki o kabarıklık için söylediğim doğruymuş, değil mi?

Düşününce bu akıl almaz çılgınlıkla ilgili her şeyde üç aşağı beş yukarı haklı olduğum ortaya çıkıyordu. Ne zaferdi ama! Kendimi olağanüstü bir biçimde gevşemiş ve son zerreme kadar tüketilmiş hissediyordum.

Saatin kaç olduğunu merak ettim. Saatim fosforlu değildi. Gitsem iyi olacaktı. Yataktan dışarı süzüldüm. El yordamıyla, bu kez daha az sakıngan, yatağın çevresini dolandım, odadan çıktım, koridoru geçip merdivenlerden indim ve evin holüne geldim. Yağmurluğumla terliklerimi buldum. Giydim. Yağmurluğumun cebinde bir çakmak vardı. Yaktım ve saate baktım. İkiye sekiz vardı. Sandığımdan daha geç, ön kapıyı açtım ve kapkara geceye adımımı attım.

Düşüncelerim Jerry'de yoğunlaşmaya başlıyordu. İyi miydi? İşin altından kalkmış mıydı? Karanlığın içinde çitteki aralığa doğru yürüdüm.

Yanı başımda bir ses,

"Ne haber aslan parçası," dedi fısıltıyla.

"Jerry!"

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jerry.

"Harika," dedim, "Müthiş. Senden ne haber?"

Ben de öyle," dedi. Bir an, karanlıkta bana sırıtan beyaz dişlerinin parıltısını gördüm. Koluma dokunarak,

"Başardık Vic!" diye fısıldadı. "Haklıymışsın! Oldu! Olağanüstü heyecan vericiydi!"

"Yarın görüşürüz," diye fısıldadım. "Eve git!"

Ayrıldık. Ben çitten geçip evime girdim. Üç dakika sonra kazasız belasız kendi yatağıma girmiştim ve kendi karım yanı başımda deliksiz uyuyordu.

Ertesi sabah pazardı. Sekiz buçukta kalktım, her pazar olduğu gibi aileye kahvaltı hazırlamak için aşağı pijamalarım ve sabahlığımla indim. Mary'yi uyur bırakmıştım. Oğlanların ikisi de, dokuz yaşındaki Victor'la yedisindeki Wally aşağı inmişlerdi bile.

"Selam baba," dedi Wally.

"Size değişik, muhteşem bir kahvaltı hazırladım," diye duyurumu yaptım.

Oğlanların ikisi birden,

"Ne?" dediler. Kente inip pazar gazetesini almışlar, resimli romanları okuyorlardı.

"Ekmeklere tereyağı sürüyor, sonra da üzerine portakal marmeladı yayıyoruz. Marmeladın üstüne de kıtır kıtır pastırma dilimleri koyuyoruz."

"Pastırma mı!" diye Victor bağırdı. *"Portakal marmeladıyla mı!"*

"Biliyorum ama dene de gör. Harika olur."

Greyfurt suyunu çıkarıp iki bardak içtim. Bir bardak da Mary için masaya koydum. Elektrikli çaydanlığın düğmesine bastım, ekmekleri kızartıcıya koydum ve pastırmaları pişirmeye başladım. Tam o anda Mary mutfağa geldi. Geceliğinin üstüne tüy gibi şeftali rengi şifon bir şey giymişti.

Tavayı ustalıkla kullanırken omzumun üstünden onu gözledim.

"Günaydın," dedim.

Hiç sesini çıkarmadı. Mutfak masasındaki iskemlesine gidip oturdu. Meyve suyunu yudumlamaya başladı. Ne bana ne de oğlanlara bakıyordu. Ben pastırmaları kızartmaya devam ettim.

"Selam anne," dedi Wally.

Ona da karşılık vermedi.

Pastırma yağının kokusu midemi bulandırmaya başlamıştı.

Mary çevresine bakınmaksızın,

"Biraz kahve istiyorum," dedi. Sesi bir garipti.

"Hemen geliyor," dedim. Çabucak tavayı ateşten itip hemen bir fincan kahve yaptım. Önüne koydum.

Çocuklara,

"Çocuklar," dedi, "kahvaltı hazır oluncaya kadar şunları öbür odada okur musunuz?"

"Biz mi?" dedi Victor. "Neden?"

"Çünkü ben söylüyorum."

"Yanlış bir şey mi yaptık?" dedi Wally.

"Hayır canım yapmadınız. Babanızla biraz konuşmak istiyorum."

Tenimin içinde tüm bedenimin büzüldüğünü hissettim. Koşmak istiyordum. Ön kapıdan koşarak kaçmak, sokak boyu koşup bir yere saklanmak istiyordum.

"Kendine bir kahve koy Vic ve otur," Sesi dümdüzdü. Hiçbir öfke belirtisi yoktu. Hiçbir anlam yoktu. Yine de bana bakmıyordu. Çocuklar resimli roman sayfalarını alarak çıktılar.

Mary,

"Kapıyı kapayın," dedi onlara.

Fincanıma bir kaşık dolusu toz kahve koyup üstüne kaynar su doldurdum. Sütle şeker ekledim. Suskunluk insanı allak bullak ediyordu. Yürüyüp onun karşısındaki yerime oturdum. O anki duygularıma bakarsanız bu pekâlâ bir elektrikli sandalye olabilirdi.

Kahve fincanına bakarak,

"Bak Vic," dedi. "Cesaretimi yitirmeden bunu söylemek istiyorum, yoksa söyleyemeyeceğim."

"Allah aşkına bu dram dolu hava nedir? Bir şey mi oldu?"

"Evet Vic. Oldu."

"Ne?"

Yüzü solgun, durgun ve uzaktı, çevresindeki mutfağın farkında değildi.

"Söyle öyleyse, çıkar ağzından baklayı," dedim yüreklilikle.

"Pek hoşuna gitmeyecek," dedi ve hiç de tekin görünmeyen kocaman mavi gözleri yüzümde bir an durdu, sonra başka yana kaydı.

"Hoşuma gitmeyecek olan da neymiş?" dedim. Olup bitenlerin beni avucuna alan korkusu bağırsaklarımı karıştırmaya başlamıştı. Polislerin anlattığı hırsızlarla aynı şeyleri hissediyordum.

"Sevişmek ve bu tür şeylerden konuşmaktan nefret ettiğimi bilirsin. Evlendiğimizden beri bu konuda tek söz etmedim sana," dedi.

"Doğru."

Kahvesinden bir yudum aldı, ama tadının farkında bile değildi.

"Nedeni de bundan hiç hoşlanmamış olmam. Aslına bakarsan nefret ettim."

"Neden nefret ettin?" diye sordum.

"Cinsellikten," dedi. "Yapmaktan."

"Hey güzel Allahım!" dedim.

"Zerre kadar haz vermedi."

Bu yeterince yıkıcıydı, ama belanın büyüğü yoldaydı, hissediyordum bunu.

"Bu seni şaşırttıysa bağışla," diye ekledi.

Söyleyecek hiçbir şey düşünemiyordum, ben de sustum.

Gözleri gene kahve fincanından kalktı, dikkatle, bir şeyi tartıyormuş gibi benimkilerin içine baktı, sonra yine aşağı kaydı.

"Sana hiç söylemeyecektim. Dün gece olmasaydı söylemezdim de."

Usulca,

"Dün gece mi?" dedim.

"Dün gece. Dün gece bir anda bu çılgınlığın anlamını kavradım."

"Öyle mi?"

Dosdoğru bana bakıyordu, yüzü çiçek gibi açılmıştı.

"Evet," dedi, "elbette ki kavradım."

Parmağımı bile kıpırdatmadan öyle oturdum.

"Ah sevgilim," diye bağırarak yerinden fırladı ve koşup bana koskoca bir öpücük verdi.

"Dün gece için sana çok teşekkür ederim! Harikaydın! Ben de harikaydım! İkimiz de harikaydık! O kadar ezilip büzülme sevgilim! Kendinle gurur duymalısın! Olağanüstüydün! Seni seviyorum! Seviyorum! Seviyorum!"

Öylece oturdum kaldım.

Bana yaslanıp kolunun birini omzuma doladı. Yumuşacık bir sesle,

"Artık...artık sen...bunun tam olarak nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... *benim* ne istediğimi keşfettin, bundan sonra her şey öyle harika olacak ki!"

Hâlâ öylece oturuyordum. Mary ağır ağır yerine döndü. Yanağında koca bir damla yaş vardı. Nedenini bilemedim.

Gözyaşlarının arasından gülümseyerek,

"İyi ki söyledim sana değil mi ?" dedi.

"Evet," dedim. "A, evet." Sonra da karşısında durmamak için yerimden kalkıp ocağa gittim. Mutfak penceresinden, koltuğunda pazar gazetesi bahçesinden geçen Jerry gözüme ilişti. Yürüyüşünde bir kıvraklık, attığı her adımda zafer kazanmışlığın getirdiği hafif bir kasılma vardı ve ön verandasının basamaklarına geldiğinde koşarak ikişer ikişer çıktı.

KANCIK

Bugüne kadar Oswald Amcanın anılarından yalnızca tek bir bölümü yayınladım. Bazılarınızın anımsayacağı gibi Sina Çölünde Suriyeli bir dişi cüzamlıyla amcam arasındaki kösnül rastlantıyla ilgiliydi. Yayınlanışından bu yana altı yıl geçti, kimse çıkıp da başıma dert açmadı. Ben de bu ilginç sayfalardan ikinci bir bölüm daha yayınlama cesaretini kendimde buldum. Avukatım karşı çıktı. İlgili bazı kişilerin hâlâ yaşadığına ve kolayca tanınabileceğine dikkatimi çekiyor. Acımasızca yargılanacağımı söylüyor. Eh, ne yapalım yargılasınlar. Ben amcamla gurur duyuyorum. Nasıl yaşanılacağını biliyordu o. İlk bölümün girişinde Casanova'nın 'Anılar'ının Oswald Amcanınkilerin yanında kilise bülteni gibi okunacağını, o yaman âşığın da amcamla kıyaslandığında tam bir cinsellik fukarası kalacağını söylemiştim. Bu sözüm geçerli ve zaman içinde bunu tüm dünyaya kanıtlayacağım. İşte XXIII. ciltten küçük bir bölüm, harfi harfine Oswald Amcanın yazdığı gibi:

Saat onda kahvaltı. Balın tadına baktım. O güzelim kanarya sarısı rengiyle *jonquille* diye bilinen eski bir Sèvres şekerlikle dün geldi. Notta 'Suzi'den diyordu, 'sana teşekkür ederim.' İnsanın değerinin bilinmesi güzel şey. Bal da ilginçti. Suzie Jolibois'nın, bir sürü başka şeyle birlikte, Kazablanka'nın güneyinde bir de çiftliği vardı ve arılara bayılıyordu. Kovanları bir *cannabis indica*[1] tarlasının tam ortasındaydı ve arılar balözünü doğrudan doğruya bu kaynaktan alıyorlardı. Bu hayvanlar sürekli mutluluk içinde yaşıyorlar, çalışmaya da pek yanaşmıyorlardı. Bu nedenle bal çok az çıkıyordu. Üçüncü ekmek dilimime balı yaydım. Rengi siyaha yakındı. Keskin bir kokusu vardı. Telefon çaldı. Ahizeyi kulağıma koyup bekledim. Telefon çaldığında asla ilk ben konuşmam. Sonuçta, arayan ben değilim ki, onlar beni arıyor.

"Oswald, orada mısın?"

Sesi tanıyordum.

"Evet Henry," dedim. "Günaydın."

"Dinle!" dedi. Sesi heyecanlıydı, hızlı hızlı konuşuyordu.

"Buldum sanırım! Bulduğumdan emin olmak üzereyim! Soluğum tıkandığı için kusura bakma, ama az önce oldukça olağanüstü bir deney yaşadım. Şimdi geçti. Her şey yolunda. Gelecek misin?"

"Evet. Geleceğim," dedim ve ahizeyi yerine koyup bir fincan kahve daha doldurdum. Sonunda demek Henry başarmıştı? Öyleyse benim de eğlenceden payımı almam için yakınlarda olmam gerekiyordu.

[1] Hintkeneviri.

Şimdi, Henry Biotte'a nasıl rastladığımı anlatmam için burada durmam gerekiyor. Başka kadınlarda hiç kasa rastlanmayan bir bölgede olağanüstü biçimde güçlü gelişmiş bir kasa sahip olmasından ötürü bana ilginç gelen bir hanımefendiyle bir yaz hafta sonu için üç yıl kadar önce Provence'e gitmiştim. Varışımdan bir saat sonra, ufak tefek, esmer bir adam bana yaklaştığında ırmağın kıyısındaki çimenlikte bir başıma dolaşıyordum. Ellerinin üstünde kara tüyler vardı ve hafifçe eğilerek,

"Henry Biotte. Ben de burada kalıyorum," dedi.

Henry Biotte keçi kadar kıllıydı. Çenesiyle yanakları sert kıllarla kaplıydı, burun deliklerinde de sık tutamlar bitmişti. 'Size katılabilir miyim ?' deyip hemen yanı başımda yürümeye, aynı anda da konuşmaya başladı. Yabana atılmayacak da bir konuşmacıydı hani! Öyle de Fransızvari ve kolay heyecanlanan biriydi ki. Küçük, çılgın zıplamalarla yürüyor, parmaklarını gökyüzünün dört bir yanına saçmak istermişçesine savuruyor, sözcükleri ağzından korkunç bir hızla, çatapat gibi fırlıyordu. Paris'te çalışan Belçikalı bir kimyager olduğunu söyledi. Koku kimyageriydi. Yaşamını koku çalışmalarına adamıştı.

"Yani koku mu demek istiyorsunuz?" dedim.

"Evet. Evet!" diye bağırdı. "Öyle! Ben koku uzmanıyım. Koku konusunda dünyadaki herkesten çok şey biliyorum!"

Azıcık hızını kesmeye çalışarak,

"Güzel kokular mı kötü kokular mı?" diye sordum.

"Güzel kokular, harika kokular, olağanüstü kokular! Ben yapıyorum! İstediğiniz her kokuyu yapabilirim!"

Konuşmasını sürdürerek kentin ünlü erkek modaevlerinden birine parfüm yaptığını anlattı ve kıllı 'hortumcuğunun' ucuna kıllı parmağını dayayarak burnu-

nun da ola ki öbür burunlara benzediğini söyledi. Benzemiyor muydu? Burun deliklerinden fışkıran kılların bir tarla dolusu ekinden daha çok olduğunu, neden berberine onları kırptırmadığını söylemek geldi içimden, ama onun yerine terbiyemi takınarak burnunda olağanüstü bir şey görmediğimi açıkladım.

"Doğru," dedi "ama aslında şaşılası duyarlılığı olan bir koku alma organıdır. İki koklamayla bir fıçı ıtır yağının içindeki tek bir damla miskin kokusunu alır."

"Harika," dedim. Konuşmasını sürdürerek,

"Champs Elysées'de, biliyorsunuz oldukça geniştir, karşı kaldırımda yürüyen bir kadının kokusunu burnum hemen alır," dedi.

"Aradaki trafiğe karşın mı?"

"Aradaki o yoğun trafiğe karşın."

Dünyanın en ünlü iki parfümünün adını vererek konuşmasını sürdürdü, ikisi de çalıştığı modaevi için yapılmıştı.

Alçakgönüllülükle,

"Benim özel buluşlarım," dedi. "Reçetelerini ben buldum. İşin başındaki o ünlü, yaşlı orospu çocuğuna bir servet kazandırdı."

"Ama size kazandırmadı mı?"

"Bana mı? Ben maaşla yaşayan zavallı, mutsuz bir ücretliden başka bir şey değilim." Avuçlarını açıp omuzlarını kulakmemelerine kadar kaldırmıştı.

"Yine de bir gün kirişi kırıp düşümün peşine düşeceğim."

"Bir düşünüz mü var?"

"Son derece gurur verici, şaheser, heyecan dolu bir düşüm var sevgili *Sir*!"

"Neden gerçekleştirmiyorsunuz öyleyse?"

"Çünkü önce, beni desteklemesi için yeterince ileri görüşlü ve varlıklı birini bulmam gerekiyor."

Ah-ha diye düşündüm. Demek olup bitenlerin nedeni buydu.

"Sizin gibi ünü olan biri için bu zor olmasa gerek," dedim.

"Benim aradığım türde bir zengin bulmak zor," dedi. "Alışılmamışa aşırı hevesi olan, hoşgörülü bir kumarbaz olmalı."

İşte o benim, seni kurnaz hergele seni, diye düşündüm. Sonra da,

"Gerçekleştirmek istediğiniz düş nedir?" diye sordum. "Parfüm yapmak mı?"

"Sevgili dostum!" diye bağırdı. "Herkes *parfüm* yapabilir! Ben *belirli* bir parfümden söz ediyorum! Geçerli olan tek kokudan!"

"O hangisi peki?"

"Canım, elbette ki *tehlikeli* olan! Onu yaptığım zaman da dünyayı yöneteceğim!"

"Aşkolsun," dedim.

"Şaka etmiyorum Bay Cornelius. Amacımı açıklamama izin verir misiniz?"

"Buyurun."

Banklardan birine doğru yürüyerek,

"Otursam kusuruma bakmayın. Geçen nisan bir kalp krizi geçirdim. Dikkatli olmalıyım," dedi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Yo üzülmeyin. Aşırıya kaçmadığım sürece her şey yolunda gidecektir."

Nefis bir öğle sonrasıydı, bank da ırmağın kıyısındaki çimenlikteydi, gidip oturduk. Yanı başımızda ırmak ağır, düzgün ve derin akıyor, yüzeyinde küçük susineği bulutçukları kaynaşıyordu. Irmağın öte yanında kıyı boyunca kavaklar, onların ötesinde de sarı düğünçiçekleriyle kaplı, zümrüt yeşili bir çayırlık göze çarpıyor, görünürdeki tek inek otluyordu. Kahverengili beyazlıydı.

"Nasıl bir koku yapmak istediğimi söyleyeyim size," dedi. "Ama bu arada açıklamam gereken birkaç şey var, yoksa tam olarak anlayamazsınız. O nedenle bir süre lütfen bana katlanın." Elinin biri, kılı yarı üstte, gevşekçe kucağında duruyordu. Kara bir fare gibiydi. Öbür elinin parmaklarıyla usuldan onu okşuyordu.

"Önce bir düşünüp taşınalım," dedi. "Köpek, dişi köpeğe sıcakta rastlarsa ortaya çıkan olağanüstü bir doğa olayıdır. Köpeğin cinsel içgüdüsü müthiştir. Özdenetim adına ne varsa yok olur. Kafasında tek bir düşünce vardır; o noktaya cinsel ilişki uygulamak ve zor kullanılarak engellenmezse kesinlikle de yapar. Ama köpekteki bu şaşılası cinsel dürtüye neden olan şeyi biliyor musunuz?"

"Koku," dedim.

"Kesinlikle Bay Cornelius. Özel bir uyum durumunda koku molekülleri köpeğin burun deliklerinden girer ve koku alan sinir uçlarını uyarır. Bu da koku alan yumruya ve daha üst beyin merkezlerine acil dürtüler gönderilmesine neden olur. *Her şey* kokuyla olup biter. Bir köpeğin koku sinirini çıkarırsanız, cinselliğe duyduğu ilgiyi yitirecektir. Bu, bir sürü başka memeliler için de geçerlidir, ama insan için değil. İnsanoğlunun erkeği için kokunun cinsel iştahla hiçbir ilgisi yoktur. Böyle bir durumda insan, görme, dokunma duyusu ve hareketli güç gücüyle uyarılır. Asla kokuyla değil."

"Parfüm için ne düşünüyorsunuz?" dedim.

"Tümü de saçmalık!" diye yanıtladı. "Yaptığım, o küçük şişelerin içindeki pahalı kokuların insan üzerinde hiçbir uyarıcı etkisi yoktur. Parfüm hiçbir zaman o amaç için kullanılmamıştır. Eski çağlarda kadınlar kötü kokularını bastırmak için kullanırlardı. Artık kötü kokmadıkları bugünse, parfümü, kendine hayranlık duyguları için kullanırlar. Sürüp kendi hoş kokularını duy-

maktan haz duyarlar. Erkekler bunun pek farkına varmaz. İnanın bana öyledir."

"İnanıyorum," dedim.

"Fiziksel olarak uyarıyor mu sizi?"

"Hayır, fiziksel olarak değil. Güzel duyu olarak evet."

"Koku hoşunuza gidiyor. Benim de çok hoşuma giden daha bir sürü koku var – bir demet çiçek, taze bir Comice armudunun kokusu ya da Britanya Kıyılarında denizden gelen rüzgârın kokusu."

Akıntının tam ortasından bir alabalık havaya sıçradı ve güneş bedeninde yansıdı.

"Misk, amber ve misk kedisinin salgıları üzerinde yapılmış deneylere ilişkin saçmalıkları unutmalısınız," dedi Mösyö Biotte. "Artık parfümlerimizi kimyasal maddelerden üretiyoruz. Misk kokusu istersem etilen sebakat kullanırım. Fenilasetik asit bir tür misk, benzaldehidse badem kokusu sağlar. Hayır efendim, ben artık güzel kokular elde etmek için kimyasal maddeleri karıştırmaya inanmıyorum."

Bir süredir burnu belli belirsiz akıyor, burun deliklerindeki kara kılları nemlendiriyordu. Farkına varınca bir mendil çıkardı, sümkürdükten sonra burnunu sildi.

"Yapmak istediğim," dedi, "dişi köpeğin sıcak bir yerde erkek köpek üzerinde yarattığı aynı elektriklendirici etkiyi yaratmak! Tek bir koklayış, tamam! Erkek tüm denetimini yitirecek. Pantolonunu parçalayıp çıkaracak ve hemen oracıkta hanımefendinin ırzına geçecek!"

"İnsan epey eğlenir," dedim.

"Dünyayı yönetebiliriz!" diye bağırdı.

"Evet, ama az önce bana kokunun erkeklerin cinsel isteğiyle bir ilgisi olmadığını söylemiştiniz."

"Yoktur," dedi, "ama bir zamanlar vardı. İlkel insanın maymuna şimdikinden daha yakın olduğu geç bu-

zul döneminde karşılaştığı, kokusu çekici gelen her dişinin üstüne atlamak gibi maymunsu özellikler gösterdiğine ilişkin belgeler var elimde. Sonraları, Paleolitik ve Neolitik çağlarda hayvansı içgüdülerinin kokuyla uyarılması sürmüş, ama giderek azalmıştır. İ.Ö. 10.000 yıllarında Mısır ve Çin'de ortaya çıkan daha üst düzey uygarlıklarsa görevlerini yapmış, insanoğlunun kokuyla cinsel uyarılma dürtüsünü tümüyle ortadan kaldırmıştır. Sizi sıkmıyorum ya?"

"Hiç sıkmıyorsunuz, ama söyleyin bana; bu, insanın koku alma duyusunda bir değişikliğin olduğu anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle değil. Öyle olsaydı hiçbir şey yapamazdık. Atalarımızın bu gizli kokuları almasına yarayan küçük mekanizma yerli yerinde duruyor. Öyle olduğunu biliyorum. Bakın, kulaklarını oynatan insanlar görmüşsünüzdür değil mi?"

"Ben de yapabilirim," dedim kulaklarımı oynatarak.

"Gördünüz mü, kulağı oynatan kas hâlâ orada. Daha iyi duymak için insanların köpekler gibi kulaklarını öne doğru oynatabildikleri zamanlardan kalmıştır. Yüz binlerce yıl önce bu becerisini yitirmiş, ama kas yerinde kalmıştır. Aynı şey bizim koku alma sistemimiz için de geçerlidir. O gizli kokuları koklayacak sistem hâlâ oradadır, ama biz onu kullanma becerimizi yitirmişizdir."

"Hâlâ orada olduğundan nasıl en küçük bir kuşku duymuyorsun?"

"Koku alma sistemimizin nasıl çalıştığını biliyor musunuz?"

"Pek biliyorum denemez."

"Öyleyse anlatayım, yoksa sorunuzu yanıtlayamam. Dikkatle dinleyin lütfen. Hava, burun deliklerinden içeri çekilir ve burnun üst bölümünde levha gibi duran koni biçimindeki üç kemikten geçer. Hava orada

ısınır ve süzülür. Isınan hava yukarı çıkar ve koku organlarının olduğu iki yarıktan geçer. Bu organlar bir santimetrekareden az büyük, sarımsı, incecik bir dokudur. İçi, koku alma sinirinin sinir lifleri ve uçlarıyla örülüdür. Her sinirin ucunda üstünde minik, kılımsı iplikçikler kümesi olan bir koku alma hücresi vardır. Bu iplikçikler alıcı görevi yapar. 'Alıcı sinirler' demek daha doğru. Bu alıcı sinirler koku moleküllerince kımıldatıldığında ya da uyarıldığında beyne işaret verirler. Bu sabah aşağı inerken yaptığınız gibi kızarmış pastırmanın koku moleküllerini burnunuza çekerseniz, bu hareket alıcı sinirlerinizi uyaracak, sinirler de koku alma siniri aracılığıyla beyne şimşek gibi bir işaret çakacak, beyin de kokunun niteliğine ve yoğunluğuna göre onu yorumlayacaktır. Siz de bunun sonucunda 'Yaşasın, kahvaltıda kızarmış pastırma var!' diye bağıracaksınız."

"Ben kahvaltıda hiç kızarmış pastırma yemem," dedim.

Hiç oralı olmadı.

"Bu alıcı sinirler," diye konuşmasını sürdürdü, "bu minik kılımsı iplikçikler var ya, bizi ilgilendiren onlar. Şimdi siz bana nasıl oluyor da bunlar bir koku molekülüyle öbürü, diyelim bir naneyle misk arasındaki farkı anlayabiliyorlar diye soracaksınız."

"Nasıl anlayabiliyorlar?" diye sordum. Konu ilgimi çekmişti.

"Şimdi çok daha dikkatle dinleyin lütfen," dedi, "her alıcı sinirin ucunda bir girinti, çanağımsı bir yer vardır; yalnız bu, yuvarlak değildir ve bir tür 'alıcı sinir üssüdür.' Uçlarındaki çanakçıklarla bu minik kılımsı iplikçiklerin deniz şakayıkları gibi sağa sola dalgalanarak geçen her koku molekülünü çanakçıklarına çekmeyi beklediklerini bir düşünün. Gördüğünüz gibi olup biten tam olarak budur. Bir kokuyu kokladığınızda o nesnenin kokusunu yapan moleküller burun delikleriniz-

den içeri doluşur ve küçük çanakçıklar, alıcı sinir üslerince yakalanır. Burada, anımsanması gereken en önemli şey şu: Moleküller çok değişik biçim ve ölçülerdedir. Aynı, küçük çanakçıkların ve alıcı üslerin olduğu gibi. Bu nedenle de moleküller kendilerine uyan çanakçığa yerleşirler. Nane molekülleri yalnızca kendilerine uyan nane alıcı üssüne gider. Tümüyle değişik bir yapısı olan misk molekülleriyse misk alıcı sinir üssü çanakçığına yerleşirler ve bu böylece sürüp gider. Değişik biçimli parçaları doğru oyuklara yerleştirmeniz gereken çocuk oyuncaklarına benzer."

"Bakalım sizi anlamış mıyım," dedim, "beynim o kokunun nane olduğunu yalnızca onun molekülü nane alıcı sinire yerleştiği için mi biliyor?"

"Kesinlikle."

"Ama herhalde dünyadaki her koku için ayrı biçimi olan alıcı sinirler olduğunu söylemiyorsunuz?"

"Hayır. Aslında insanda yalnızca yedi değişik biçimde alıcı sinir vardır."

"Neden yalnızca yedi?"

"Çünkü koku duyumuz yalnızca yedi 'katışıksız temel koku'yu tanır. Geri kalanlar temel kokuların karışımından oluşmuş karışık kokulardır."

"Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle. Tat duyumuzunki daha da azdır. Topu topu dört temel tat tanır – tatlı, ekşi, tuzlu ve acı! Geri kalan tüm tatlar bunların karışımıdır."

"Yedi katışıksız temel koku nedir?" diye sordum.

"Adları önemli değil. Neden konuyu karıştıralım?"

"Bilmek isterdim."

"Pekâlâ," dedi. "Kâfuru kokusu, acı kokular, misk, eter, çiçek, nane ve çürük kokuları. O kadar kuşkucu bakmayın lütfen. Bu *benim* buluşum değil. Son derece yetkin bilim adamları bunun üzerinde yıllarca çalıştılar, vardıkları sonuçlar da kesin, *bir nokta dışında*."

"Nedir o?"

"*Bilmedikleri sekizinci bir temel koku ve onun garip biçimli molekülünü alacak sekizinci bir alıcı sinir var.*"

"Ah-ha-ha!" dedim. "Nereye gelmek istediğinizi şimdi anlıyorum."

"Evet. Sekizinci saf temel koku binlerce yıl önce ilkel insanı köpek gibi davranmaya iten cinsel uyarıcı. Çok özel moküler bir yapısı vardır."

"Öyleyse ne olduğunu biliyorsunuz?"

"Elbette ne olduğunu biliyorum."

"Ve bu özel moleküllerin uyabileceği alıcı merkezlerin hâlâ bizde var olduğunu söylüyorsunuz."

"Elbette."

"Bu gizemli koku," dedim, " bugünlerde burnumuza geliyor mu hiç?"

"Ara sıra."

"O kokuyu alıyor muyuz? Yani farkında mıyız demek istiyorum."

"Hayır."

"Moleküllerin alıcı sinirlerce alınmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Alınıyorlar sevgili dostum alınıyorlar ama hiçbir şey olmuyor. Beyne işaret gitmiyor. Telefon hattı işlemiyor. Şu kulak kası gibi. Sistim yerli yerinde ama biz onu kullanma yetimizi yitirmişiz."

"Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Yeniden harekete geçireceğim. Biz burada sinirlerden söz ediyoruz, kaslardan değil. Bu sinirler de ölü ya da zedelenmiş filan değil, yalnızca uykuda. Bir olasılıkla kokunun yoğunluğunu bin misli artırıp bir de katalizör ekleyeceğim."

"Devam edin."

" Bu kadar yeter."

"Biraz daha dinlemek isterdim," dedim.

"Bunu söylediğim için beni bağışlayın Bay Cornelius ama organoleptik özellikler konusunda beni daha çok izleyecek kadar bilginiz olduğunu sanmıyorum. Konferans bitmiştir."

Henry Biotte ırmağın kıyısındaki sırada bir elinin üstüne öbürünün parmaklarıyla hafifçe vurarak kendini beğenmiş ve suskun oturuyordu. Burnundan fışkıran kıllar ona bir kaçık görünümü veriyordu, ama bu bir aldatmacaydı. Daha doğrusu kayaların arkasına saklanmış, yalnız bir yolcunun geçmesini bekleyen keskin gözlü, kuyruğu iğneli, tehlikeli ve çıtı pıtı, küçük bir yaratık duygusu vermişti bana. Belli etmeden yüzünü inceledim. Ağzı ilgimi çekti. Dudaklarında belli belirsiz morumsu bir renk vardı, belki de kalbindeki hafif bir rahatsızlıktan kaynaklanıyordu. Alt dudağı kıvrık ve sarkıktı. Ortası kese gibi kabarıktı, hani içine biraz bozukluk bile sığabilirdi. Dudağın derisi havayla şişirilmişçesine gergin ve yalamaktan değil de ağızdaki sürekli tükürük salgısından hep ıslaktı. İşte bu Mösyö Henry Biotte kötü bir gülümsemeyle orada oturmuş sabırla benim tepki göstermemi bekliyordu. Tümüyle ahlak dışı bir adamdı, burası açıktı ama ben de öyleydim. Hem de kötüydü, dürüst olmak gerekirse her ne kadar kendi kötülüğüme erdemlerimden biri olarak sahip çıkamasam da başkalarında bunu çok dayanılmaz bulurum. Kötü bir adamın kendine has bir ışıltısı vardır ve yine yarım milyon yıl önceki insanoğlunun cinsel alışkanlıklarını geri getirmek isteyen birinin de hayranlık uyandıran şeytanca bir çarpıcılığı vardı.

Evet, beni tavlamıştı. Sonunda, Provence'li Leydinin bahçesindeki ırmağın kıyısında otururken Henry'ye bir öneride bulundum. Şu andaki işinden hemen ayrılıp kendine küçük bir laboratuvar kurmasını söyledim. Onun aylığını artıracak, bu küçük serüvenin

faturalarını da ödeyecektim. Beş yıllık bir sözleşme yapılacak, ortaya ne çıkarsa yarı yarıya paylaşacaktık.

Henry sevinçten kendinden geçmişti.

"Doğru mu söylüyorsun?" diye bağırdı. "Ciddi misin?"

Elimi uzattım. İki elinin arasına alıp olanca gücüyle sıktı. Bir Tibet sığırıyla el sıkışıyor gibiydim.

"İnsanoğlunu denetleyeceğiz!" diye bağırdı. "Dünyanın tanrıları olacağız!"

Kollarını bana dolayıp sımsıkı kucakladı ve önce bir yanağımdan, sonra da öbür yanağımdan öptü. Ah, bu korkunç Fransızvari öpüşme!.. Henry'nin alt dudağı tenime değdiğinde bir kurbağanın ıslak apış arası duygusu bıraktı. Pamuklu bir mendille kurulanarak,

"Kutlamaları daha sonraya bırakalım," dedim.

Henry Biotte ev sahibesine özür ve mazeretlerini sıraladıktan sora o gece palas pandıras Paris'e gitti. Bir hafta içinde de eski işini bıraktı ve laboratuvar görevi görecek üç oda kiraladı. Odalar, Sen'in sol kıyısında, Raspaille Bulvarının hemen yakınındaki Rue de Cassette'de bir evin üçüncü katındaydı. Her yanı karmaşık gereçlerle doldurmak için bir sürü para harcadığı, bir yana, içine bir dişi bir de erkek maymun koyduğu bir kafes bile yerleştirdi. Bir de Jeannette adında akıllı ve yeterince derli toplu genç bir hanım asistan aldı ve bunlarla birlikte işe koyuldu.

Bu küçük serüvenin benim için pek önemli olmadığını anlamanızı isterim. Beni eğlendirecek bir sürü başka şeyim vardı. Ayda birkaç kez şöyle bir uğrayıp işlerin nasıl gittiğine bakmam dışında Henry'yi tümüyle kendi başına bıraktım. Bu tür araştırmalar için yeterince sabırlı değildim. Çabucak gelmesini istediğim sonuçlar geciktikçe de tüm ilgimi yitirmeye başladım. Aşırı cinsel güçleriyle o maymun çifti bile beni eğlendirmez oldu.

Yalnızca laboratuvara yaptığım ziyaretlerin birinden çok tat aldım. Vasat çekicilikte bir kadına bile pek dayanamadığımı şimdiye kadar anlamış olmalısınız. İşte, yağmurlu bir perşembe akşamı Henry bir kurbağanın koku organlarına elektrotlar takmakla uğraşırken kendimi öbür odada Jeannette'e onun yaptığı işle ölçülemeyecek derecede hoş bir şey uygularken buldum. Elbette, bu küçük oynaşmadan olağanın dışında bir şey beklediğim yoktu. Daha çok alışkanlıkla hareket ediyordum. Hey büyük Allahım, nasıl da bir sürprizle karşılaşmıştım! Oldukça sert araştırmacı kimyager, beyaz iş gömleğinin altında, son derece ustalıklı, güçlü kuvvetli ve esnek bir dişiye dönüştü. Önce titreşim aygıtı sonra da yüksek devirli santrifüj makinesiyle uyguladığı deneyler kesinlikle soluk kesiciydi. Doğrusunu söylemek gerekirse Ankara'daki o Türk ip cambazından beri böyle bir şey denememiştim. (Bakınız XXI. Bölüm) Her şey, bininci kez, kadınlara okyanus kadar akıl sır ermeyeceğini gösteriyor. İskandil etmeden, gemi omurganızın altında sığ su mu, derin su mu var bilemezsiniz.

Ondan sonra bir daha laboratuvara gitmedim. Kuralımı biliyorsunuz. Bir kadına asla ikinci kez gitmem. Bana göre ne olursa olsun, kadınlar ilk karşılaşmada tümüyle teslim olurlar, öyleyse ikincisi de aynı eski keman ve aynı eski ezgiden başka bir şey olmayacaktır. Kim ister bunu? Ben istemem. İşte o sabah ansızın kahvaltıda beni acele çağıran sesini telefonda duyduğumda da Henry'nin varlığını unutmuştum bile.

İnsanın gözünün yaşına bakmayan Paris trafiğinde Rue de Cassette'ye doğru yola koyuldum. Arabayı park edip küçük asansörle üçüncü kata çıktım. Henry laboratuvarın kapısını açtı.

"Kımıldama!" diye bağırdı, "olduğun yerde kal!" Çabucak içeri koşup birkaç saniye sonra üstünde iki ta-

ne yağlımsı görünüşlü, kırmızı lastik nesne olan bir tepsiyle döndü.

"Burun tıkaçları. Tak onları lütfen. Ben de taktım. Moleküllerden korun. Haydi, sıkıca yerleştir. Ağzından soluk almak zorundasın, ama ne önemi var?"

Tıkaçların her birinin küt olan ucuna burun deliğinden çekmek için olduğunu sandığım kısa, mavi bir iplik takılıydı. İki mavi iplik parçasının Henry'nin burun deliklerinden sallandığını görebiliyordum. Ben de kendi tıkaçlarımı yerleştirdim. Henry tıkaçları inceledi. Daha sıkı olması için başparmağıyla içeri itti. Sonra etekleri zil çalarak geri dönüp laboratuvara giderken kıllı ellerini sallıyor, bir yandan da,

"Şimdi gel içeri sevgili Oswald! Gel, gel! Heyecanımı bağışla ama bugün benim için müthiş bir gün!" diye bağırıyordu. Burnundaki tıkaçlar yüzünden nezlesi varmış gibi konuşuyordu. Bir dolaba sıçrayıp elini içeri uzattı. Yaklaşık otuz gram koku alan, çok kalın cam kare biçimli şişelerden birini çıkardı. Küçük bir kuşu tutarmışçasına avucunun içine alarak bana doğru geldi.

"Bak! İşte burada! Dünyanın en değerli sıvısı!"

Son derece itici bulduğum abartılı saçmalıklar bunlardır.

"Yani yaptın, öyle mi?" diye sordum.

"Yaptığımı biliyorum Oswald! Yaptığımdan hiç kuşkum yok!"

"Anlat bana, ne oldu."

"Bu pek kolay değil, ama çalışacağım."

Küçük şişeyi dikkatle sıranın üstüne koydu.

"1076 numaralı bu özel karışımı damıtmak için gece bıraktım. Çünkü bir damlanın damıtılması yarım saat sürer. Buharlaşmaması için dar ağzı kapalı cam bir bardağa damlıyordu. Bu sıvıların tümü de son derece uçucudur. Derken, sekiz buçukta geldim, az sonra da

1076 numaraya gidip bardağın kapağını kaldırdım. Şöyle azıcık kokladım. Sonra da gene kapağı kapattım."

"Sonra?"

"Allahım, Oswald, harikaydı! Tüm denetimimi yitirdim! Milyonlarca yıl yaşasam aklımın ucundan geçmeyecek şeyler yaptım!"

"Ne gibi?"

"Sevgili dostum, tam anlamıyla çıldırdım! Yabani bir canavar, bir hayvan gibiydim! İnsan değildim! Asırların uygar etkileri bir anda uçup gitti! Neolitik çağdan kalma biri olup çıktım!"

"Ne yaptın?"

"Ondan sonrasını çok iyi anımsamıyorum. Her şey çok zorluydu, çok da çabuk oldu, bense düşünebileceğin en korkunç şehvet duygusu altında ezildim. Başka her şey aklımdan çıkmıştı. Tek isteğim bir kadındı. Hemen bir kadın yakalayamazsam patlayacakmışım gibi geliyordu."

Yan odaya bir göz atarak,

"Şanslı Jeanette," dedim, "şimdi nasıl?"

"Jeanette gideli bir yıl oluyor. Onun yerine Simone Gautier adında yetenekli, genç bir kimyager aldım."

"Şanslı Simone öyleyse."

"Hayır, hayır" diye Henry bağırdı. "Korkunç bir şeydi! Kız bir türlü gelmedi! İlk kez işe geç kaldı! Çıldırmaya başlamıştım. Koridora fırlayıp merdivenlerden indim. Tehlikeli bir hayvan gibiydim. Bir kadın arıyordum, hangisi olursa, bulduğumda da Tanrı yardımcısı olsundu!"

"Kimi buldun peki?"

"Çok şükür kimseyi bulamadım. Ansızın kendime geldim. Etki geçmişti. Çok çabuk olmuştu, ikinci katın sahanlığında duruyordum. Üşüdüğümü duyumsadım ama bir anda ne olduğunu kavramıştım. Yukarı koşup burun deliklerimi parmaklarımla sımsıkı tutarak odaya

geri döndüm. Doğru burun tıkaçlarını sakladığım çekmeceye gittim. Bu proje üzerinde çalışmaya başladığımdan beri böyle bir durumda kullanılmaya hazır burun tıkaçları bulunduruyordum. Tıkaçları yerleştirdim. Artık güvencedeydim."

"Moleküller burna ağız yoluyla ulaşamaz mı?" diye sordum.

"Alıcılara gidemezler. Ağzınla koku alamamanın nedeni de budur. Neyse, cihazın başına gidip sıcaklık düğmesini kapadım. Sonra da bardaktaki bu değerli sıvıdan birazını şurada gördüğün çok sağlam yapılmış, hava geçirmez şişeye boşalttım. İçinde tam on bir santimetreküp 1076 numara var."

"Sonra da bana telefon ettin."

"Hemen değil, hayır, çünkü o anda Simone geldi. Bana şöyle bir baktı ve bağırarak öbür odaya kaçtı."

"Neden öyle yaptı?"

"Yahu Oswald, orada anadan doğma duruyordum, üstelik farkında bile değildim. Giysilerimi yırtmış olmalıyım!"

"Sonra ne oldu?"

"Gene giyindim. Sonra da Simone'a gidip olanları baştan sona anlattım. Gerçeği duyunca o da benim kadar heyecanlandı. Unutma, bunun üzerinde bir yıldan uzun süredir birlikte çalışıyoruz."

"Hâlâ burada mı?"

"Evet, yandaki öbür laboratuvarda."

Henry'nin bana anlattığı öykülerin şahıydı. Küçük kare şişeyi kaldırıp ışığa tuttum. Kalın camın arasından iki parmak solgun renkli, pembemsi-gri, olgun ayva suyunu andırır bir şey gördüm."

"Düşüreyim deme," dedi Henry. "En iyisi yerine koy." Koydum.

"Bundan sonraki aşama, bilimsel koşullarda tam bir deneme yapmak olacak. Bunun için de ölçüsü belirlen-

miş bir miktar sıvıyı bir kadına sıkıp sonra da bir erkekle karşı karşıya bırakmam gerekiyor. Olayı yakından gözlemlemek benim için önemli."

"Sen pis bir ihtiyarsın," dedim.

Ciddi bir tavırla,

"Ben bir koku kimyageriyim," dedi.

"Neden tıkaçlarım burnumda sokağa çıkıp karşıma çıkan ilk kadına sıkmıyorum. Sen de burada pencereden izlersin. Hoş olur herhalde."

"Hoş olur elbette, ama pek bilimsel olmaz," dedi Henry. "Ben deneylerimi yalnızca kapalı yerlerde ve denetlenmiş koşullarda yaparım."

"Ben de erkek rolünü oynarım."

"Hayır Oswald."

"Ne demek hayır... Diretiyorum."

"Bak şimdi beni dinle. Bir kadın olduğunda neler olacağını daha bilmiyoruz. Bu nesne çok güçlü, bundan hiç kuşkum yok ve sen de sevgili dostum pek genç sayılmazsın. Çok tehlikeli olabilir. Dayanma sınırının ötesine çekebilir seni."

İncinmiştim.

"Benim dayanma sınırım yok," dedim.

"Saçma," dedi Henry. "Bu riske girmeyi reddediyorum. Bu nedenle de bulabildiğim en sağlıklı ve güçlü adamı tuttum."

"Yani bunu hallettin mi?"

"Elbette hallettim. Sabırsız ve heyecanlıyım. Devam etmek istiyorum. Delikanlı nerdeyse gelir."

"Kim o?"

"Profesyonel bir boksör."

"Aman Allahım!"

"Adı Pierre Lacaille. Bu iş için ona bin frank ödüyorum."

"Nasıl buldun onu?"

"Senin sandığından daha çok adam tanırım ben Oswald. Keşiş değilim ki."

"Adam ne için tutulduğunu biliyor mu?"

"Cinsel psikolojiyle ilgili bilimsel bir deneye katılacağını anlattım. Ne kadar az bilirse o kadar iyi."

"Ya kadın? Kim kullanılacak?"

"Simone elbette," dedi Henry. O da kendi alanında bir bilimcidir. Erkeğin tepkilerini benden daha yakından izleme olanağı bulacak."

"Orası öyle. Başına gelebileceklerin farkında mı?"

"Tümüyle. Üstelik bir de benim onu bu işi yapmaya inandırma gibi bir görevim daha var. Tarihe geçecek bir kanıtlamaya katılacağı konusunun altını çizmek zorunda kaldım. Yüzlerce yıl bundan söz edilecek."

"Zırvalık," dedim.

"Sevgili dostum, asırlar boyunca bilimsel buluşların hiç unutulmayacak destansı anları olmuştur. 1884'te Connecticut'daki Hartford'da Doktor Horace Wells'in dişinin çekilmesi gibi..."

"Bunda o kadar destansı olan nedir?"

"Doktor Wells diazot monoksitle haşır neşir bir dişçiydi. Bir gün korkunç bir diş ağrısına tutuldu. Dişin çekilmesi gerektiğini biliyordu, bu iş için başka bir dişçi çağırdı, ama önce yüzüne bir maske kapaması, sonra da gazı açması için meslektaşını zorladı. Bilinci bulandı, diş çekildi, o da gene pire gibi ayağa kalktı. İşte *bu* Oswald, dünya yüzünde genel anestezi altında gerçekleşmiş ilk ameliyattır. Büyük bir dönemi başlatmıştır. Biz de aynı şeyi yapacağız."

Tam bu anda zil çaldı. Henry bir çift tıkaç kapıp kapıya gitti. Boksör Pierre orada duruyordu, ama Henry tıkaçları burnuna iyice yerleştirmeden onu içeri almadı. Bence adam tozpembe bir filmde oynayacağını düşünerek gelmiş ama tıkaç işi bir anda gözünü açmıştı. Pierre Lacaille ufacık, kaslı ve kıllı bir horoz sıkletti.

Düz bir yüzü, eğri bir burnu vardı. Bir yetmiş kadardı ve zekâsı pek parlak değildi.

Henry beni tanıştırdı, sonra da hemen dosdoğru Simone'un çalıştığı yan laboratuvara götürdü bizi. Simone beyaz önlüğüyle laboratuvar masasının yanında ayakta durmuş, not defterine birşeyler yazıyordu. Biz içeri girerken başını kaldırıp kalın gözlüklerinin arasından baktı. Camların beyaz plastik bir çerçevesi vardı.

Henry,

"Simone," dedi, "bu Pierre Lacaille."

Simone boksöre baktı, ama hiç sesini çıkarmadı. Henry beni tanıştırmak zahmetine katlanmadı.

Simone ince, otuzlarında, tertemiz ovulmuş duygusu veren, hoş bir yüzü olan bir kadındı. Saçları arkaya fırçalanarak bir topuz yapılmıştı. Beyaz gözlükler, önlük, yüzünün beyaz teni, bunların tümü ona garip ve hoş antiseptik bir hava vermişti.

Basınçlı buhar kazanında otuz dakikalık mikrop arındırma işlemi uygulanmış da lastik eldivenlerle tutulması gerekiyormuş gibi görünüyordu. İri, kahverengi gözleriyle boksöre baktı.

"Hadi gidelim," dedi Henry. "Hazır mısın?"

"Ne olacağını bilmiyorum," dedi boksör, "ama hazırım." Ayak parmakları üstünde hafifçe sıçradı.

Henry de hazırdı. Besbelli ben gelmeden her şeyi hazırlamıştı.

Laboratuvarın ortasına konmuş, sıradan bir tahta iskemleyi işaret etti.

"Simone şu iskemleye oturacak," dedi. "Sen de Pierre burun tıkaçlarını çıkarmadan, altı metrelik işarette duracaksın."

Yerde, iskemleden başlayıp yarım metreden altı metreye kadar uzanan tebeşir çizgileri vardı.

Henry, boksöre,

"Bu sıvıdan hanımefendinin boynuna azıcık sıkacağım," diyordu.

"Sen de o zaman tıkaçlarını çıkarıp yavaşça ona doğru yürümeye başlayacaksın."

Sonra da bana döndü.

"Her şeyden önce etki alanını yani moleküller yerine ulaştığı anda süjeyle arasındaki tam uzaklığı öğrenmek istiyorum."

"Giysileri üstündeyken mi başlayacak?" diye sordum.

"Tam şu anda olduğu gibi."

"Bayan işbirliği yapacak mı, yoksa karşı mı koyacak?"

"Hiçbiri. O, öbürünün ellerinde tümüyle pasif bir gereç olmalı."

Simone hâlâ boksöre bakıyordu. Dilinin ucunu usulca dudaklarının üzerinden geçirdiğini gördüm.

Henry'ye,

"Bu kokunun kadınlar üzerinde etkisi var mı?" diye sordum.

"Hiç böyle bir şey görülmedi. İşte bunun için, spreyi hazırlamak için Simone'u gönderiyorum." Kız ana laboratuvara girip kapıyı arkasından kapadı.

"Kızın üstüne bir şey sıkıyorsunuz, ben de ona doğru yürüyorum. Sonra ne oluyor?"

"Bekleyip görmemiz gerekiyor," dedi Henry. "Tedirgin değilsin değil mi?"

"Ben, tedirgin ha? Bir kadın için mi?"

"Aferin sana," dedi Henry. Çok heyecanlanmaya başlamıştı. Odanın bir ucundan öbürüne sıçrayarak gidiyor, tebeşir işareti üstünde duran iskemlenin yerini inceliyor, dönüp yeniden inceliyor; cam kap, şişe ve deney tüpü gibi kırılacakları masanın üstünden yüksek bir rafa kaldırıyordu.

"Burası kusursuz bir yer değil, ama elimizden geleni yapmalıyız."

Burnuyla ağzını kapatan bir operatör maskesi taktı, bir tane de bana uzattı.

"Burun tıkaçlarına güvenmiyor musun?"

"Yalnızca ek bir önlem. Tak."

Kız, paslanmaz çelikten küçük bir püskürtücü taşıyarak geri döndü. Henry'ye verdi. Henry cebinden bir kronometre çıkardı.

"Lütfen hazır olun. Sen Pierre, altı metrenin işaretlendiği yerde dur." Pierre söyleneni yaptı. Kız iskemleye oturdu. Kolları olmayan bir iskemleydi. Üstünde tek bir benek bile görünmeyen beyaz gömleğiyle ellerini kucağında kavuşturmuş, dizleri bitişik, son derece ciddi, dimdik oturuyordu. Henry kızın arkasında mevzilendi, ben de öbür yanda durdum.

"Hazır mıyız?" diye bağırdı Henry.

"Durun," dedi kız. Konuştuğu ilk sözcüktü. Ayağa kalktı, gözlüklerini çıkardı, yüksek bir rafın üstüne yerleştirdi, sonra dönüp yerine oturdu. Bacaklarının üzerinden beyaz gömleğini düzeltti ve yine ellerini kavuşturup kucağına koydu.

"Şimdi hazır mıyız?" dedi Henry.

"Alsın kız bakalım," dedim. "Ateş."

Henry küçük püskürtücüyü Simone'un kulağının hemen altındaki çıplak tene doğrulttu. Tetiği çekti. Püskürtücü yumuşacık bir sss sesi çıkardı ve deliğinden güzel, gizemli bir serpinti fışkırdı.

Henry kızdan çabucak uzaklaşıp karşıma geçerken boksöre,

"Burun tıkaçlarını çıkar," diye bağırdı. Boksör burnundan sallanan iplikleri çekip çıkardı. Vazelinli tıkaçlar hemen kayarak çıktı.

"Hadi, hadi! Yürümeye başla! Tıkaçları yere at ve yavaşça bu yana gel!"

Boksör öne bir adım attı.

"O kadar hızlı değil!" diye bağırdı Henry. "Yavaş yürümelisin! Böyle daha iyi! Yürü! Yürü! Durma!

Heyecandan çılgına dönmüştü, ben de bu arada bir şeyler duymaya başladığımı itiraf etmeliyim. Kıza bir göz attım. Boksörden birkaç metre uzakta iskemlesine sinmiş, gergin, kımıltısız, onun her hareketini gözlüyordu; kendimi bir zamanlar bir kafeste koca bir pitonla gördüğüm beyaz dişi bir fareyi düşünürken buldum. Piton fareyi yutacaktı, fare de bunu biliyordu ve sinmiş, hareketsiz, ipnotize olmuş, olduğu yerde çakılı, yılanın ağır yaklaşımıyla büyülenmiş öylece bekliyordu.

Boksör ilerledi.

Beş metreyi gösteren işareti geçerken kız ellerini çözdü. İki yanına getirip bacaklarının üstünü tuttu. Sonra fikrini değiştirdi, ellerini kalçasının altına koyup gelen çılgınca saldırıya karşı korunmak için kendine güç vererek iskemleyi yanlarından kavradı.

Boksör iki metrelik işareti geçer geçmez koku burnuna çarptı. Bir anda donup kaldı. Gözleri bulandı, başına bir tokmakla vurulmuşçasına bacakları üzerinde sallandı. Diz çökeceğini sandım ama çökmedi. Orada durmuş sarhoş gibi bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. Ansızın burnundan sesler çıkarmaya başladı; bana yalağını koklayan bir domuzu anımsatan kısa, sert homurtu ve hırıltılardı bunlar. Sonra en küçük bir uyarıda bulunmaksızın kızın üstüne atladı. Beyaz gömleğini, giysisini, iç çamaşırlarını parçaladı. Ondan sonra da kıyamet koptu.

Birkaç dakika içinde olup bitenler konusunda anlatacak pek az şey var. Çoğunu tahmin edebiliyorsunuzdur. Bu arada Henry'nin son derece sağlıklı ve güçlü bir genç adam seçmekte çok haklı olduğunu kabul etmeliyim. Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama benim orta yaşlı bedenimin, boksörün uygulamak zorunda

kaldığı akıl almaz derecede çılgınca jimnastik hareketlerine dayanabileceğinden kuşkuluyum. Cinsel ilişkileri gizlice gözlemeyi sevenlerden değilim. Bu tür şeylerden nefret ederim, ama böyle bir durumda orada öylece donakaldım. Adamın bir hayvandan farksız yırtıcılığı korkunçtu. Yabani bir canavar gibiydi. Bunlar olup biterken Henry ilginç bir şey yaptı. Bir tabanca çıkardı, boksöre doğru koştu.

"Bırak o kızı! Bırak yoksa seni vururum!"

Boksör hiç oralı değildi, Henry başını sıyırıp geçecek biçimde ateş etti ve bağırdı.

"Ciddiyim Pierre! Durmazsan seni öldüreceğim!"

Boksör başını kaldırıp bakmadı bile.

Henry odanın içinde zıp zıp zıplıyor, dans ediyor, bir yandan da bağırıyordu.

"Harika! Olağanüstü! İnanılmaz! Oldu! Oldu! Başardık sevgili Oswald! Başardık!"

Eylem başladığı gibi ansızın bitti. Boksör kızı bıraktı, ayağa kalktı, gözlerini kırpıştırdı; sonra da,

"Ben nerdeyim? Ne oldu?" dedi.

Kemikleri kırılmadan bu işten sıyrılmış olan Simone ayağa fırladı, giysilerini kapıp öte odaya koştu.

Yanından uçarcasına geçerken Henry,

"Teşekkür ederiz matmazel," dedi.

İlginç olan, sersemlemiş boksörün ne yapmış olduğuna ilişkin en küçük bir fikri olmamasıydı. Orada çırılçıplak, ter içinde durmuş çevresine bakınıyor ve bu duruma nasıl düştüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Ben ne yaptım? Kız nerede?"

Henry ona bir havlu atarak,

"Harikaydın!" diye bağırdı. "Hiçbir şey için tasalanma! Bin frank senindir!"

O anda kapı hızla ardına kadar açıldı, Simone, hâlâ çıplak, koşarak laboratuvara girdi.

"Beni gene ilaçlayın! Ah Mösyö Henry, n'olur bir kez daha ilaçlayın beni!"

"Deney sona erdi," dedi Henry. "Git, giyin."

Sıkıca omuzlarından tutup öbür odaya itti. Sonra da kapıyı kilitledi.

Yarım saat sonra sokağın köşesindeki küçük kahvede oturmuş, başarımızı kutluyorduk. Kahveyle brendi içiyorduk.

"Ne kadar sürdü?" diye sordum.

"Altı dakika otuz iki saniye," dedi Henry.

Brendimi yudumladım ve kaldırımda dolaşan insanları izledim.

"Bundan sonraki aşama nedir?"

"Önce notlarımı almam gerek," dedi Henry. "Sonra gelecekten söz ederiz."

"Formülü başka bilen var mı?"

"Hiç kimse."

"Ya Simone?"

"O bilmiyor."

"Bir yere yazdın mı?"

"Kimsenin anlayacağı biçimde değil. O işi yarın yapacağım."

"Önce ilk işi yap. Bir kopya da ben istiyorum. Bu nesneye ne diyeceğiz? Bir ada gereksinmemiz var."

"Önerin nedir?"

"*Kancık*," dedim. "*Kancık* diyelim."

Henry gülümseyerek yavaşça başını salladı. Biraz daha brendi söyledim.

"Bir kargaşayı bastırmak için müthiş bir nesne," dedim. "Gözyaşı gazından çok daha iyi. Öfkeli bir kalabalığa sıktığında olacakları düşün bir."

"Hoş," dedi Henry, "çok hoş."

"Yapabileceğimiz başka bir şey de, çok şişman ve çok zengin kadınlara fahiş fiyatla satabileceğimiz..."

"Bunu yapabiliriz," dedi Henry.

"Sence iktidarsızlığı tedavi eder mi?"

"Elbette," dedi Henry. "İktidarsızlık pencereden uçar gider."

"Seksenlikler ne olacak peki?" diye sordum.

"Onlar da. Hem onları öldürür de."

"Ya karaya vurmak üzere olan evlilikler?"

"Sevgili dostum," dedi Henry, "sürüyle olasılık var."

Tam o anda bir düşüncenin çekirdeği usulca beynimin içine süzüldü. Bildiğiniz gibi benim politikaya ilgim vardır ve İngiliz olmama karşın en güçlü tutkum Amerikan politikasıdır. Hep orada, o kudretli ve karmakarışık toplumda insanoğlunun bir yazgısı olması gerektiğini düşünmüşümdür. Şimdi de orada dayanamadığım bir Başkan vardı. Zararlı bir politika güden zararlı bir adamdı. Ondan da kötüsü, mizahtan yoksun, itici biriydi. Öyleyse neden ben, Oswald Cornelius onu bürosundan atmayacaktım?

Bu düşünce beni sardı.

"Şu anda laboratuvarda ne kadar *Kancık* var?" diye sordum.

"Tam on santimetre küp," dedi Henry.

"Bir doz ne kadar?"

"Deneyimiz için bir cc kullandık."

"Benim istediğim de bu. Bir cc. Bugün alıp eve götüreceğim. Bir takım da burun tıkacı."

"Hayır," dedi Henry. "Şu aşamada bu işle oynamaya gelmez. Çok tehlikelidir."

"Mal benim. Yarısı benim. Anlaşmamızı unutma."

Sonunda boyun eğmek zorunda kaldı, ama bunu yapmaktan nefret ediyordu. Laboratuvara döndük, tıkaçlarımızı yerleştirdik, Henry küçük bir parfüm şişesine tam bir cc *Kancık* ölçtü. Ağzını balmumuyla mühürledikten sonra şişeyi bana verdi.

"Yalvarırım ihtiyatlı ol," dedi. "Bu belki de asrın en önemli bilimsel keşfidir ve şaka amacıyla da kullanılmamalıdır."

Henry'den dosdoğru eski bir arkadaşım olan Marcel Brosollet'nin atölyesine gittim. Marcel gerçekten bilimsel bir sürü küçük, marifetli gerecin bulucusu ve satıcısıydı. Doktorlara çok iş yapmıştı; yeni tip kalp kapakçıkları, kalbin atış hızını ayarlayan gereçler ve beyninde su toplananlarda iç kafatasındaki basıncı azaltan o tek yollu kapakçıkları bulmuştu.

Marcel'e,

"Bana, tam bir cc sıvı alacak bir kapsül yapmanı istiyorum," dedim. "Buna önceden saptanmış, zamanı gelince kapsülü yarıp sıvıyı boşaltacak bir de zamanlama aygıtı bağlanmalı. Tümünün kalınlığıyla uzunluğu iki buçuk santimi geçmemeli. Ne kadar küçük olursa o kadar iyi. Bunu halledebilir misin?"

"Kolaylıkla," dedi Marcel. "İnce, plastik bir kapsül, kapsülü yarmak için minik bir jilet parçası, jileti fırlatacak bir yay ve önceden ayarlanarak çok küçük bir kadın saati üstüne yerleştirilmiş bilinen alarm sistemi. Kapsül yeniden doldurulacak gibi mi olsun?"

"Evet. Öyle yap ki kendim doldurup mühürleyebileyim. Bir haftaya kadar alır mıyım?"

"Neden olmasın," dedi Marcel. "Çok basit."

Ertesi sabah, kötü habere gebeydi. Şehvetli küçük orospu Simone, laboratuvara adımını atar atmaz *Kancık*'ın kalan tüm stokunu, dokuz santimetreküpten çoğunu kendine sıkmış! Sonra da masasına oturmuş notlarını yazmaya hazırlanan Henry'nin arkasına süzülmüş.

Ondan sonra neler olduğunu anlatmama gerek yok. En kötüsü de salak kızın Henry'nin ciddi bir kalp durumu olduğunu unutmuş olması. Allah kahretsin, Henry bir kat merdiveni bile çıkamamış. Moleküller ona ulaştığında zavallı dostum bir an bile dayanamamış.

Bir dakikada ölmüş, dediklerine bakılırsa eylem onun katili olmuş, bu kadar basit işte...

Cehennemlik kadın bari formülü yazıncaya kadar bekleseydi. Bu durumda Henry tek bir not bile bırakmış değil. Cesedi götürmelerinin ardında laboratuvarı aradım, ama hiçbir şey bulamadım. Bu nedenle de dünyada kalan tek santimetreküp *Kanak'ı* en iyi biçimde kullanmaya eskisinden çok kararlıyım.

Bir hafta sonra Marcel Brossolet'den güzel, küçük bir gereç aldım. Zamanlama aygıtı şimdiye kadar gördüğüm en küçük saatti, kapsülle öbür parçaların tümüyse iki santimetrekarenin sekizde üçü kadar minik bir alüminyum tabakadaydı. Marcel bana kapsülü nasıl dolduracağımı, mühürleyeceğimi ve zamanlama gerecini nasıl ayarlayacağımı gösterdi. Ona teşekkür edip faturayı ödedim.

Olabildiğince kısa sürede New York'a gittim. Manhattan'da Plaza Otelinde yer ayırttım. Öğleden sonra üç sularında oraya vardım. Bir banyo yaptım, tıraş oldum ve oda servisinden bana bir şişe Glenlivet'le buz göndermelerini istedim. Kendimi temiz pak, sabahlığımın içinde rahat hissederek lezzetli malt viskisinden bir bardak sert içki hazırladım ve o sabahın *New York Times*'iyle derin bir koltuğa yerleştim. Dairem Central Park'a bakıyordu, açık pencereden trafiğin uğultusuyla parkın güneyindeki taksi şoförlerinin kulağı tırmalayan korna sesleri geliyordu. Ansızın başsayfadaki küçük başlıklardan biri gözüme ilişti: BAŞKAN BU GECE TELEVİZYONDA diyordu. Okudum.

Amerikan Devrimi Kızlarının bu akşam Waldorf Astoria'nın balo salonunda onuruna verecekleri akşam yemeğinde konuşacak olan Başkanın dış politika konusunda önemli bir beyanda bulunacağı beklenmektedir.

Tanrım! Şansım nasıl da yaver gitmişti!

Böyle bir fırsatı yakalayıncaya kadar New York' ta haftalarca beklemeye kendimi hazırlamıştım. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı televizyonda, çevresinde kadınlarla öyle pek sık görünmezdi. Üstelik bu durum tam benim istediğim gibiydi. Paçayı kurtarmakta inanılmaz derecede ustaydı. Kaç kez lağıma düşmüş, b.. kokarak çıkmış, yine de her seferinde kokunun ondan değil de başka birinden geldiğine kamuoyunu inandırmıştı. Benim tasarladığım da şuydu. Yirmi milyon izleyicinin gözü önünde bir kadına tecavüz eden bir adam yaptığını biraz zor yadsırdı.

Okumaya devam ettim.

Başkan konuşmasına tam dokuzda başlayarak yaklaşık yirmi dakika konuşacak, bu arada tüm büyük televizyon istasyonları konuşmayı izleyecektir. Amerikan Devrimi Kızlarını temsil edecek olan başkanları Bayan Elvira Ponsonby'a takdim edilecektir. Waldorf Towers'daki dairesinde konuştuğumuz Bayan Ponsonby şunları söylemiştir... Her şey kusursuzdu! Bayan Ponsonby, Başkanın sağında oturacaktı. Tam dokuzu on geçe, Başkan iyiden iyiye konuşmasına dalmışken, Amerika Birleşik Devletleri nüfusunun yarısı da izliyorken, Bayan Ponsonby'ın göğüs nahiyesinde saklı duran küçük bir kapsül patlayacak ve yarım santimetrelik *Kanak*, yaldızlı lame tuvaletine sızacaktı. Başkan başını kaldırdığında koklayacak, bir daha koklayacak, gözleri yuvalarından uğrayacak, burun delikleri açılacak ve damızlık bir aygır gibi hırıldamaya başlayacaktı. Sonra ansızın dönüp Bayan Ponsonby'ı yakalayacaktı. Kadın yemek masasının üstüne fırlatılacak, Başkan üstüne çıkacak, çevrede kekler, çilekli pastalar dört bir yana uçuşacaktı.

Arkama yaslandım, bu haz verici sahnenin tadını çıkararak gözlerimi kapadım. Ertesi günkü gazete başlıklarını gördüm.

BAŞKANIN BUGÜNE KADARKİ EN İYİ İCRAATI.

BAŞKANLIK GİZLERİ HALKA AÇILDI.

BAŞKAN MAVİ TELEVİZYONUN AÇILIŞ TÖRENİNDE...

Ve daha neler neler...

Ertesi gün mahkeme huzurunda suçlanacak, ben de usulca New York'tan sıvışıp Paris'e dönecektim. Şöyle bir düşününce, yarın buradan ayrılacağım anlaşılıyordu!

Saate baktım. Dört olmak üzereydi. Acele etmeden giyindim. Girişe inen asansörle inerek Madison Caddesinde dolaşmaya başladım. 62. Sokağa yakın iyi bir çiçekçi buldum. Üç büyük orkideden göğse takılacak biçimde yapılmış bir demet aldım. Orkideler beyazdı, üstleri de morumsu leylak rengi benekleri vardı. Kendine has yabansı bir görünümleri vardı. Bayan Elvira Ponsonby da öyleydi hiç kuşkusuz. Şık bir paket yaptırıp altın iplikle bağlattım. Sonra Plaza'ya döndüm, kutuyla birlikte odama çıktım.

Hizmetçinin yatağı yapma olasılığına karşı koridora açılan tüm kapıları kapattım. Burun tıkaçlarını çıkarıp dikkatle vazelinledim. Burun deliklerime yerleştirip iyice içeri ittim. Özel bir önlem olarak da Henry'nin yaptığı gibi ağzımla burnumu bir operatör maskesiyle kapadım. Artık ikinci aşama için hazırdım.

Bir burun damlalığıyla bir santimetre küplük değerli *Kancık*'ımı parfüm şişesinden minik kapsüle boşalttım. Bunu yaparken damlalığı tutan el azıcık titredi ama her şey yolunda gitti. Kapsülü mühürledim. Bundan sonra minik saati kurup tam zamanına göre ayarladım. Beşi üç dakika geçiyordu. Son olarak da zamanlamayı kapsülü dokuzu on geçe kıracağı biçimde ayarladım.

Üç kocaman orkidenin saplarını çiçekçi iki santimetrelik geniş, beyaz bir kurdeleyle bağlamıştı; kurdele-

yi çıkarıp minik kapsülümle zaman ayarlayıcısını saplara pamuk bir iplikle bağlamak kolay işti. İş bittiğinde kurdeleyi gene gerecimle sapların üstüne sardım. Fiyongu da yerleştirdim. Temiz iş oldu.

Sonra Waldorf'a telefon edip yemeğin sekizde başlayacağını ama konukların balo salonunda yedi buçukta, Başkan gelmeden toplanacaklarını öğrendim.

Yediye on kala Waldorf Towers'ın giriş kapısının önünde taksinin parasını ödeyip binaya girdim. Küçük lobiyi geçip orkide kutumu resepsiyon masasına koydum. Masanın üstünden görevliye olabildiğince eğildim.

"Bu paketi Bayan Elvira Ponsonby'a teslim etmem gerekiyor," diye fısıldadım. Belli belirsiz bir Amerikan aksanı kullanıyordum.

"Başkandan bir armağan..."

Görevli bana kuşkuyla baktı.

"Bayan Ponsonby bu akşam balo salonunda konuşmasından önce ona takdim edilecek. Başkan bu çiçeği hemen takmasını arzu ediyor."

"Buraya bırakın, odasına gönderirim," dedi görevli.

"Hayır, gönderemezsiniz. Bana şahsa teslim emri verildi. Odasının numarası nedir?"

Adam etkilenmişti.

"Bayan Ponsonby beş yüz bir numarada," dedi.

Ona teşekkür edip asansöre yürüdüm. Beşinci kata çıkınca koridorda ilerledim, asansörcü durmuş beni izliyordu. Beş yüz birin zilini çaldım.

Kapı ömrümde gördüğüm en devasa kadın tarafından açıldı. Sirklerde dev kadınlar görmüştüm: Kadın güreşçilerle halter kaldırıcıları da görmüştüm. Klimanjaro'nun eteklerindeki düzlüklerde kocaman Masai Kadınlarını da görmüştüm, ama bu kadar uzun, geniş ve kalın bir dişi görmemiştim. Bu kadar iğrencini de... Yaşamının en önemli fırsatına iki dirhem bir çekirdek giyinip kuşanmıştı, ikimizin de konuşmaya başlamasın-

dan önce geçen iki saniye içinde birçok şey görebildim – her teli yerine zamklanmış metalsi gümüş mavisi saçlar, kahverengi domuz gözleri, sivri bir çene, pudra, rimel, al bir ruj ve tümünden de sarsıcı olan, önünde bir balkon gibi uzanan, müthiş, desteklenmiş bir göğüs. O kadar çok öne doğru uzanmıştı ki, ağırlığıyla yüzükoyun yuvarlanmaması mucizeydi. Bu şişirilmiş dev, boynundan ayak bileklerine kadar Amerikan bayrağının yıldız ve çizgileriyle sarılı karşımda duruyordu.

"Bayan Elvira Ponsonby?" diye mırıldandım.

"Ben Bayan Ponsonby'ım," diye gümbürdedi. "Ne istiyorsunuz? Çok meşgulüm."

"Bayan Ponsonby, Başkan bunu size şahsen teslim etmemi istedi."

Hemen eridi.

"Benim sevgili adamın!" diye bağırdı. "Ne görkemli bir davranış!" İki koca el, kutuyu yakalamak için uzandı. Verdim.

"Ziyafete gitmeden açtığınızı görme emri verildi."

"Elbette açacağım. Yanınızda mı açmam gerekiyor?"

"Sizce bir sakıncası yoksa."

"Pekâlâ, içeri gelin ama fazla zamanım yok."

Dairesinin oturma odasına doğru onu izledim.

"Bir Başkandan öbürüne en iyi dileklerle sunulduğunu söylemem istendi," dedim.

"Ha!" diye kükredi. "Sevdim bunu! Ne olağanüstü bir adam!"

Kutunun altın bağını çözüp kapağı kaldırdı.

"Tahmin etmiştim!" diye bağırdı. "Orkideler! Ne harika! Bu taktığım zavallı şeyden çok daha büyük!"

Göğsünü baştan başa kaplayan galaksiden gözlerim öylesine kamaşmıştı ki, sol elinin yanı başına iğnelenmiş tek bir orkideyi görememişim.

"Hemen değiştirmeliyim," dedi. "Başkan armağanını takmamı ister."

"Elbet ister," dedim.

Şimdi size göğsünün ne kadar öne çıktığı konusunda bir fikir vermek amacıyla, çiçeği çıkarmak için uzandığında ancak kollarını tam uzatırsa dokunabildiğini söylemem gerekiyor. Bir süre iğneyle oynadı durdu, ama ne yaptığını göremediği için iğne açılmadı.

"Bu muhteşem giysiyi yırtmaktan korkuyorum," dedi. "Siz yapın." Dönüp mamut göğüslerini yüzüme fırlattı. Duraladım.

"Hadi!" diye gürledi. "Gece boyunca bekleyecek değilim!"

Gittim, sonunda iğneyi giysisinden çıkarmayı başardım.

"Şimdi öbürünü takalım," dedi.

Tek orkideyi bir yana koyup benim çiçekleri dikkatle kutusundan çıkardım.

"İğne koymuşlar mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum." Onu unutmuştum.

"Önemli değil," dedi. "Eskisini kullanırız."

İlk taktığı orkideden çengelli iğneyi çıkardı ve onu engelleyemeden elimdeki üç orkideyi yakalayıp saplara sarılı beyaz kurdeleye iğneyi sertçe sapladı. Tam da küçük *Kancık* kapsülümün olduğu yere saplamıştı. İğne sert bir şeye rastladı ve batmadı. Yine dürttü, yine metale geldi.

"Orada ne var Allah aşkına?" diye hırladı.

"Bırakın ben yapayım!" diye bağırdım ama çok geçti. *Kancık'ın* ıslak izi, ayarlanmış kapsülden beyaz kurdeleye yayılmaya başlamıştı bile ve saniyenin yüzde biri kadar bir zaman içinde koku burnuma geldi. Burnumun altında bir noktaya çarptı, tam bir koku sayılmazdı, çünkü koku soyut bir şeydir. Bir kokuyu hissedemezsiniz ama bu nesne somuttu. Elle tutulabilecek bir

şeydi. Kızgın bir sıvının yüksek basınçla burun deliklerimden içeri püskürtüldüğü duygusuna kapıldım. Son derece rahatsız ediciydi. Yukarıya, daha da yukarılara tırmandığını, burun kanallarına sızdığını, alna çıkan yolu zorladığını, beyne doğru yol aldığını duyumsuyordum. Ansızın Bayan Ponsonby'ın giysisindeki yıldızlarla çizgiler sallanıp çevreye saçılmaya, ardından da oda sallanmaya başladı; yüreğimin kafamın içinde attığını duyuyordum. Anesteziyle uyuşturulmuş gibi bir duyguya kapıldım.

Bu noktada birkaç saniye için bile olsa bilincimi yitirmiş olmalıyım.

Kendime geldiğimde gül pembesi bir odada çırılçıplak duruyordum ve kasıklarımda garip bir duygu vardı. Aşağı baktım ve sevgili cinsel organımın doksan santim kadar uzamış, bir o kadar da genişlemiş olduğunu gördüm. Büyümeye devam ediyordu. İnanılmaz bir hızla büyüyüp şişiyordu, o arada bedenim büzülüyordu. Giderek büzüldü, büzüldü, küçücük oldu. Şaşırtıcı organım büyüdü, büyüdü ve aman Allahım, tüm bedenimi sarıp kendi içinde yutuncaya kadar da büyümeye devam etti. Ben artık iki buçuk metre boyunda, bir o kadar da yakışıklı, dimdik, devasa bir penistim.

Harika yeni durumumu kutlamak için odayı dört dönerek dans ettim. Yolda yıldızlar saçılmış giysisiyle bir kıza rastladım. Bakireler gibi çok iriydi. Olanca uzunluğumla kendimi üstüne atıp söylevime başladım:

"Yaz çiçekleri yaz tadında
Yaz sıcağına karşın fışkırıyorlar,
Ama içtenlikle söyle bana, sen hiç gördün mü,
Benimki kadar büyük bir cinsel organ?"

Bakire sıçrayıp kollarıyla beni sarabildiğince sardı. Sonra da bağırdı:

"Seni bir yaz güniyle kıyaslasam mı?
Nasıl... Ah sevgilim ne diyeceğimi bilemiyorum,
Ama ömrümce öpmeye büyük istek duydum
Kendini böyle kaldırabilen bir adamım."

Bir an sonra ikimiz dışarıda, boşlukta milyonlarca mil yüksekte, al ve altın renkli bir göktaşı yağmurunun içinde evrende uçuyorduk. Çıplak sırtına binip öne doğru eğilmiş, onu sımsıkı bacaklarımın arasına almıştım.

Sağrılarını mahmuzlayarak,

"Hızlı! Daha hızlı!" diye bağırdım. Yelesi güneşte parlayarak, kuyruğundan karlar savrularak bir yandan fışkırırken bir yandan göğün ucunda fır dönüyor hızlı, hızlıdan da hızlı uçuyordu. Yaşadığım güç duygusu eziciydi. Ulaşılamaz olandım, olağanüstüydüm. Evrenin planetleri saçan, avucumla yıldızları yakalayıp ping-pong topu gibi fırlatıp savuran canrısıydım.

Ah! Coşku ve ırza geçme! Ah, Eriha ve Sur ve Sayda Kentleri! Duvarlar yıkılıyor, gökkubbe parçalanıyor, patlamanın duman ve ateşi arasından Waldorf Towers'ın oturma odası yağmurlu bir gün gibi yavaşça yüzerek bilincime geri dönüyordu. Her yan savaş alanı gibiydi. Bir kasırga bile daha az hasar yapardı. Giysilerim yerdeydi. Çabucak giyinmeye başladım. Tam otuz saniyede o işi bitirdim. Kapıya koşarken odanın öbür ucundaki devrilmiş bir masanın altından geliyormuş gibi bir ses duydum.

"Kim olduğunu bilmiyorum genç adam, ama bana büyük bir iyilikte bulundun," dedi.

Roald Dahl

KANCIK

Kancık, bir gerilim ve baştan çıkarma ustası olan *Roald Dahl*'in dört uzun öyküsünden oluşuyor. Norveç asıllı olmasına karşın kitaplarını İngilizce yazan ve 1990 yılında ölen *Roald Dahl*'i, daha önce *Amcam Oswald* ve *Son Perde* adlı kitaplarıyla okurlarımıza tanıtmıştık. *Kancık*'taki öykülerin dördünün de ortak paydası cinsellik; ne var ki yazar, her zamanki üslubuyla, bu konuyu, ciddi bir bakış açısından değil, alabildiğine renkli ve nükteli bir dille işlemiş; cinsel beklentilerin keyfini ve bu keyfin getireceği tehlikeli sonuçları olağanüstü eğlenceli bir anlatımla verirken, kaba ve tuhaf olanla gülünç olanı incecik bir çizginin üzerinde birleştirip birbirinin içinde ustalıkla eritmeyi de başarmış.

Kapaktaki resim: KLIMT

ISBN 975-510-528-X

KDV İÇİNDEDİR